

Willem de IV

<https://hdl.handle.net/1874/27054>

270 839 *gle*

~~270 E37~~
dubbel

WILLEM DE IV.

DOOR

MARGARETA GEERTRUID

VANDER WERKEN.

G E D R U K T *te* L E I D E N ,

En word aldaar uitgegeeven

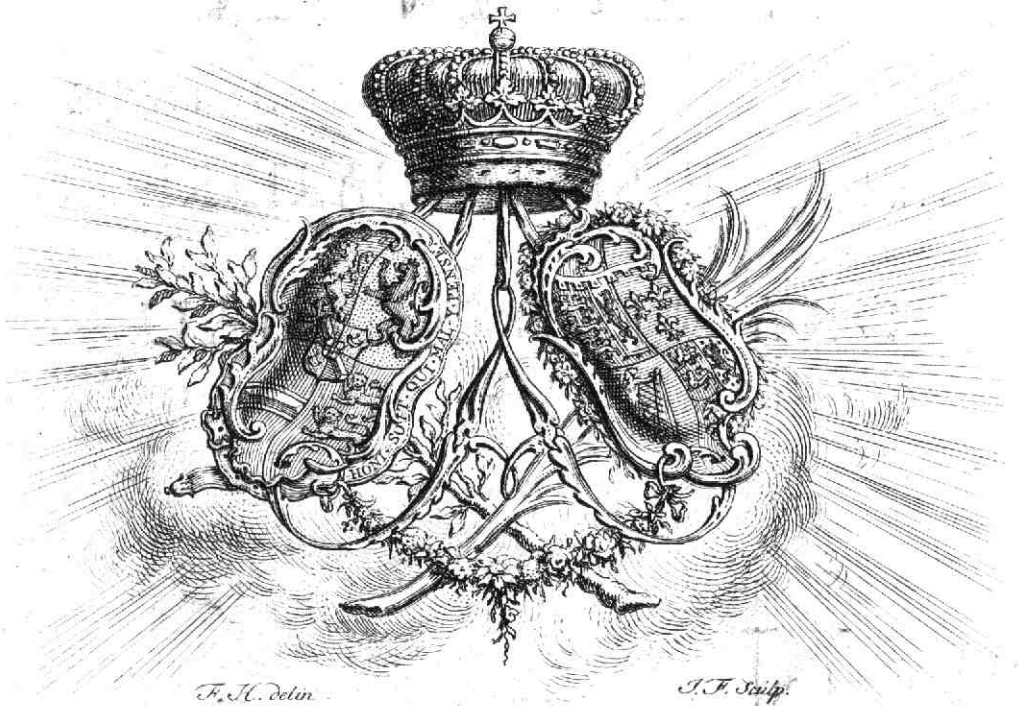
By CORNELIS DE PECKER, 1756.

... ..

... ..

... ..

TOEWYING

AAN HAARE

KONINGLYKE HOOGHEID

A N N A

KROONPRINSESSE VAN GROOTBRITTANJE

PRINSESSE DOUARIERE

VAN

ORANJE EN NASSAU

GOUVERNANTE DER VEREENIGDE

NEDERLANDEN

enz. enz. enz.

Nu is myn Clio 't kryggeweld ,

En Mavors dreunend oorlogsveld ,

Ontkomen ; z' is een' drom van dond'rende gevaaren ,

Met Neêrlands Helden, doorgestreên ;

En heeft, door 't smookend zwavel heen,

's Lands vlooten zelfs verzelt op 't midden van de baaren.

Zy

T O E W Y J I N G.

Zy heeft, in 't woeden van den ftyd,
Met een onwankelbaare vlyt,
De dappre zy bekleed van Naffaus groote Helden ;
Berugte Helden ! welkers naam
De mond der nooit vermoeide Faam,
Door 's Werrelts ruime rond, altoos met lof zal melden.

Schoon vreefde zy haar trots gezigt
Aan 't all' verbaazend blixemligt
Van 't bulderend metaal op 't yfelykft' te zengen ;
Zy nam de Heldenveder op ,
En streefde fier naar Pindus top :
De Digtluft kon in haar geen laffe vrees gehengen.

STOE WY I N G.

Dus heeft zy haar' Oranje Held
Naar 't blaakend Egtaltaar verzelt,
En is vermetel zelfs ter Trouwzaal ingedrongen;
Daar elk hem, en zyn Britsche Bruid,
Het oor vervulde met geluit
Van zegengalmen, aan zyn' Heildag toegezongen.

Nooit zag haar oog een pragt en praal,
Zoo groots als in die Bruiloftszaal:
De Min zat op een koets van louter goud verheven;
Zy tilde een' Scepter in de hand,
Doorwrogt met flonkrend diamant,
Waar op Vorst WILLEMS Feeft voor eeuwig was gedreven.

Ter

T O E W Y I N G.

Ter linke zyde zat de Jeugt,
Gekoeftert door een kuifche vreugt;
Op 't heerelykft' getooit met gloejende Safieren.
Men zag een' fleep van Minnegoôn,
Geleid door Citheréas Zoon,
Door 't midden van de zaal, op dart'le voetjes zwieren.

De Deugt, de Rede, en het Verftand,
Omringden vrolyk, hand, aan hand,
De vriendelyke zy der Vorft'lyke Egtelingen:
Hier zag men 't keurig Bruidsbanket
In gouden fchaalen opgezet;
Daar zag men Nectar in kristalle bekers springen.

T O E W Y I N G.

Nu stoft myn Zangnimph weêr op de eer,
Dat zy de Rykstelg, met haar' Heer,
Naar 't juichend Leeuwaarden mogt volgen, en geleiden;
Dan hoe zy vloog ter vlugt voor uit,
Om WILLEM KAREL, en zyn Bruid,
In Holland met ontzag en eerbied te verbeiden.

Nu meld zy weêr hoe zy haar' Held
Op zy bleef hangen, toen 't geweld
Des oorlogs hem 't bestier van Neêrland stelde in handen;
En hoe men hem ten Schutsheer koor,
Als Hollands Maagt den moed verloor,
Om Bato's veege kiel te hoeden voor het stranden.

Toen

T O E W Y I N G.

Toen hy met wysheid en beleid,
Gepaart met moed en waakzaamheid,
Vorst Janus Tempel heeft gegrendelt en gesloten,
En Mavors, brullende van spyt,
In 't allerhevigst' van den stryd,
Met lof voor eeuwig heeft van zynen troon gestoten.

Myn Clio volgde, wyd , en zyd,
Haar' Veldheer na , met liefde , en vlyt,
En is, zoo lang zy kon, hem moedig bygebleven;
Maar, ach! de dood, daar 't all' voor bukt,
Heeft hem nu van haar afgerukt!
Helaas! hoe kon zy zulk een uur dog overleven!

Nog

T O E W Y I N G.

Nogthans waart g' al uw zwarigheên,
Myn Nymph, nu eind'lyk doorgestreeën,
Had gy niet weêr op nieuw gevaaren te bestryden;
Maar wie, wie zal u voor den Nyd,
Die steets op yders glory byt,
Door zyn geneege gunst beschermen en bevryden?

Hoor toe, vermeet'le Zanggodin!
Volg nog éénmaal uw trotsheid in;
Verstout u, met ontzag, den bystand af te smeeken,
Van Haar, wier vorstelyke Naam,
Met lof vereeuwigt door de Faam,
Het reed'loos wangedrogt de tanden kan verbreeken.

Ding,

T O E W Y I N G :

Ding , ding naar een onsterflyke eer ,
En werp u voor de voeten neêr
Van Eng'lands Erfprinfes , om haar uw Heldenzangen
Te wyden : hoop van Haare gunst ,
Dat Zy uw ongeveinsde kunst ,
Uit mededogen , in genade zal ontfangen .

Want mogt gy , myne Digteres !
De gunst van deze Landsvoogdes
Voor uwe opregte vlyt , en Heldenyver , hoopen !
Die gunst , zoo vol ontzaglykheid ,
Vernielde Momus onbescheid ,
En zette u straks de deur tot yders loffpraak open .

* *

Zoo

T O E W Y I N G.

Zoo voer 'k u onbevreesd tervlugt,
Met wasfche vleug'len, naar de lugt,
En verge u 't Starrenlicht geheel naarby te komen.
Gy tilt, gelyk een' Phaëton,
De tintelglansen van de Zon;
Terwyl der digt'ren rei zelfs voor uw' val moet fchroomen.

Dat nu, doorlugte Koningftelg!
U myn vermetelheid niet belg':
U, die door Pallas zyt beftraalt met hemelvonken,
Die Uwen geeft (door haaren glans
Gefiert tot aan den Starrentrans)
Met een aanbiddelyk vermogen heeft befchonken.

Zagt

T O E W Y I N G.

Zagtaardige toegeevenheid ,

Een gloed van de Oppermajesteit ;

Meeft dierbaar daar zy 't hart der Grooten mag regeeren,

Zoo hoog aan UW gemoed verpand ,

Belooft m' , ô Zon van Nederland !

Een Straaltje van UW gunft, dat 'k eeuwig zal waardeeren.

Nu ftapt myn trotsche Zangheldin

Vol moeds ter ruime werreld in ;

Befcherm, befcherm haar, door UW vriendelyk vermogen :

O Zegenfter van Nederland !

Reik haar door UWE gunft de hand ;

Hier door alleen word zy de fterflykheid onttoogen.

T O E W Y I N G.

Vergun my dan, ô Ryksjuweel!
Dat ik U, met myn digttafreel,
Uit liefde en agting, nog een' heilwensch toe mag wyden:
Leg voor een wyl de Staatszorg neêr,
En wil, ei gun my zulk eene Eer!
Myn vlyt door eenen wenk van UW gezigt verblyden!

O vriendelyke Zegenzon!
Die, opgedaagt in Albion,
Thans Neêrland koestert door uw vriendelyke straalen:
Laat de invloet van uw glansryk licht,
Waar voor de Tweedragt heeft en zwigt,
Steets op den Batavier een' gloed van heil doen daalen!

Dat

T O E W Y I N G.

Dat FRISOOS zegenspeliend Krooft,
't Welk steeds door liefde uw zorg verpooft,
Lang gulde lessen van UW' wyzen mond mag leezen:
Zoo zal 'sLands Vryheid aan den Stam,
Waar uit zy haar beginsel nam,
Tot in alle eeuwen haar behoud verschuldigt weezen.

M. G. VANDER WERKEN.

Te LEIDEN
den XVI van Sprokkelmaand
MDCCLVI.

OP
WILLEM DEN VIERDEN,
HELDENDIGT,

DOOR

MEJUFROUW

MARGARETA GEERTRUID VANDER WERKEN.

Behaagt het dan aan uwe groene jeugt,
O schrandre Maagd! der Zanggodinnen vreugd!
Befchonken met bevalligheid en deugd,

Uw voet te zetten:

Niet op een weg met rozen overspreid,
Daar Silvia haar' Koridon verbeidt,
En daar de liefde op 't geestigst streelt en vleit,
En spreit haar netten;

Daar

Daar Zefyrus , van geen orkaan ontruft ,
Door 't lommer ruischt , en boet zyn' graagen lust ,
En zuchtjens looft , als hy zyn Flora kust ,

Die geurig rieken :

Of daar Diaan , verzeld van haaren stoet ,
Wordt door den zang van Filomeel begroet ,
Wanneer de kim vertoont den schoonsten gloed

Na 't uchtentkrieken.

Begeeft gy u naar 't bloedig oorlogsveld
Daar Mayors heerscht ? Belloon de wetten stelt ?
Verdraagt uw oog dat menig dapper Held

Daar ligt verslagen ?

En kan het u , zo minnelyk van aart :
Dat de oorlogstoorts zo veel verwoefing baart ,
Dat hier en gins de heiren staan geschaart ,

Zo zeer behaagen ?

Ei keer , schoon u die graage lust verwon ,
Een schoone Nimf ontwykt de heete zon
In 't stille woud , by 't ruischen eener bron ,

En schept genuchten ,

Als

Als zy, in 't groen gezeten zonder schuld,
Een oorlogskreet, die al de lucht vervult,
Een zwaveldamp, dien haare reuk niet duldt,

Daar mag ontvluchten.

O MARGAREET! gun dat ik u belet
Dat gy dus graag de schelle krygstrompet
Aan uwen mond en zachte lippen zet;

Laat u bekoren

De zoete fluit of 't zevenmondig riet,
Speel Galathé, daar zy haar liefde biedt,
Verschrik ons niet door een ontzachlyk lied,

Maar streel onze ooren.

Doch welk een toon, wat zang verrukt ons hart!
Die heldenwyz' baart geenszins schrik of smart,
Maar wekt een moed, die fier en onbenart

Naar de eer durft streeven.

Is dit de Zwaan die ons verwellekoomt,
Die eertyds zich by Kromwyks dicht geboomt',
Alwaar de Vecht met kruiden is bezoomd,

Zo heeft verheven?

Neen

Neen, 't is een Maagd, die 't hart ten oorlog preft,
Die moedig stapt langs de omgewroete vest,
Daar menig valt, zieltogende en gekwest,
By rook en vonken.

Zy maalt de kragt der Bondgenooten vuist,
Die wegfleept, velt, en doordringt onbezuift,
Als of een zee door dam en dyken bruifcht,
Van moordlust dronken;

Het zy hun moed der Gaulen wapens terg'
By Hochsted, of verschrikten Schellenberg,
Of Ramellies, daar bloed, en brein, en merg
Bevlekt de landen;

Daar FRISO, als de Maçedoonsche held,
De sterkte breekt zyn 's vyands met geweld,
Aan 't hoofd zyn 's volks, dat alles nedervelt,
Of slaat aan banden.

Triomfen, ach! met bloed te wreed geveerd,
Daar menig held wel eeuwige eer verwerft,
Maar teffens al te deerlyk 't leven derft,
Van één gehouwen.

* * *

Het

Het levenslicht dat zo veel heils belooft,
Wordt, bitter smart! het vaderland ontroofd,
Niet in den kryg, maar in den vloed gedooft,
Met 's volks vertrouwen.

De Zangheldin verpooft door vreugd die rouw,
Als uit den schoot der hooggeboore Vrouw
Een spruit ontftaat, de vrucht van 's Prinzen trouw,
Die schoon zal bloeien.

Dit 's 't voorwerp van dees braave heldenluit',
Dat vroeg al muntte in alle deugden uit,
Wiens hoofd eerlang veel wetenschaps befluit,
Wiens tong zal boeien.
Zy zingt die Prins, zo wel, zo teêr bemind,
Die, toen zyn jeugd tot huwen werdt gezind,
Omhelsde als bruid een 's groten Koningskind,
Naar zyn waardyë.

Zy viert dees Trouw vol uitgeleeze praal,
En zet haar voet in 's Vorsten bruiloftszaal,
Daar springt de wyn, zich fpieglende in den fchaal,
Daar 's lekkernye.

Daar

Daar na voelt zy noch meer haar' lust verwekt,
Wanneer die Vorst al 't land tot Schutsheer strekt,
Daar hy van 't volk de harten tot zich trekt,

Die hem aanbidden.

Zyn edle moed, begaan met 's lands elend,
Stygt fier te paarde, en voert den kling, en rent,
Wyl hy alom der Staaten benden zendt,

En waakt in 't midden

Die heldre zon verspreit zyn vredelicht,
Waar voor 't gespook des oorlogs beeft en zwicht,
Het Vaderland is aan zyn deugd verplicht

Het ademhaalen.

De Schelde ziet haar Bergenopdenzoom,
Dat in 't beleg zich hield zo braaf, zo vroom,
Doch snel verrast als in een veegen droom,

Op nieuw bestraalen.

Maar welk een klacht, wat akelig geschreeuw,
Bedwelmt op nieuw des Hollands fieren Leeuw,
Daar hy veel heils zich spelde? een schooner eeuw,

En gouden' tyden?

Dees Clio treurt, ô al te bittren ramp!
Zy ziet, helaas! des Prinzen levenslamp
Vergaan, gedoofd in eenen rook en damp,

O smertlyk lyden!

Daar ligt van 't land de welluft en de hoop,
Wiens wyze mond van enkel honig droop,
Wiens zuiver hart noit wrevlen moed becroop,

Maar mededoogen.

Gewis deez' galn bleef klaagende, als verftikt,
Zo niet een ftraal des hemels hadt geblikt,
En 't vorftlyk huis niet gunftig hadt verkwikt.

De treurende oogen.

Hoort, hoe verbreit dees wakkre Zangheldin
Met luft den lof van de edele Vorftin,
Die 't land bezorgt met moederlyke min,

En ftelpt zyn wonden.

Het droevig oog zet wêer een' zoeten lonk,
Als zy de Spruit des ftams die heerlyk blonk,
Een gift zo fchoon als oit de hemel fchonk!

Ziet toegezonden,

Wier

Wier bloesfem spelt het rypste en duurzaamste ooft,
Dat door het vuur der wysheid wordt gestoofd,
Omheint van glans die noit worde uitgedoofd:

De vreugd der steden.

Myn Dichteres zingt op een blyden trant
Die zoete hoop van 't vrye Nederland,
Voor wien elks hart in zuivre liefde brandt,

En stort gebeden.

Wie is 'er toch die in haar vreugd niet deelt,
Als haar dees Prins, daar 's Vaders aart in speelt,
En KAROLYN', die 't hart der Vorsten streelt,

Houdt opgetogen?

O Zangeres, die als een jonge bruid
Zo lieflyk zingt, wat dank verdient uw luit?
Gy die gelyk een bie op 't geurigst kruid,

Zyt uitgevloogen.

PHILIP ZWEEERTS.

OP DE UITGAAVE
VAN
WILLEM DEN VIERDEN,
IN HELDENDICHT.
DOOR
MEJUFFROUW
MARGARETA GEERTRUID VANDER WERKEN.

Volgde eertyds de * Vechtſche Zwaan,
Toen Hy WILHEMS lof trompetten,
En in heldren dag mogt zetten,
't Spoor op van den Mantuaan;
Thans mag 't eene Maagd gelukken,
Loof op Pindus kruin te plukken!

't Belge

* *De Heer L. Rotgans.*

't Belge u niet, gemyterd Sticht,
Dat de blyde Ryn-Najaaden,
Vrolyk dartlen, spartlen, waaden ;
Daar ze in fierlyk Heldendicht,
Langs de Leidfche klavervelden,
FRISOOS deugden hooren melden.

FRISOOS deugd ! hoe, zangeres
Wekt die naam uw oog tot weenen ?
Is uw blozend rood verdweenen ?
Zoektge voor Lauwrier , Cypres ?
Brenge dit uw bedaarde zinnen
Het voorleedne weêr te binnen ?

Denktge noch hoe zyne min,
Op het noemen van Oranje ,
Trof de Kroontelg van Brittanje ,
's Lands aanminnige Vorstin ?
Of doet u 't herdenken beeven
Datge Hem den geest zaagt geeven ?

Billyk zuchtge, doch fchep moed ;
Zweeft zyn ziel, al 't aardfch onttoogen,
Boven lucht en ftarrenboogen :
Hy herleeft in edel bloed !
In een bloed 't welk aan de vryheid,
Dierbaar heil voorfpelt en blyheid.

Droog uw' traanen, ban uw' fmart ;
VAN DER WERKENS Dichtgedachten,
Zweeven, als op Feniksfchachten,
Streelen de ooren, treffen 't hart :
Daar ze poogt op Heldetoonen,
Vierden WILHEMS Deugd te kroonen.

't Luft my dan een Letterkrans
Op dit breinryk hoofd te zetten ;
Spyt de Nyd, die 't wil beletten,
Schrander brein, zo ryk van glans !
Wie uw' yver ook moog' wraaken,
Ons kan uw gezang vermaaken.

Schaft

Schaft Ge zo veel lekkerny
In de Lente van uw leeven,
Wat zal ons de Herfft niet geeven,
Vruchten, grooter van waardy;
Wen Ge door uw puikgedichten
Neêrlands zangkoor blyft verplichten.

Volg dus na het loflyk Spoor
Van drie schrandere KATRYNEN,
Die als flonkerstarren schynen
In Apolloos Tempelkoor.
Tragt, in 't zingen wel bedreeven,
Deeze in vlugt voorby te streeven.

Laat die zucht tot edle kunst
Niet verkoelen nooit versterven,
Maar u altoos doen verwerven
Yders achting, liefde en gunst.
Schenk meêr keur van Dichttafreelen,
Waar in geeft en vinding speelen.

* * * *

Zo

Zo beklimt Ge doot den tyd,
Langs de steile wenteltrappen,
De Eerkapel der weetenschappen;
Daar tot loon voor moeite en vlyt,
Gy uw hoofd zult zien versieren,
Met een krans van lauwerieren.

Ja, zo lang de gryze Ryn
Komt langs Leidens muuren stroomen,
En zich, schaduwryke boomen
Spieglen in het kristalyn;
Zo lang zal men kunst waardeeren,
En uw Naam in WILHEM eeren.

Utrecht,

den 28. January 1756.

G. M U Y S E R.

Tempore & Studio.

O P

WILLEM DEN VIERDEN,

In Heldendicht beschreeven

DOOR

MEJUFFROUW

MARGARETA GEERTRUJD VAN DER WERKEN.

Wie is verliefd op onnavolgbre klanken ?

Die treê gerust dit schoone dichtperk in ;

En wil met my deez tiende Zanggodin ,

Voor 't heerlyk stuk , zoo luifteryk , bedanken :

Zy zet der kunst een' schat van vinding by ,

Gekast in 't goud van zuivre Poëzy.

Nu spant de vreugd , de dankbre vreugd , myn snaaren ,

Ik ga ten rei op VAN DER WERKENS lier ;

En volg Haar na , daar Zy met grootfchen zwier

En speelt en kweelt en dobbert op de baaren

Der Poëzy : wyl niets Haar drift belet ,

Nu Zy die kunst in 't volle daglicht zet.

Zy was belust Vorst FRISO's deugd te roemen ;
Dus , afgerecht in keur van toon en maat ,
Vergast Ze 't oog op heldendichtsfieraad ,
En strooit voor ons deeze uitgekijpte bloemen :
Met eige hand in Clio's tuin vergaard ,
En tot een krans voor 't heldenhoofd gespaard .

Zy kan , Zy wil , zyn' grooten roem verheffen ,
Haar Fenixveer vereeuwigt zynen naam :
Hoe ! is hier toe een maagdehand bekwaam !
Weet Ze in Haar jeugd die kleuren reeds te treffen !
Wat zien we dan , als eens die morgenzon.
In vollen dag praat op den Helicon ?

Haar wakker brein , door eedel vuur aan 't branden ,
Heeft WILLEMS beeld zoo geestig afgemaald ;
Dat zelfs Apoll' , wiens gunst Zy heeft behaald ,
Dit kunstjuweel , verheugd met eigen handen ,
In 't heiligdom der dichtren hangt te pryk ;
En stelt Haar lier aan Rotgans lier gelyk .

Hoe dreunt Haar stem by 't klatren der musketten,
Als Zy den Vorst ten oorelog verzelt ;
Zyn' heldenaart en kloeke deugd vermelt ,
By 't slaan der trom en steeken der trompetten :
Dan ryst Haar toon by 't ryzen van zyn' moed ,
En kroont in 't eind hem met een' lauwerhoed.

Maar ook hoe zacht en lieflyk kan Ze speelen ,
Wen Ze ons verhaalt het Akenfche verbond ;
Dan vloeit een dauw van blydschap uit Haar' mond ,
Dan weet Ze een lied, een rollend lied te kweelen :
En voert, gehuld met een' olyvenkrans ,
Gantfch Leeuwendaal op 't vreedeveld ten dans.

Vlecht dan Haar' naam, ô Febus lievelingen!
Vlecht dan Haar' naam, het wordt u toebetrouwd ,
Op paerlemoer met eeuwig blinkend goud ,
Meldt, hoe Zy wist in 't dichttrezor te dringen :
Hoe Ze, opgewiegd door 't vriendlyk Negental ,
De vingers huuwt aan vloeyend' hemelval.

Zy streelt de ziel door streelende gedachten,
Zy rukt ons weg door vinding, maat en taal,
En schaft voor 't oor een keurelyk onthaal;
Zy leeft en zweeft op Agrippynsche schachten:
En sticht zich zelve een' zuil, die nooit vergaat,
Een eerebeeld, dat nyd en tyd weêrstaat.

Dit Hoofdsche stuk, zoo Vondryk, zoo verheven,
Maakt haar bekend, vereeuwigt haaren lof,
En geeft de pen van duizend ruime stof:
Ja Kunstmeestresse! uw Naam zal altyd leven,
Zoo lang het volk, dat Bato's erf bewoont,
Nog lust en smaak in taal en dichtkunst toont.

JAN WILLEM ROSCAM,
Tempore & Studio.

Aan:
MEJUFFROUW
M. G. VANDER WERKEN;
By 't uitgeeven van haar Heldendicht,

WILLEM DEN VIERDEN.

Wat drift of u bezielde, is 't my vergund te vraagen?
Wat gaf u moeds genoeg, roemwaarde Kunstheldin!
Wat Godheid voerde u op tot zoo verheven zin,
Om vierden WILLEMS roem der wereld rond te draagen?

Gy hebt aan mannenwerk uw teedre hand geslagen!
Doch, daar Gy FRISO voert ten derden Hemel in,
Plaatt Ge ook uw Naam om hoog aan Febus Tempeltinn',
Dies Gy zoo groot een keuze u nimmer zult beklagen.

Men eere u billyk als Apollo's Priesterin!
Zyn Geest blies u gewis die eedle stoutheid in,
Waar door Ge aan 't Dichterdome van Neerland kunt behaagen.

Is dit, roept elk, de bloem van kunst en lettermin,
Die ons uw Lente geeft? ô loffelyk begin!
Wat vruchten wacht men dan van uwe Zomerdagen!

W. KROON.

Tempore & Studio.

Z E G E K R A N S
Voor MEJUFROUW
M. G. V A N D E R W E R K E N.

By 't uitgeeven van haar Heldendicht

WILLEM DEN VIERDEN.

Zoo een der oude wereld wyzen,
Altoos bezorgd voor de eer van 't minnenswaard geslacht,
Te recht by hen op 't hoogst geacht,
Nu 't hoofd verhief om u te pryzen,
ô Duitfche Saffo! die uw tyd,
Uw Levensmorgenftond, die pas ter kimm' kooft ryzen,
Der Dichtkunft hebt gewydt.

Zoo bleef ik, voorwerp van myn zangen!
Niet angftig in de keus, of ik uw minzaamheên,
Of wel uw juistgevormde Leên,
Waar door Gy harten houdt gevangen,
Den voorrang gaf; die fchrandre geest,
Prees uwe kundigheid, waar van wy blyk ontfangen;
Gewis het allermeeft.

Zwyg

Zwyg Lesbos! zwyg gy Griekſche Steden!
(Dus ſprak dat wyze Hoofd, lag niet zyn tong in 't ſtof)

Dit Pronkjuweel verdiend meer lof,

Dan Saffo, by u aangebeden:

Die, daar ze aan de oevers van den Ryn,
Den Vechtſchen Maro zoo manhaftig na durft treden,
Elk doet verwondert zyn.

Ja heur vernuft, zoo fyn geſlepen,
Verkieft geen laage ſtof, haar meefterlyke hand

Schetſt ons den Held, die 't Vaderland

Verloft heeft, toen het was benepen,

Door binnentwift en boos geweld;

Zy zingt hoe FRISO 't ſtaal heeft moedig aangegrepen,

En Neêrlands ruſt herſteld.

Haar Clio, niet dan friſche bloemen

Gewoon te ſtregelen, vertoond ons hoe die Vorſt,

Het laſtig ſtaatsjuk heeft getorſt;

Hoe hy, die wel te recht mogt roemen

Op minzaamheid en taai geduld,

Toen 't laſterlyk vergif beſtond zyn deugd te doemen,

Wierd onverwagts gehuld.

* * * * *

Met

Met hoe veel onvermoeide zorgen,
Dat wonder onzer eeuw, en haardsteede en altaar,
Gered heeft uit het grootst gevaar;
Hoe hy tot d' avond van den morgen,
Geleertheid, krygskunst, koopmanschap,
Behartigt heeft, hoe niets zyn doorzicht bleef verborgen,
Op dien verheven trap.

Maar hoogheid is niet vry van daalen.
Wat baat het dat men zy een lust van 't Vaderland?
Wat voordeel geeft een sneëg verstand?
Daar eens de Dood moet zegepraalen:
Niets is 'er schootvry voor heur schicht;
Dit toont myn Kunstvriendin, als ze ons de droeve zaalen,
Affchildert in haar Dicht.

Die Lykzaal gantsch met floers omtogen,
Een akelig gezicht! een schaduw van de Dood!
Daar Neêrlands Heil zyn dagen floot,
('t Herdenken parst my 't vogt uit de oogen)
Word echter door een Zon bestraald;
Een jongen WILLEM is 't, in wien het groot vermogen
Des besten Vaders praalt.

Die

Die heldre Zon blyve altoos schynen ;
En volg met mannenmoed den nooit ontaarden Stam,
Waar uit Hy 's levensoorsprong nam :
Geen druk doe ooit zyn welstand kwynen!
Maar opgekweekt door ANNA's zorg,
Streck' Hy voor Nederland, met de eer der CAROLYNEN,
Altoos een vaste Borg.

Wien pasten 't best, die tafereelen
Te schilderen, dan U, ô fieraad van uw tyd!
Vergeefs poogt de afgunft, haat en nyd,
U den verkreegen roem te ontfteelen.
't Is waar Gy hebt iets groots bestaan,
Dan wie zou nu niet graag in Uw verdiensten deelen,
Nu 't werk is afgedaan!

Mogt wakkre *Rotgans* lof behaalen,
By al wie kunft bemind, toen hy met juiften zwier,
Door 't streelen van zyn gouden Lier,
Den derden WILLEM af kwam maalen :
En ziet bekranfte *Feitama*
Aan 't blaauwe dak zyn Naam met 's grooten HENRIKS praalen,
Gy volgt hun voetspoor na.

* * * * *

Vaar

Vaar voort dan in die nutte *WERKEN*,
Zoo blyve Uw Naam, met die van Uwen Held vermaard,
Van daar het Zonlicht word gebaard,
Tot daar het ziet zyn loop beperken.
Zoo noemt u elk, ô Dichtvriendin!
Terwyl uw Lofgalm zweeft op onvermoeide vlerken:
De tiende Zanggodin.

Ik voel door vreugd en spyt me omsingen,
(Verschoon dit zwak) terwijl 't een tedre Maagd gelukt,
Dat zy het kraakend Dichtloof plukt,
Dat ze in het heiligdom mag dringen
Der kunst, die door haar glansryk schoon
My in haar dienst verbind; 'k zoek echter voor myn zingen.
Uw vriendschap slechts tot loon.

Utrecht 22. February
1756.

J O A N S T O U W.
Tempore & Studio.

OP
WILLEM DEN VIERDEN,
HELDENDICHT

DOOR
MARGARETA GEERTRUID VANDER WERKEN.

Kon Orfeus, door zyn Lier, het wreed gediert hun ooren
Zoo streelen, dat al 't woest hun 't eenemaal ontviel,
Dan zal myn Dichtvriendin,
Nog meer door vlyt en geeft een reedlyk mensch bekooren,
Dit heeft een waarheid in.
Zing op dan MARGAREET, dat uw vernuft niet zwicht
Voor uw bekoorlykheden,
Zoo steltge uw gaaven (onnavolglyk) in het licht,
Die waardt zyn aanbeeden,
En streelt dus 't oog door 't schoon, 't hart door uw edle ziel.

* * * * *

F. D. V. WIL

WILLEM DE IV. EERSTE BOEK.

I N H O U D.

De Faam, wier woelend hof op zuilen is gebouwt,
In d' edlen lof des Stams van Nassauw opgetoogen,
Verbaalt, dewyl haar 't geen gebeurt is aanbetrouwt,
Hoe gantsch Europa blaakte in bloedige oorelogen,
Na dat zy eerst de vrede, in 't kort, heeft afgemaalt,
En met wat zugt voor 't volk vorst Willem van Oranje,
Wiens groote Naam al-om met gulde lett'ren praalt;
's Lands hulp, en toeverlaat, de luisler van Brittanje,
Zyn Ryk en Troon verlaat, en trekt naar Nederland,
Om, door zyn' wyzen raad, den Staat tot hulp te strekken:
Hoe hy te veld streeft, daar het krygs-vuur deerlyk brand,
Om, door zyn dapperheid, elks dapperheid te wekken:
En hoe zyn levens-licht op 't wreedst' werd uitgedooft,
Wanneer men van zyn band zig niet dan heil beloofst.

Niet verr' van daar de zon zig uit de golven
tilt,

Heeft, naar men zegt, de konst al haare magt
gespilt,

Om een voortreffelyk en fraai gebouw te stigten:

Een keurig oog word daar gestreelt met puikgezigten,

*Woon-
plaats
der
Faam.*

A

Die

N. Sokko. inv. et fecit.

*Beschry-
ving van
de zelve* Die door 't verwond'ren, elk om fryd, zyn aangebeên.
 Men ziet aldaar terftond door gantsch de wereld heen,
 En kan een yder, wat hy zegt, of doet, begluuren.
 Dit groots Gestigt is niet omheint met marm're muuren;
 Maar met een hoog gewelf van koper, dat al-om
 Weêrgalmt, van't geen dat hier op aard' geschiet: 't gebrom
 Van all' wat loff'lyk word genaamt, klinkt daar in de ooren
 Der geener, die beluft mogt zyn iet nieuws te hooren:
 Daar 's een gestaâg gewoel; dog met een zagt gedruys,
 Net of men hoorde gantsch van verr' het stil geruysch
 Van een vermoeide zee, wier tuimelende baaren,
 Op 't hoog beveelen van Neptuin zyn aan 't bedaaren.
*Alwaar
alle
nieuws
wort
verkon
digt.* Hier spelt er een den lof van een volmaakte trouw;
 Een ander weêr verkond een onuitspreekb're rouw,
 Die land, en kerk, en staat, in zwaarigheden dompelt,
 En 't angstig algemeen met droefheit overrompelt.
 De een heft een' eergalm op, ten dienste van Bellôon:
 En de andre zingt tot lof van Cithereàs Zoon;
 Die wederöm vermeld de dappre helden daaden,
 Van hun, wier kruinen met lauw'rieren zyn beladen,
 En welker jeugt wert aan Gradivus toegewydt,
 Die wederkeeren als verwinnaars uit den fryd.

Hier

Hier woont een Maagt, die 't all' doorsnuffelt met haar oogen van haar
persoon.
 Ik wierd onlangs als in verwond'ring opgetoogen, (gen,
 Wanneer 'k haar aanschyn zag, waar op de majesteit,
 Gepaart met zedig schoon, vol luister lag verspreit:
 Ik dagt, zou dit ook wel een Godheid mogen weezen; hoeda-
nigheden.
 Men kon de opregtheid uit haar vriend'lyke oogen leezen:
 Zy droeg om 't blanke lyf een' gordel van satyn: kleding.
 De waarheid moest al-om haar begeleidster zyn:
 En 't geen nog strekte, om haar te meerder te versieren,
 Was 't lang gekrulde hair, dat m' om haar' hals zag zwieren:
 In de eene hand had zy een troffe lugt trompet, manie-
ren.
 Die, op een' schellen en verheeven toon gezet,
 Door haar bestuurt wiert, om ons 't beste nieuws te melden.
 Nu scheen zy ook den roem van de allerbraavste helden
 Te willen blaazen in 't geheugen van den tyd:
 Zy sprak, ei oeffen nu een onvermoeide vlyt, redenen.
 Laat u den luister van een ed'le stoff bekoooren;
 Een stof bekwaam elks' vlyt en digtluft aan te spooren:
 Maar 't schynt gy zyt benieuwt te weeten mynen Naam,
 Hoor toe (dus voer zy voort) ik ben de vlugge Faam,
 En 'k zal u, door myn' komst, iet grootste kennen geeven.
 De aloudheid heeft voorheen met gulden inkt geschreeven,

Zy haalt den lof van de Prinzen van Oranje op. In 's lands hiftoryblaân, hoe Naffauws vorften lof,
 Door dapperheid en moed, klom tot aan 't ftarrenhof:
 Die vorften (die, ten fchrik van 's vyands oorlogsploagen,
 Hun dierbaar helden bloed voor Neêrland dorften waagen,
Die de befcher- mers van Neêr lands vryheid zyn ge- weeft. En Batós wettig erf verdedigden door 't zwaart)
 Alöm in glory, en kloekmoedigheid, vermaart.
 By groot en klein gemint, gevreeft, en aangebeden,
 Om hun volmaakte deugt, en vorftelyke zeden:
 Beveelende hunn' Naam dus aan de onfterf'lykheid.
 Wat heb ik menigwerv' hun dood met druk befchreid?
 'k Vergeet niet ligt den lof van hunne krygsbedryven,
 Die nooit de tyd uit myn geheugenis zal wryven.
 Zoo lang Latona's Zoon de dagkaros beftiert:
 Zoo lang zyn glansryk licht door bosch' en dalen zwiert:
 Zoo lang hy zyn gefpan uit de ooster kim zal mennent:
 Zweeft Naffauws lof en roem op adelaare pennen,
 En Neêrland blyv' bekend, wie 't uit het flaafs geweld,
 Der Spaansche dwing'landy, in vryheid heeft gefteit:
 Dog om naar eifch den roem dier Helden af te maalen,
 En hier de glory van hun daaden te bepaalen,
 Waar veel te lang, en 'k heb dit meer dan eens beftaan;
Waar onder 't Geluft m' op heden van Prins FRISO's helden daân

Te spreekē , die (uit dit doorlugtig bloed gesprooten) ook uit-
munt,
 Door elk wiert gewaardeert; een voorbeelt aller grooten: Prins
WILLEM
 Een Schutsheer voor den Staat, die door zyn dapperheid, de vier-
de.
 Met zoo veel blyken van een waakend krygsbeleit,
 'sLandsvolk heeftvrygekogt van'twoēn des oorlogsplaagen,
 Om de afgematte rust der vryheid te onderschraagen.
 Zyn onvolpreeze deugd was yder wel bekend: wiens
deugden
 O ja! van daar de zon zelf uit het oosten rend, een yge-
lyk be-
kent zyn.
 Tot daar zy zinkt in't west', heeft elk voor zyne gaaven,
 Den vorstelyken lof in 't gunstig hart begraaven:
 Een Prins, met regt genaamt de luister van Euroop,
 Des oorlogs geesselzweep, der Batavieren hoop. Zy be-
weent
 Nog stort ik traanen (en met schrik) op 't kout gebeente, zyne doot
nog met
droef-
heid.
 Daar 't legt gekerkert in een treurig zerkgesteente:
 En zal den eergalm, die zyn afsch geheiligt is,
 Gestraag verbreiden, met een diepe eerbiedenis.
 Maar schoon't herdenken aan de ontelbaare oorlogsrampen,
 Daar 't vrye Nederland steeds tegen had te kampen,
 My nog de ziel ontroert; en 't binnenst' van myn hart
 Ophet gevoeligst' grieft: schoon my 't verhaalen smart;
 Ik weet het zoude u thans geen kleen genoegen geeven,
 Dat ik door een verhaal 'sLands heirbaan op wou streeven;

*en toont
zig be-
reid een
verhaal
te doen,
van de
oorlogen
naar het
sluiten
van de
Vrede
te Ry-
wyk, in
Europa
voorge-
vallen:
begin-
nende
met een
beschry-
ving van
die Vre-
de.* Wel aan (dus voer zy voort) het strekt my tot vermaak,

Uw' weetlust te voldoen, in zulk een groote zaak.

De derde WILLEM, uit de helden van Oranje,

Betrad als Koning reets den troon van Grootbrittanje:

Wanneer de vrede, met een vriendelyk gelaat,

Weêr onder 't oog verscheen van Neêrlands vryën staat.

De rust herleefde weêr, na 't woeden der gevaaren;

Dog, als een donderbui eerst komt aan het bedaaren,

Volgt dikwyls harde wint, en guure hageljagt:

De elende was nu ook nog niet ten eind' gebragt,

's Lands vrugtbaarheid verfmolt in strenge watervloeden:

De winter duurde lang, en scheen nu uit te woeden:

Hy wou niet wyken voor de lente, die voorheen,

Op zulk een' tyd van 'tjaar, lang voor ons oog' verscheen.

*onvrugt-
baarheid
der lan-
deryen.* De bloemen sloegen zelf, om hun gelaat, aan 't treuren:

En't veldgewas dorst naauw het hoeft uit de aarde beuren.

De milde Ceres stond verbaast op dat gezigt:

De landman had zyn werk nu onbeloont verrigt,

En schulde in zyne stulp, voor felle regen vlaagen;

Dewyl hy dog geen vrugt mogt van zyn akkers draagen.

De nooddrift perste 't volk met duurte en hongersnood:

De kinders schreiden uit gebrek op 's moeders schoot,

Maar

Maar naauw'lyks had het jaar tweemaal zyn' rond gebogen, de welke weder
 Wanneer de Alzeegenaar door 't zugten werd bewoogen; werd verzagt,
 Men zag de landen weêr met vrugtbaarheid bekleên: door een' aange-
 De Mildheid daalde, met haar' Horen, naar beneên, namer tyd.
 En schonk weêr d' oude kragt aan beemden en landsdouwen:
 Nu mogt men weêr Gods gunst, gelyk voorheen, aanschou-
 Het veld wierd over-al met goudgeel koorn belaân: (wen.
 De schuuren zwollen van den oogst, elks winst groeide aan:
 De nyvre bouwman deed zyn' arbeid met genoegen:
 En liet zyn offen, met meer lust, voor 't kouter zwoegen.

Maar, ag! 't genot dier vreugt, hoe zoet, was maar geleent;
 De velden rookten nog van 't bloed; Het kout gebeent'
 Der braave helden, die met moed het dierbaar leeven,
 Ten best der Vryheid, aan 't gevaar ten prooi gegeven,
 En geöffert hadden, leî alöm door 't land verstrooit,
 Mars had naar 't schein al zyn bedryv' nog niet voltooit: aanvang van den
 De woedende Belloôn, van roof en moordlust dronken, oorlogs twist.
 Deed weêr 't onëdel vuur des oorelogs ontvonken:
 Een yfelyke kreet vervulde straks de lugt:
 Men wiert op nieuw voor kryg en lyfsgevaar bedugt.
 De Twistgodes verscheen uit 's afgronts duist're kolken,
 En strooide een helsch venyn in 't midden van de volken.
 De

berokenz door De Koning Lodewyk, door gloryzugt verdwaalt,
Lodewyk de Vond in te naauw een' perk zyn trots gezag bepaalt: (ken
XIV Koning van Hy dagt het gantsch heel-al moest voor zyn grootheid buk-
Vrankryk: (Maar 't was Gods hand, die zynen aanslag deed mislukken)
 Pas hoorde men de maâr van Koning Karels dood,
 Wanneer hy het bederf van heel Euroôp besloot.
die de pas ge- Hy brak eerlang de nieuw gestaafde vreêverbonden:
sotene Vreê verbonden vernietigt. En eed, en pligt, werd dus bedriegelyk geschonden.
 't Bloeddorstige geweer tot moord en kryg gewet;
 En 't vreedzaam Nederland de voet weêr dwars gezet.
 Men was verplicht het vuur des oorlogs aan te steeken;
Noodzakende men Staat hem den oorlog te verklaaren. Of moest, helaas! zyn regt, en vryheid zien verbreeken,
 Dus trad de Koning van het magtig Engeland,
 Met de andre vorsten, in een onderling verband,
 Om Neêrland, als voorheen, zyn' bystand aan te bieden.
 Het strydbaar helden bloed geraakte straks aan 't zieden,
 Elk gaf een ed'le blyk van moed en dapperheid:
 En toonde ten gevegt zig vaardig en bereid.
 Mars opende 't gordyn des oorlogs treurtoneelen,
 Waar op de legerknaap de krygsrol moest volspeelen.
Vulkaan smeed de waapens. Vulcanus smeede, tot in 't holste van den nagt,
 De waapens voor den stryd, tot sterking van 's lands magt.

Men

Men hoorde wyd, en zyd, de krygstrompetten fteeken:
En niet dan van gevegt, en bloed vergieten fpreeken.

De herfft maand kwam ter baan, en bragt ons het gerugt
Van Jacobs dood; Louis, voor geen gevaar bedugt,
Erkende in weerwil, en ten fpyte van ORANJE,
Straks eengewaande Prins voor Koning van BRITTANJE.
De groote WILLEM, den bezitter van dien troon,
Befchouwde (en wel te regt.) 't bewyzen van dien hoon,
Ook als een' vrede breuk: hy wet zyn' ftrydb're degen
Waardoor hy menigwerf den zegen had verkregen.
Hy gefpt het oorlogs zwaart kloekmoedig aan de zy:
En zegt zyn' ryken, en getrouwe burgery,
Voor korten tyd vaar wel: het fchip klieft door de baaren,
En 't kryt gebergte is zwart van al de Londenaaren,
Die hem al wenfchende verzellen aan de strand.
Zoo ftreeft de Britfe vorft naar 't zugtend NEDERLAND.
De franfche koning ftyft zyn woedende oorlogs magten
En tragt door krygs beleid 's lands fterktens te verkragten,
Terwyl myn WILLEM op de baaren herwaarts fpoeit:
Men was niet lang op zee, de wint blies onvermoeit,
En deed het fchip gezwint door 't vogtig pekelfnuiven:
En over 't zagt gewoel, der dart'le golven, ftuiven.

*Dood
van Ko-
ning Ja-
cob, Lode-
wyk ver-
klaard de
gewaan-
de Prins
van Wal-
les voor
wettig
Koning
van En-
geland.*

*Waar op
Koning
Willem
de derde
zig naar
de Ne-
derland-
den be-
geeft.*

B

D' ORAN-

*alwaar
hy veilig
aanland.*

D' ORANJE helt genaakt in veiligheid deez' kust:

Elk schept in hem te zien een aangenaamen lust.

De hoofden van den staat, zyn bezig in te haalen

Den vorst, daar elkde vreugt ziet uit hunne oogen straalen.

*en in den
Hage
wort
verwel-
komt.*

Dus komt hy in den Haag, met talrykheid van stoet,

Daar elk hem (met ontzag,) als zyn beschermer groet

Men pleegt zyn' wysheid raad in't groot bestier der zaaken,

Dewyl men voor het heil der vryheid tragt te waaken.

Hy trekt vol dapperheid te velt, en geeft zyn' last

*Trekt te
velts om
zyne be-
velen,
als Stad-
houder,
en Velt-
heer van
Neder-
land,
aan het
krygs-
volk, uit
te deel-
len.*

Aan 't moedig oorlogs volk, dat op zyn' wenken pafst:

Zoekt op het Lauwerspoor (dus roept hy uit o helden,

Uw' glory of uw dood, zoo zal men eeuwig melden

Van uwe dapperheid: wees vaardig in den ftryd,

Op dat g' uw' Naam' bestelt in handen van den tyd.

Volgt, volgt myn voorbeeld na, zoo zult gy zegen praalen:

En d' overwinning op den Lelyvorst behaalen:

Verschrikt door uwe kling des vyands trotse moedt:

En waagt voor Nederland uw leeven, en uw bloet.

Dus spreekt de Koning als een veltheer tot de knegten,

En spoort hun moedig aan, om zonder schroom te vegten.

Elk kwyt zig in zyn' pligt, en dingt naar eer en lof:

Der Britten troonzuil keert weêr naar het Hollands hof,

Daar

Daar hem 's lands grooten, met een innerlyk verlangen, *Keers*
 En toegenegen hart, begroeten en ontfangen. *weder*
naar den

Maar ach! de wreede dood, die niets op aard' ontziet, *Hage te*
rug.

Verschoont de moed, de deugt, de magt, de wysheid niet:

Een Koninglyk gezag moet buigen voor haar wetten:

Geen Arts, (hoe ver in konst.) kan 't geen zy wil beletten.

Dit wiert wel haast, helaas 't herdenken treft my 't hart!

Gantsch nederland gewaar: ô al te bittre smart! (den,

VORSTWILLEM, (die 't gevaar zoo dikwery 't hoofd dorft bie-

Die 's vyands dapperheid kon voor zyn oog' doen vlieden:

De Zuil van 't Staats gebouw, de roem van Eng'lands

Der Batavieren lust, des tweeden WILLEMS Zoon. (Kroon:

De stigter van de vreê, de staaver van 's lands regten:

Die altoos d' oorlogs twist, en tweedragt wist te slegten.

De steunpilaar der deugt, des wysheids voedster heer:

Der Britten toeverlaat, bekroont met lof en eer:)

Wiert op het onverwagst, naar 't duister graf gezonden. *en sterft*
tot droef-

Der stervelingen wil is aan GODS will' verbonden: *heid van*
den staat

Men moest geduldiglyk, den slag van zyne hant

Een zwaare slag voor staat, en kerk, en Vaderland,

Verdraagen; maar dit woort klonk ras door gantsch Europe

Daar leid nu Eng'lands lust, daar leid nu Neêrlands hope.

Thans ruft die groote Vorst om hoog in t'zielen choor,
 En 's hemels eng'len tal streelt met hunn' zang' zyn oor,
 Daar hy MARIA mag door 't zalig oog aanschouwen,
 Van hem wel eer bemint als 't puik juweel der Vrouwen,
 Wyl hy met haar, 't genot van een volmaakte vreugt,
 Geduurig smaaken zal, als 't loon van zyne deugt. (ven:
 Dog schoon zyn ligchaam stierf, zyn Naam zal eeuwig lee-
 En blyft eeuw in, eeuw uit, steeds in myn hart geschreeven.

*maar tot
 wreugt
 van Lo
 dewyk.* De fransche Koning, op het hooren van die maar,
 Was in zyn' ziel verheugt, en dagt nu al 't gevaar
 Dat hem bedreigde, zou met WILLEMS leeven enden.

Nu zocht hy alle vlyt, en moeiten aan te wenden,
 Om 't bondgenoodfchap te verdeelen, (daar den staat
 In was getreeden, op Prins Willem Henriks raad;) *die 't
 bondge-
 nood-
 fchap
 tragt te
 verdee-
 len.*
 Nu eens door zagts gevlei, dan weer door dreigementen:
 En zocht vergeefs de vreez' in hun gemoed te prenten;
 Dog hy betaalde eerlang zyn woedende aanslag duur:

*maar te
 vergeefsi.* De dappre Batavier, nooit afgeschrikt door 't vuur,
 Wou liever voor 't behoud van zyne vryheid sneeven,
 Dan onder het gebied van vrangk'ryks wetten leeven:

*den oor-
 log wert
 hevige
 voortge-
 zet.* Dus wiert den kryg terstont op 't hevigt' voortgezet,
 En Mars voerde overal een' onbepaalde wet:

Maar

Maar 'k zag den Batavier in 't eind' bekroont met zegen;

De vyand fchaarde zig voor 't fterk gefigt Nymegen,

Om door geweld die ftad te krygen in zyn' hand.

*Nyme-
gen bele-
gert door
de Fran-
fchen.*

En zag zyn' vaanen op de hooge muur geplant

Had zulks geen hooger magt belet: 'k ftaa nog verflaagen,

Den moed ontzinkt my 't hart nu ik daar van moet wagen.

Een yfelyk gefchrei, klonk my op 't wreedft' in 't oor,

D' een' sneuvelde door 't lood, en ging den ander voor :

De lugt wiert als doorzaait met felle blixem vonken.

Hier knerft het bloedig ftaal door merg, en vleefch, en fchon-

Daar zag m'er weder een' verdrinken in zyn bloet, (ken:

Die tot op 't eind' zig kweet, in dapperheid en moed.

En had de hemel onder 't woeden der gevaaren,

De veege vefting door zyn hulp, niet willen fpaaren,

Men had zig zelf eerlang in 's vyands magt gezien,

Niet afgerigt om hem behoorlyk 't hoeft te biên:

*Men be-
boud de
Stad,
fchoon
niet be-
kwaam
om veel
tegen-
ftand te
bieden,
dewyl de
krygsbe-
hoefrens
niet in
gereet-
heid zyn.*

'T gefchut waar meê men in den nood zig moeft verwee-

Was in geen vaardigheid om zyn geweld te keeren; (ren:

Dog een getrouwe fchaar van burgers, vol van vlyt,

Betoonde een ed'le moed, in 't midden van den ftryd.

Elk vogt nu voor 'slands regt, en zegt, ja 'k moet het mel-

Zig ook te ftellen in den rang der braaffte Helden: (den:

Dus vond wel haast de drom der fransche legermagt,
Zig buiten alle hoop van krygs geluk gebragt;

*den Gra-
ve van
Athlone
doet den
Vyand
afwyken* Athlone vol van moed deed hun al vlugtend' wyken:
En zaaide al-om den schrik by d'oogst van duizend' lyken.
Hoe blónk hier d' almagt uyt van Gods gedugte hant,

In dit gewenscht geluk, voor Kerk, en Vaderland:

Ja schoon ook alles door den tyd wiert uyt gesleeten,

Ik zal dien blyden dag voor Neêrland, nooit vergeeten,

Maar naauw'lyks had men hier des vyands magt belet,

Of hy begeeft zig voort, door moordzugt aangezet,

Beluft op menschen bloet, naar 's Konings wil en lasten

*die daar
op naar
Cleeve* Naar Cleeve: om door geweld die plaats nu aan te tasten.

*trekt en
grootte
moetwil
pleegt.* Men werpt de stad in 't zand, en rooft all' wat men ziet:

Men moort, men brant, men schend, en vreeft den hemel niet.

De wreedheid tergt Gods wraak, en wekt zyn fellen tooren:

Elk moet nu vlugten, of zyn leeven gaat verlooren.

De vader derft zyn krooft, en is gelyk ontzint:

De moeder treurt en zugt, om 't missen van haar kint.

*dog Held
Grove-
stins
dryft
hem op
de vlugt.* Maar Grovestins wiens Naam ik eeuwig zal vermelden

Den schrik van 't oorlogs zwaart, den roem van Neêrlands

Valt met een staale moed op 's vyandbenden aan: (helden

En dryft hun op de vlugt; of dood hun onder 't slaan.

Helt

Helt Marlebourg, als hoofd van Eng'lands oorlogs magten, *Marle-*
 Wiens dappre heldendeugt elk moest roemwaardig agten: *bourg*
 Beveelt terftond Opdam, om met een ftrydb're moedt, *doez*
 'T beleg van Venlo te verhaaften: 't krygs vuur woedt *Venlo*
door Op-

Nu feller dan voorheen; men ziet aan alle kanten, (ten
 Waar datmen keert, of wend, nu d' oorlogs ftaande plant
 'T land fchynt een moord toneel, en zwelgt in overvloed, *sfelyk-*
 als met een tegen zin, 't geplengde helden bloet: *heid des*
gevegts.

Hier wort'er een, (helaas,) van 't doodlyk ftaal getroffen;
 Daar ziet m'er een door 't lood, al vegtend, nederploffen;

Gints tilt'er een 't geweer nog in de veege vuift:

Terwyl zyn bange ziel reets uit het lyf verhuift:

Daar fpreekt het bars kanon, met zyn metaale kaaken,

Weer 't wreede vonnis uit om benden af te maaken.

Zoo ftryd men voor het regt, en overwint in 't eind, *men o-*
 Wyl elk een dankb're galm ten hoogen hemel zend: *verwint*
 En d' Albestierder looft voor d' onverwagten Zegen, *in 't*
 Nu d' overwinning zoo gelukkig wert verkregen. *fryden,*
zoo dat

En onderwyl beftcet den vyand all' zyn' kragt, *de ftad*
zig moet

Om, 't fel beftormde, Hulft te krygen in zyn magt; *overgee-*
ren.

Maar Dedum, die zyn' moedt, en dapperheid liet blyken, *twelk*
den ry-

Dwong hem met groot verlies van knegten af te wyken. *end op*
Hulft

De *zoekt te*
wrecken.

Roermonde De Batavier berent Roermond', en Stevenswaart,
Stevens waart En krygt door ys'lyk vuur, dat Lyf nog leeven spaart,
en Luik vallen mede in handen der bondgenooten. Die steden, Nevens Luik, in weinig tyds in handen. (den, Maar't strekte aan mynen Naam (alom beroemt) tot schanden
 Zoo ik de droeve dood van d' allerbraaffte Held,
 Wiens naam ik niet dan met ontzag en eerbied, meld',
 Aan U verzwygen wou; hy die door zyne degen, (gen:
 Het Ampt van VeltMaarschalk had van den staat verkree-
 Een Dood die ik nog lang met droefheid heb beschreid:
Dood van den Prins van Nassauw Saarbrik. De Prins van NASSAUW, voor wiens braave dapperheid
 Door yder hoog geägt, men 's vyands arm zag beeven;
 Moest in het midden van die oorlogs woede sneeven:
 'T geheugen smert my, ja 'k gedenk nog met een schrik,
 Aan 't wreed verschynen, van dat deerlyk oogenblik.
 De Staat door dit verlies, met druk, in 't hart geslagen:
 Vont goed Athlone nu dit eerampt op te dragen:
zyn ampt van veltmaarschalk aan Athlone opgedraagen. Een Helt vol ed'le moed, in 't krygs vuur onverfaagt:
 Die dikwerf 't leeven voor 's lands vryheid heeft gewaagt.
 Maar zag men't oorlogs vuur te land nu fel ontstooken,
 De Zee, met bloed beverwt, was mede al-om aan 't rooken
 Van d' opgereeze vlam; Neptuin steeg op zyn' schulp,
selle kryg En smeekte te vergeefs al 't Godendom om hulp.

Het

Het krooft van Nereus zwom in heete traanen vloedens; *op Zee*
 Het ZeeGodinnendom beklaagde zig in 't woeden:
 En Triton barfte, met een fchor en naar geluit,
 Dat yder 't hooren kon, dikwerf dus treurig uit,
 O Mingodes! gy wiert uit dezen plas gebooren, (ooren
 Maar 'k weet als, 't geen hier thans gefchiet, u komt ter
 Dat gy verzugten zult, om zulk een droeve maar;
 Dog 'k wensch' den zegen toe aan Neêrlands waterschaar:
 De hoop voorfpelt m' iets goeds, en brengt my buiten fchroo-
 Zoo blaafthy elk in 't oor, al dobb'rend door de ftroo- (men.

De golven ftuiven, met een yfelyk geklos; (men.
 De zeilen krimpen in elkaâr; 't geweer breekt los:
 De Zeehelt poogt nu roem te vinden op de baaren,
 En tart, vol moeds, den dood, in duizende gevaaren.
 Elk is nu onbevreesft, hoe dul het krygsvuur woed,
 Niet uit te dooven, dan door ftrydbaar helden bloed.
 Men ziet een gantsche vloot van rykbemande kielen,
 Door 't blixement kanon, in weinig tyds, vernielen
 Het pekelfchuimt uit angst voor 't yfelyk gevegt;
 Dat, door der helden dood, moet werden bygelegd.

Gradivus, gantsch vervreemt van mensch'lyk medelyden, *die Vee-
 le belden
 met den
 dood
 moeten
 bekoopen.*
 Spoort all' de braaven aan, en noopt hen tot het ftryden.

*de Ad-
miraal
Rooke
bestiert
de vloot*

Helt Rooke (als Admiraal) bestiert 's lands oorlogs vloot:

En dreigt, door fiere moed; zyn vyand met den dood:

Dog 'k zoek geensints hier al zyn' daaden op te roemen:

Ik heb, al lang voorheen, zyn krygsmoed waart te roemen

Aan elk bekend gemaakt. de stryd groeit feller aan,

En doet de scheepen op het derelykft' vergaan.

Men ziet de masten, door een yf'lyk vuur, verzengen:

En 't roode helden bloed door 't blaauwe pekkel mengen.

De zwarte zwavel damp klimt tot de wolken op:

De donder van 't kortouw kwetft d' opgeheeve topp'

Der zeekasteelen, en verbryzelt z' in de stroomen:

Terwyl men, 't watervolk, al strydend' om ziet komen,

In 't ongemeeten zout, de een bid, en kermt en smeekt,

En roept den hemel aan; maar sterft, terwijl hy spreekt:

En d'ander, aan een wrak uit angst en schrik geklonken,

Legt, in een weinig tyds, in 't grond'loos diep verzonken.

*de Bata-
vier o-
verwint*

Dog d' overwinning komt u toe, o Nederland!

De Batavier, door moed, en dapper krygsverstand,

Bevryd u door zyn arm van 's vyands oorlogs plaâgen;

En mag op zyne kruin de glory palmen draagen.

Zoo ziet men het besluit van Vrankryks wreede magt,

Ten nutt' van kerk, en staat, wel haast te niet gebragt.

Maar

Maar 't guure winterweer begon nu te genaaken, de koude doet den
 Dus moest men voor een' tyd de krygsbedryven slaaken: foldaat
 En d' uitvoer stooren van Bellona 's woest geweld.
 Het blanke sneeuw bekleede al reets het bloedig velt,
 'T welk als bezaait was met de lyken van de helden; (den.
 Wier naam ik met ontzag, door 't gantsch heel al zal mel-
 Het blaakend' oorlogs vuur wiert door de kou gebluft:
 En 't woedende gevegt tot nader kans gesuft.
 Men zag den srydb're kling reets in de vuist bevroezen:
 Dit noopt den krygs foldaat de winterruft te kiezen. de win-
ter
 Dus neemt 't gevegt een eind', het moedig leger scheid: kwartie-
ren be-
trekkers
 Elk draagt de glory weg van zyne dapperheid.

Einde van het eerste Boek.

WILLEM DE IV.

TWEEDE BOEK.

I N H O U D.

*De faam vervolgt 't verbaal der dond'rende oorlogs rampen,
 Hoe Mars in 't yzer brult met een gedugt geweld:
 En hoe gantsch Neerland moet met zwaarigheden kampen,
 Door 't woedend krygsgeschil; hoe dat d' Oranje Helt,
 JAN WILLEM FRISO, met den glory praat in 't stryden,
 Dewyl hy in zyn jeugt door 't moedig oorlogs zwaart,
 'S lands dierb're vryheid zoekt van onheil te bevryden:
 En hoe hy tot elks vreugt, aan 't puik der vrouwen paart.
 Hoe dat hy in een storm die yder zou doen beeven
 Naar 's Graven Haage spoeit: (ó deerelyk besluit;)
 Hoe 't water, (wyl het Vuur hem nimmer kost doen sneeven,)
 Zyn leevens fakkel blust, tot droefheid van zyn bruid,
 Die ons naar zyne dood heeft met een telg beschonken,
 Naar dat Bellona eerst was aan den bant geklonken.*

*de lente
 brengt
 de legers
 weder te
 velt.*

naauw kwam de blyde lent zig aan ons oog
 ontdekken,

Of de soldaat kreeg last om weêr te velt te
 trekken,

(Zoo voer de faam nu voort) men gort het harnas aan,
 Elk toont zig vaardig om naar eer en lof te staan.

Belloôn

Belloôn ontwaakt nu weêr, en spoort haar' gunstelingen
Met allen yver aan, tot dood'lyke oeffeningen.

Slands vloot raakt wederom, ten stryd geruft, in zee: *'s lands vloot gaat in zee.*
En voert een ys'lyk tal van donder klooten mee.
Zoo waagt men weêr op nieuw, het pas bevogten leeven:
Met een ververfte moed, als tot den stryd gedreeven.
En nu wert Marlebourg, de dapperste oorlogs helt, *Marlebourg wert tot Hertog verbeeven.*
Door Eng'lands Koningin, tot Hertog aangestelt:
Hy neemt het groots besluit met Neêrlands opperhoofden,
(Die zig van zyne hulp niet weinig heils beloofden.) *en begeeft zig met zyne*
Om met zyn' legermagt zig neer te slaan voor Bon, *krygs magt voor Bon.*
'T welk hy, in korten tyd, door krygsbeleid verwon.
Waar na hem wert gelast op Tong'ren aan te trekken,
Dog als de vyand daar zyn' aantogt komt t' ontdekken,
Neemt hy een keer, verbaast voor zulk een oorlogs held, *trekt op Tong'ren aan.*
En laat hem onbestreên, al vlugtende, het veld.
De Britse Hertog, trots op d' eer van zulk een zegen, *en dryft den vyand op de vlugt.*
Plant voort de glory vaan op d' einden van de wegen:
Wyl elk het Helden hoofd met Lauwerblaân bekroont:
En met onmeetb'ren lof zyn' braave daaden loont.

De zomermaant verschynt, men eindigt niet met stryden,
Het oorlogs vuur blaakt nog, met magt, aan alle zyden:

Vulcaan smeed onvermoeit in Lemnos duifler hol.
 Gradivus speelt op nieuw zyn' bloedige oorlogsrol:
 Hy vliegt door gantsch Euroop in felle woede ontflooken,
 En dagvaart voor zyn troon, all' d' onderaardsche spookten,
 Om twist te zaajen in het mensch'lyk ingewand.
 D'ongodd'lyke oorlogs vlam verzengt het gantsche landt.

*Coehorn
en Spar
vernien
den de
fransche
sterkten
by Waas.* Coehorn, benefens Spar, beide eeven kloek in 't vegten,
 Begeeven zig te velt met all' hunn' srydbre knegten,
 Om 's vyands sterkten te verydelen by Waas:
 Men zegepraalt in 't eind, maar als 'k bedenck, helaas!

Hoe veele braaven ik daar 't leeven zag verliezen,

*Opdam
vint zig
onblout
van kneg
ten heb
bende de
zelve
naar
Vlaan
deren af
doen
trekken.* Schynt my het bloed uit angst in d' ad'ren te bevrizen.

Opdam, die met zyn heir by Ek'ren lag geschaart,

Voor Vrankryks legermagt en krygsmoed onvervaart

Had, ag! de meesten van zyn' benden afdoen trekken,

Om Vlaand'ren door zyn' hulp, in tyds te kunnen dekken.

De Bedmar, en Bouflers, verzuimden 't gunstig uur,

Dat zig nu opdeed niet: hunn' aanslag stond uw duur

Bevogte Nederland; men zag hun al hunn' benden,

Gewaapent tot den sryd, naar zyne tenten zenden.

'K riep Mars toen dikmaals toe, bewaar uw' gunsteling,

En dult niet dat de moed van zyn gevreesde kling,

Voor

Voor d'al te sterke magt zyn's vyands, moet bezwyken:
 Behoed hem, door wiens vuift, en speer, ontelb're ly-
 Gestaaft zyn op een; begeeft zyn' zyde niet, (ken,
 Verlaat niet met uw' hulp, wiens hulp u nooit verliet.

Maar ag! wat zag ik niet, de held stont zelf verflagen,
 Zoo ras ik hem die maar had in het oor gedraagen:

En hy, die nimmermeer voor onheil was bedugt, hy zoekt
 zig door
 de vlugt
 te ber-
 gen
 Zogt nu het dierbaar lyf te bergen door de vlugt,
 Wyl't geenfints moog'lyk was zig zelve te verweeren,

En d'al te groote hoop met weinig volks te keeren;

Dog te vergeefs men greep hem aan van alle kant'

En kreeg, door sterker tal van knegten d' overhant. maar te
 vergeeft,
 en wert
 over-

Hier kon, nog dapperheid, nog krygseleertheid gelden; rompelt
 Maar nu wiert hy gestyft met hulp van meerder helden.

De ftryd gaat hevig aan, hier vindt er een zyn' dood,

En braakt, de dappre ziel, in 't midden van den nood;

Naar dat hy pal stond, om voor staat, en land, te ftry- hevig-
 heid van

En't vrygekogt geloof voor ziel' dwang te bevryden. (den. 't gevegt

Daar zietm' er weder een, doorboort met wond, op wond,

Zigwent'len in zyn bloed, gantsch weer'loos op den grond

Maar dit schynt feller nog het helden bloed t' ontsteeken

Elk wil nu sterven, of zyn's vrienden sterven wreken

Gints

*Slangen-
burg en
Fagel
spoeren
hunne
beenden
aan.* Gints ziet men Slangenburg, als hoeft van 't leger staan,
Daar spoort Helt Fagel zelf zyn' oorlogs knegten aan.
Stryd, stryd, o mannen! laat de moed u niet ontwyken:
Laat nooit uw' strydb'ren arm voor 's vyands magt bezwy-

Bevryd u door het zwaart, offneeft voor 't vaderland, (ken,
De nood gebied het u, in deez' bedroefden stand. (gen:
Vliegt, onbevreesd, den drom van vrankryks krygsmagt tee-
'Keifch' d' overwinning, (kan het zyn,) van uwen degen.
Vegt, vegt zoo 't lauw'er loof u immer heeft bekoort.
Zoo spreekt hy, elk sचेpt moed, en luifert naar zyn woort.

*als mede
Hom-
pesh.* Helt Hompesh, die zyn' naam door dappre krygs bedryven,
Op vleug'len van den tyd, onsterfelyk liet schryven:
Stygt, als een tweede Mars, op 't briefschend' oorlogs paard:
En slag't het lely volk door 't nooit verwonne zwaart.
Waagt, (schreeuwt hy tot zyn heir,) met my het veege lee-
Gy kont, indien gy sterft, nooit loffelyker sneeven: (ven
Gy waagt het niet, dan voor 't behouden van 's lands regt,
Waar aan de vryheid en de voorspoed is gehegt. (den
Naauw hoort men uit zyn mond het einde van dees ree-

*elk kwyt
zig dap-
per.* Of elk kwyt zig met lof naar tyds omstandigheden.
'T gevegt groeit deerlykaan, men blaakt, men brant, men
Tot dat de nagt de lugt met al't gestarnt borduurt. (vuurt,
'T heel-

't Heel-al fchynt te vergaan: Apol, die't moet aanschouwen,

Durft zig nu langer op zyn' dagkoets niet betrouwen

Hy zinkt al zugtend' in het zout op dat gezigt:

En dooft den fakkel van zyn all' verkwikkend ligt

In 't bloedig pekkel uit; geen drang van duifterniffen,

En fchaduw van den nagt kan deezen twift befliffen.

Men ftryd nu zonder orde, en teiftert by den taft,

Onzeker wie men treft, en door zyn kling verraft.

De dappre batavier, in 't oorlog nooit bezweeken,
Behoud het veld, tot weer de nagt is weg geweeken.

De morgen zon verryft nieuwsgierig uit de zee;

En't zwaart, door kryg vermoeit, keert weder in de fchee.

De Helden trekken af, met all' hunn' legerbenden,

En vinden raadzaam zig naar Lillo toe te wenden:

De vyand keert te rug, en telt een groot getal

Van Lyken in het zant; de beend'ren overal

Verftrooit, doen hem met fpyt een groot verlies bekla-

Terwyl de batavier de zege weg mag draagen. (gen, zege-

D'een torft een vaandel weg, met Lelyën bezaait,

Wyl d'andere als in triumph een Standaard omme zwaait:

Die gort een glinf'rend ftaal, bevogten onder 't ftryden,

Ten blyk van zegepraal, kloekmoedig aan de zyde.

*de zon
zinkt in
beft'eft.*

*'s gevegt
houd eg-
ter aan
in weer-
wil van
den
nagt.*

*tot dat
de mor-
gen zon
weder
verryft
wanneer
men ein-
digt met
ftryden.*

*de ba-
tavier
zege-
praalt.*

Elk toont zig eeven trots op zyn behaalden buit:
 Gints heft 'er een een Schilt verr' boven yder uit:
 Daar ziet m'er een met een metaale Harnas pronken,
 Waar op de wapens van den vyand zyn geklonken.
 En een onmeetb're lof wert yder toegewyd.

De hoog gereeze vlam, der fellen oorlogsfryd,
 Die elk nu blonk in 't oog, ontvonkte 't bloed der Helden:

*de Prins
 van O-
 ranje,
 Jan
 Willem
 Friso,
 trekt te
 veld.*

De vader van den Prins, wiens daaden gy zult melden
 (Zoo voer de nieuws bodin nu voort) gaf in zyn' jeugt,
 Reets ed'le blyken, dat de kloeke helden deugt
 Van zyne vad'ren, in zyn' ad'ren zou herleeven;
 En wou zig, hoe men zulks weêr hielt, te veld begeeven,
 Zoo ras hem kwam ter oor hoe 't zugtend Nederland
 Gestooft wiert in den gloet der blaakende oorlogs brand.
 Wie zag ooit beter moed in zulke tedre jaaren,
 Nog ongewoon aan 't woên der strenge krygsgevaaren.
 Hy gort aan zyne zy het onbeproofde zwaart:
 En klimt vol ed'le moed, ten ftryd geruft, te paard.
 Maar ach myn Friso, d'eer van Naslauws dierb're helden,
 Bereikte (wie zou zulks niet met ontroering melden)
 Nog naauw 't Oranje woud, of 't ros, uit dartelheid,
 Had haast den braaven Vorst een deerlyk lot bereid:

*v als by
 Oranje
 woud*

't Sprong

't Sprong tripp'lend zydwaarts uit, en plofte door het rukken
Den jongen Prins ter aard': 't gareel brak voort aan stukken.

Het ongebreidelt dier vliegt, zelf verbaast, zoo vlug,
Gelyk de wind, en treed den Veltheer in den rug.

Elk toont zyn vaardigheid, om hem te hulp te komen,
En schynt voor het behoud dier Helden Spruit te schroo-
Maar wyl op 't yvrigst zyn' herstelling wert betragt, (men.

Ziet hy in 't kort zig weer in voor'gen staat gebragt.

Nu spoeit hy voort om te voldoen aan zyn verlangen,
Komt in het Leger aan, en wert met vreugt ontfangen:

Elk groet hem met ontzag, en roemt zyn stout beslaan,
Ja men belooft zyn kruin eerlang de Lauwerblaan.

Hy stelt zig moedig, aan de zyden van de Helden,
Die zig aan 't spits van 't heir als oorlogs Goden stelden:

En spoort hun allen aan door zyn volmaakten moed,
In 't hevigt van 't gevegt, dat all' de srydb're stoet,

Op dat gezigt wert in verwond'ring opgetoogen.

Nojelles afgerigt op srydbaar krygs vermogen,
Verkrygt in weinig tyds op Hoey de Zegepraal:

Zoo krygt de Bondgenood, ook Limburg door het staal.
In zyne magt; de streng gedrukte burgerschaaren,

Herdenken nu niet meer hun deerlyk wedervaaren.

van zyn
paard's
welk
hem in
den rug
treed, en
deerlyk
kweeft.

dog hy
wert ge-
lukkig
weder
herstelt
en vol-
viert

zyn moe-
dig voor-
neemen.
Wort

met ont-
zag in
het Le-
ger ont-
fangen.

den Gra-
ve de
Nojelles
over-

wint
Hoey:
Lim-

burg
wert
mede
vero-

vert.

*blyd-
schap der* De vrolykheid herleeft in 't uitgeteert gelaat

*ingeze-
zenen al-
daar.* Der Ingezetenen, elk wagt nu beter staat:

En gaat den batavier (met traanen op de wangen,

Uit zuivre vreugt gefchreit) in zyne stad ontfangen.

De galm gaat tot de lugt, men juicht, en is verblyd,

't Gefchut roemt, ſchel van toon, de vreugde van dien tyd.

't fort Coehorn behaalt op 't fort ten Doele mee den zegen:

*ten Doe-
le, Ryn-* Rynberk en Gelder, wert door Pruylchen nog verkregen,

*berk, en
Gelder* Eer dat de guure kou de legers ſcheiden deed;

*over-
wonen.* Maar ſchoon ik nimmer iets van 't geen gebeurt vergeet,

't Vereiſchte een ruimen tyd om alles te verhaalen,

Dies dien ik hier myn reën een weinig te bepaalen.

De winter dryft naar 't noord, men ſpoeit zig weër te velt,

Daar Mars nog woedt, met een verwaarelyk geweld:

Belloôn bleef op de ruſt der vrede nog gebeeten:

De vyand dol van ſpyt, die 't meê niet was vergeeten,

Hoe dat Nojelles, met zyn' ſtrydbaare oorlogs magt,

In 't uitgeſchreeven jaar, hem had in 't naauw gebragt.

Villeroy Belaſt aan Villeroy met groot getal van knegten,

*berent op
nienw* Om andermaal het fort ten Doele te bevegten;

*het fort
ten Doe-* Maar te vergeefs, het loot vliegt deerlyk in het wilt:

*le; maar
vergeefs.* En hoe men vuurt, en brant, 't is nood'loos tyd verſpilt.

Maar

Maar ach hier zag men weer (ik moet het nog betreuren)

Tot druk van Nederland, iets zugtens waart gebeuren: dood van den Generaal

Coehorn, de schrik van 't all verdelgend oorlogs zwaart, Coehorn

Als d'eer van zynen tyd door't gantsch' heel-al vermaart,

En van wien d' oudheid in haar naamrol zal gewagen,

Wiert door de wreede dood te deerlyk weggedraagen.

Dog deze groote slag wiert wederom verzagt:

Prins FRISO om zyn' deugt by yder hooggeägt;

Werd, door het wys besluit der algemeene Staaten,

Verhoogt tot Generaal van Neerlands voetfoldaaten.

Oranje tot Generaal van 't voetvolk aan gestelt:

De Jonge veltheer trekt, met zyn voltallig rot,

Met moed bezielt, te veld, gelyk een oorlogs God:

Helt Ouwerkerk begeeft zig aan zyn' dappre zyde,

En bied zig zelve tot zyn' bystand aan ten stryde.

De vyand valt met magt, op hunne benden aan;

Maar 's Princen ed'le moed vermeerdert onder 't slaan.

Hy dryft hun stout te rug, gestyft door d' andre helden,

Die met een strydbren arm hem in 't gevegt verzelden;

Wanneer helt Grovestins, met een ontelbre schaar,

Hun verder by springt, in het dreigende gevaar.

helt Grovestins komt hem te hulp:

Een ed'le gramschap doet zyn bloed in d' ad'ren kooken:

Hy vliegt, gelyk een leeuw in felle woede ontstooken,

*en bevoor-
dert de
over-
winnin-
ge.* Het Lely volk op 't lyf, en velt met zyn geweer,
 Terftond den gantschen floet voor zyne voeten neêr. (ten,
 Men ziet het fransche bloed met magt langs d' aarde vlie-
 En het gebeente, aan gruis gemorzelt onder 't schieten,
 Wert door het veld verftrooit elk keert op 't hoogft verblyd
 Met duur verkregen lof, als winnaar uit den ftryd. (den
*de Prins
Eugeên,
de Prins
van Ba-
den, en
de Her-
tog van
Marle-
bourg,
trekken
den Bei-
er vorft
tegen.* In 't Keizerryk was nu het krygsvuur mede aan 't bran-
 De Prins Eugenius, beroemt door alle landen,
 Om zyne dapperheid, en loff'lyk oorlogs zwaart:
 De Prins van Baaden, om zyn daaden wyd vermaard,
 Gaan, met helt Marlebourg, den Beiër Keurvorft tegen,
 Die, aan den Schellenberg, zyn' tenten op de wegen,
 Had neêrgeflaagen, om de fransche legermagt,
 (Korts door den batavier diep in het naauw gebragt)
 Te ftyven door zyn hulp. de benden, t' zaam gekomen,
 Bereiden zig ten ftryd, de woede niet te toomen
*wede
van 't
gevegt.* Verheft zig meer en meer: het doodlyk loot, gebraakt
 Door 't bulderend metaal, vliegt in de lugt, en kraakt.
 De donderbus breekt los; men werpt de handgranaaten
*de fran-
sche ben-* Den vyand in 't gezigt, en doet hem 't leeven laaten. (vloet
 D' een neemt voor 't vuur de vlugt, en werpt zig in den
 En zinkt tot op den gront, wyl d' ander landwaarts fpoed
 De

De Donauw legt verdroogt, van all' de doode lyken, den
 Der geenen die men in het zwemmen zag bezwyken. smooren
 Zoo wert de zege door de bondgenoot behaalt; in den
 Schoon door veel helden bloed gekogt, en duur betaalt. Do-
 'K zag Goor, in't midden van't gevegt, al winnend' sneeven: nauw:
 En Beinhem, vol van moed, liet mede aldaar het leeven; en de
 Wyl Hessenkassel, in de zyde zwaar gewond, bondge-
 Gestraag den dood verwagte, al krimp'nd' op den grond. noot be-
 Dog 'k zie hem weêr herstelt. Eugeên slaat zyn soldaaten haalt de
 By Hogsted neêr, naar wensch der zeeven vrye staaten: zege,
 Een beekje scheide, de vyandelyke schar, dog met
 En 's Princen leger, met zyn golfjes van elkaâr. verlies
 Hy, nimmer uit gedagt in helden oeffeningen, van vee-
 En altoos onbevreesd, in krygs veranderingen, le braa-
 Liet over 't zwalpend nat een reeks van bruggen slaan, ven.
 Daar elk in veiligheid zou mogen overgaan.
 Tallard, te trots in moed, kost dit geenszints beletten,
 Maar hoopt die stoutheid hem in 't kort betaalt te zetten: Eugeen
 Ja spelt zig groote kans van dit zoo groots bedrijf. begeeft
 Men valt elkanderen als Leeuwen op het lyf: zig naar
 Dan schynt de vyand eens de glory te behaalen; Hogsted.
 Dan schynt de bondgenoot weêr eens te zegepraalen;

Dog

Marle- Dog geensints blyft men lang in die onzekerheid :
bourg, en Helt Marlebourg, en Prins Eugene, door krygs beleid;

Doen ras den fransch en hoop voor hunne magt bezwyken.

Tallard, die in 't gevegt steeds mogt met glory pryken,

Moest bukken voor hunn' kling', men voert hem uit den stryd

Als krygs gevangen mee ; hy zwelt van ed'le spyt,

Wyl hy, die steeds verwon, nu zelf wert overwonnen :

Maar wie, wie zou de magt, en moed, weerstreeven kon-

Der helden straks gemelt? die een onsterf'lyke eer (nen

met Verkregen, door den glans van hun gevreesst geweer.

Prins Zoo zegepraalt men weer ; en buiten elks gedagten.
Hessen-

kassel, en Prins Hessenkassel, weér herstelt in all' zyn' kragten,

Hom- En Hompesch, draaven als twee Cefars trots, en fier,

Op hunn' behaalde lof, bekranst met heil lauw'rier.

Men zwaait de vaanen, van vorst Lodewyk verkregen,

Ontrolt om zyne kruin en tilt ze langs de wegen :

Dryft de gevangenen, als slaaven, voor zig heen ;

Ja elk draagt roem op zyn veroverde tropheen.

Zoo eindigt deeze stryd, men zag nog veele steden

veele En vestingen, door vuur, en waapenen, bestreden
plaatsen

werden En overwonnen ; maar de kortheid van den tyd
nog ver-

overt. Vereischt, dat ik 't verhaal, der onbetooomb're stryd,

ver-

Verkleen, dus staa my toe dat ik u all' de naamen,
 Der plaatsen, die toen nog in onze handen kwamen,
 Niet noeme; d'oorlogs kreet klom hooger nog in top;
 En d'opgereeze vlam steeg langs hoe feller op.

De vyand had nu Hoey, en Luyk, naauw weer bekoo- *Hoey, en*
 Of die twee steden zien zig wederom hernooimen, (men, *Luyk in*
 Met een gedugt verlies van Fransche legermagt, *de ban-*
 Zantvliet, en Zoutleeuw, zag men beiden onverwagt, *den der*
 En onbestreden, zig aan Dedum overgeeven: *vyanden*
 Zoo spaart men kruid, en loot, en menig helt het leeven. *gekomen*
 De derde Karel won, in Spanje, slag op slag; *zynde,*
 Gantsch Catalonië boog onder zyn gezag: *werden*
 Daar zegt men wederom dien Vorst, naar regt en reden, *door de*
 Als heerscher van het ryk, den Throon te doen betre- *bondge-*
 Maar in Italiën wiert alles door 't geweld (den. *noten*
 Van d'oorlogs vlam verwoest, vernielt, en neergeveld. *hernoo-*
 Men zag de Hertog van Savoyen zyne staaten, *men: als*
 Ten prooi des vyands, op het derelykft verlaaten: *mede*
 En Karel hielt zyn hoop meê voor een korten tyd: *Zand-*
 Philips spoeit wederom met al zyn volk ten stryd', *vliet, en*
 En weet straks alles, door geweld, weêr te herkrygen. *Zout-*
 Dog 'k zal hier weder niet ten eenemaal verzwigen, *leeuw.*

Hoe hoog de glory klom van myn Oranje held:
 Ik zag hem overäl aan 't spits van 't heir te veld,
 Gelyk een Hercules; hy was nu reets verheven,
 Op d' eere trap, die door zyn Vad'ren in hun leeven
 Zoo lofflyk wiert bekleed: 'k zag 't Erfstadhouderschap

*'t Stad-
 houder-
 schap
 van
 Vries-
 land aan
 Oranje
 opgedra-
 gen.*

Van Vriesland, met gejuich, en vrolyk handgeklap,
 Tot elks genoeg, aan dien Veltheer opgedragen:
 Dog 'k zal in 't breede hier niet van zyn' lof gewagen.

Naar dat de vyand by verraffing de Stad Gent,
 Met een onnoem'lyk tal van knegten, had berent;
 En Brugge door geweld had in zyn magt gekregen,
 Trekt Neerlands oorlogs magt zyn legerbenden tegen.

*het
 Staat-
 sche le-
 ger trekt
 over de
 Schelde.*

De dappere Ouwerkerk, in moed al-om vermaard, (zwaard,
 De Graav' van Oxenstern, beroemt door 't blinkend'
 Gaan straks de Schelde met hunn' knegten overtrekken,
 Om Willem Friso, door hunn' hulp te kunnen dekken.

*begin
 van een
 hevige
 vecht.*

De Jonge Veltheer schaart zyn volk aan d' eene kant:
 Men steekt het bars metaal, met lood gevult, in brandt.
 De kogels vliegen door elkander driftig heenen
 Gelyk een' bui, door wint verftrooide hagelsteen.
 't Gevegt neemt een begin; zyt moedig onverfaagt,
 O helden zoo u een onstervb're roem behaagt.

Stryd

Stryd voor de vryheid en 't belang der zeeven staaten :

Zoo spreekt d'Oranje held, aan 't hoofd van zyn' Soldaaten. *de Prins*

In 't midden van het vuur, vertoonde zig de vorst,

*spoort
zyne
benden
aan :*

Die thans de Britse Kroon op zyne hairen torst:

Een vorst om zyne deugd' van yder aangebeden,

Een vorst van elk geroemt om zyn hoedanigheden:

In 't stryden onbevreesd, vol dapperheid, en moed,

In Mavors oeffenschool gekweekt en opgevoed.

Prins Willem Friso jaagt zyn' kogels door de helden,

Die zig, als hoofden, aan de fransche benden stelden:

En dryft het glimmend staal door 't lillend' ingewand, (hand,

Wyl 't bloed langs d'aarde stroomt, en krygt zoo d'over- *en krygt*

En die niet sterft, moet voor zyn kling al vlugtend wyken, *door dap-*

Of als gevang'ne voor zyn dapperheid bezwyken. *perheid
de over-*

En d'overwinnaar werd begroet, van Neêrlands staat,

winn-

Met een onkwestb'ren lof voor zulk een groote daadt.

Maar all' de glory palm, in deezen stryd verkregen,

Verzaad zyn krygsluft niet, hy vlamt op grooter zegen.

't Beleg van Ryffel werd bestemt en vastgesteld,

Hier was weer glory te behaalen voor myn Helt.

Hy voert zyn' benden aan, de moed zwelt in zyn aderen, *trekt met*

Zoo ras hy maar de stad, van digte by kooft naderen. *zyn leger*

E 2

Men *naar
Ryffel.*

Men ziet aan zyne zy d'al-om beroemde Eugeên:

De vyand is met magt van binnen op de been.

Men plant het grof Gefchut in menigt' voor de wallen,

Waar meê men 't franfche heir zoekt op het lyf te vallen:

yffelyk De vlammen barften uit, men ftookt een ys'lyk vuur,

gevegt 't Welk elk verfchrikken moest, en donderd op de muur,

voor de Dat zig de fterke veft eerlang moet overgeeven.

muuren Het opgeftelt verdrag, door 's vyands hand gefchreeven,

dier stad, Werd toegestemt, zoo wert de zege weer behaalt,

die zig Schoon met veel helden bloed, gekogt, en duur betaalt.

by ver- Bouffers moest buigen voor myn 's Veltheers dapp're de-

drag Die, met Eugeên, nu weer de glory had verkregen. (gen,

met Men plant, hoogmoedig op die eer, de vreugde vaan,

overge- Daar eerst het leger had van Lodewyk geftaan.

ven. Gent wert, eer 't loopend jaar zyn ronde had geflooten,

Gent Ook weer verövert in de magt der bondgenooten.

wert me- Maar eind'lyk dooft de kou dien fellen oorlogs brand,

de vero- De zee helt zoekt de kuft en ftapt vermoeit aan land:

vert. D'Oranje Veltheer thans mede afgeflooft door 't ftryden,

de win- Legt zyn bebloede kling ook voor een wyl ter zyden.

ter doet Maar als de min, die nimmer kans verzuimt, dit ziet,

den ftryd Daalt zy van haaren troon, van waar z'al-om gebied.

een einde Aan

neemen.

Aan 's Princen zyde neêr, om hem een strik te spreien, *de min-*
 En met een zagt gevele zyn kuifch gemoed te vleiën. *godes*
daals ne-

't Is tyd myn Vorst, (dus spreekt zy hem al lachend aan)

Dat g' aan myn' wil, die gy niet lang zult wederstaan,

En die geen sterveling op aarde kan ontvlieden,

Gehoorzaamt, op dit pas, 'k zal u myn hulpe bieden:

Vest, vest uwe oogen op Maria, vest uw' zinn'

Op Hefsenkassels Kroost: Louiza, een Vorstin

Gesprooten uit het bloed van onwaardeerb're helden, *en noopt*
den

Die, by hunn' dapperheid, ontelb're deugden telden, *Prins,*
Princes

Zal voor uw' ed'len lof, door't gantsch' heel-al verspreid, *Maria,*
Louiza

Niet onverwinn'lyk zyn; uw' moed, uw' dapperheid, *van Hef-*
senkassel

Uw wysheid, uw vernuft, zal haar op 't hoogst bekooren: *te be-*
minnen.

Zy zal uw' liefdes beê met gunstige ooren hooren:

Zulks weete ik braave Prins. Zy had dit naauw ge-uit,

Of Willem Friso neemt het loffelyk besluit,

Om aan die Vorsten telg zyn minnedrift t'ontdekken,

Hy maakt zig vaardig om naar Kassel te vertrekken: *hy maakt*
zig

Band nu de krygs zorg uit zyn pas verliefde zinn': *vaardig*
om naar

En volgt de wetten van de Goddelyke min. *Kassel te*
vertrek-
ken.

Hy meld aan de Princes, met uitgekeurde woorden, *ver-*
klaart de

Hoe haar' bekoorlykheên zyn groote ziel bekoorden: *Princes*
zyne
liefde:

Terwyl zy, die nooit minde, in 't vorstelyk gemoed,

De vlammen koestert van een ted're minnegloed.

De deugd' des jongen helds ondooide haare zinnen,

die eer- En kon in weinig tyds haar fierheid overwinnen:

lang in Ja 't was alleen zyn deugt, gepaart met kloek verstand,

zyn oog Die haar deed stemmen in d'onkwestb're huw'lyksband.

merk De groote trouwdag wert, tot yders vreugt, beslooten;

stemt. De zaalen, opgepropt met hooge feestgenooten,!

de Weergalmen van 't gejuich; het aangenaam gehoor

trouw- Van deeze orakel stem klinkt yder zagt in 't oor:

dag wert Uit deezen egt werd' elk een duurzaam heil beschoorén:

En Nederlands geluk op 't heugchelykst gebooren:

vaslge- Uit deezen egt zal, tot bescherming van den staat,

stelt : Een tweede Cato weér herleeven voor den raad: (wen;

En uit deez' egt zal m' een beminn'lyk krooft aanschou-

Waar op de Godsdienst haar onwrikbaarheid zal bouwen.

O zegenryke trouw, o dierb're huw'lyksbrand!

Gestigt, ten nutt' van kerk, en regt, en vaderland:

Gy spelt niet dan geluk aan Bato's onderzaaten: (ten.

Zo schreeuwt het vrolyk volk al-om langs markt en straa-

Maar naauw'lyks is dit feest vol-eind, of onze held,

Gedenkt weer hoe Euroop gedrukt wiert door 't geweld

Des

Des fellen oorlogs dwang; de liefde prangt zyn' zinnen, maar de woede
 Dog kan, hoe sterk gegrond, zyn krygs luft niet verwin- des oor-
 De zorg voor Nederland legt hem te diep in 't hart, (nen: logs
 Om niet de vryheid, in een grooten strik verwacht, roept hem we-
 Door 't ftryden by te ftaan, en door zyn arm te fchraagen: der te veld.
 'K moet (fpreekt hy tot zig zelf) al zoude ik 't my beklagen,
 Het zagte huw'lyks bed, en myn volmaakte bruidt,
 Verlaaten voor een tyd (o al te wreed besluit!)
 Hy dreigt, tot driemaal toe, Maria aan te fpreeken, hy
 Maar driemaal fchynt de druk zyn' woorden af te bree- fpreekt Maria
 'K moet, barft hy eind'lyk uit, o onwaardeerb're vrouw! (ken: aan: en meld
 Hoe duur verbonden aan de liefde, en aan de trouw, haar zyn voornemen.
 Gepreft door hoogen nood, my weêr te veld begeeven;
 Dog gy zult waar ik gaa in myn' gedagten leeven.
 Hy valt haar om den hals, en kuft den reinen mond; dezelve verbergt
 Maria ftaat verbaaft, dog op den zelfden ftond (zen baar druk, en moedigs hem aan.
 Grypt zy hem by de hand, verbergt haar angftig vree-
 En zegt, myn tweede ziel kan zulks niet anders wee-
 Wel aan voldoe uw' wensch, de hemel ftaa u by; (zen,
 Gods gunft begeeve nooit in nood uw' ftrydb're zy.
 D'al-om beroemde deugt van uw' gevreesde degen,
 Beloofst aan Nederland een aangenaamen zegen.

Gaa

Gaa, Gaa, doorlugte heer, maar denk steeds aan den band

Waar aan uw leeven, en myn leeven, is verpand:

Een band die ons verbond voor Gods gewyde Altaar-

*teder
beid*

Begeef u niet te diep in 't woeden der gevaaren. (ren:

*van de
Princes;*

De traanen rollen langs haar' kaaken, op dat woordt;

Terwyl de veltheer zugt op alles wat hy hoort.

Onzaalige oorlogs twist, hoe stoort gy door uw wroegen,

*en van
de Prins,*

Myn' pas verkreegne vreugd', en heuchlyk vergenoegen,

*in het
scheiden*

(Dus spreekt hy by zig zelf) en gespt het harnas aan,

Om Neêrlands Leger schar kloekmoedig by te staan.

Met zyn' getrouwe hulp. Maria knielt ter zyden, (den;

En smeekt om 's hemels gunst voor haar gemaal in 't stry-

Zy stuurt haar beden, op 't eerbiedigst', naar om hoog

Met een bedrukt gelaat, voor Koning JEZUS oog; (leeven:

Vaar wel myn' vroomen Prins d'Alzeeg' naar spaar uw

En wil door zyn genade u d' overwinning geeven;

(Zoo spreekt zy tot haar Heer) en leid hem treurig uit,

Dog met een Mannen moed. vaar wel o ed'le spruit!

Zegt Nassauws helt tot zyn' Maria in het scheiën;

*by over-
wint*

En streeft te veld, met all' zyn' strydbaar oorlogs reiën.

*Mortag-
ne en St.*

Hy overwint terstond Mortagne en St. Amant:

Amant

De vyand neemt de vlugt, wyl hy zyn standartaat plant

In

In 't midden van de stad; dog om u op te haalen
 All' wat zyn' roem betreft, en hoe veel zegepraalen
 Hy wel verkregen heeft, door moed, en dapperheid,
 En door 't vermogen van zyn Vorst'lyk krygsbeleid,
 Is myn trompet te flauw; maar d'overwonne steden
 Getuigen van zyn roem, en oorlogskundigheden.

*de steden
 door O-
 ranje
 over-
 wonnen,
 zyn ge-
 tuigen
 van zyn
 lof.*

Bouchain, en Doornik, 't fort de Scharp, en St. Venant,
 En meerder plaatsen, zag men storremender handt
 Door onze braaven nog verwonnen, en verkregen:
 In 't kort, het oorlogslot viel Vrankryks Koning tegen.
 Men dagt het naauw'lyks dus te krygen naar zyn zin;
 Of hy besloot de vreê met Eng'lands Koningin,
 Op 't onverwagte, en wel ten spyt der bondgenooten,
 Die dit gehaat verding wel poogde om ver te stooten:
 Maar te vergeefs men wiert gedwarsboomt in zyn wil.

*Vrank-
 ryk sluit
 de vre-
 de, met
 de Ko-
 ningin
 van En-
 geland:
 't welk
 de bond-
 genooten
 tragten
 te belet-
 ten maar
 vergeefs.
 het oor-
 logsvuur
 raakt sel-
 ler aan 't
 blaaken.*

Belloon verzagte nu 't vernielend krygsgefchil,
 Waar in den vryen staat van Neêrland was gewikkelt,
 Naar yders wensch nog niet; door moordlust aangeprikkelt,
 Blies zy het oorlogs-vuur, nog meer en meerder aan:
 Haar bloeddorst was nog niet ten eenemaal voldaan:
 Men moest de vrede met meer Helden bloed betaalen:
 Een donk're nevelwolk bedekte nog de straalen

Der lieve vrede zon, die reets van verre blonk,
Maar weder in een zee van oorlogs ramp verzonk.

*Neder-
land
werd be-
dreigt
met een
yselyk
onheil:*

Beef, beef, o Nederland! voor 't lot dat u zal treffen;

Kost gy het onheil, dat u dreigt, te regt bezeffen,

'K zag u versmelten door een yselyk geschrei!

Zoo blies ik toen dikwerf op myne lugtschalmei,

Waar mede ik in 't gemeen all' wat men my voorfpelde,

Naar eisch der waarheid, aan een ygelyk vermelde.

'K vloog op myn wolke-koets, met traanen in myn oog',

Zoo ras ik 't had gezegt, al zugtend' naar om hoog:

En ach ik zag eerlang, het deerlyk voorbedieden,

Tot droefheid van den staat, in kryg verwart, geschieden:

Ik zal 't verhaalen, maar de druk zwelt in myn' borst,

Als 'k aan dien tyd gedenk! d'al-om beroemde Vorst

Jan Willem Friso, d'eer van Nassauws ed'le braaven

Ontzagchlyk door zyn moed, beminn'lyk door zyn gaaven,

Een tweede Hercules, in 't buld'ren van den fryd;

In wysheid, en vernuft, den luister van zyn tyd.

*zynde
den dood
van den
Prins
Jan
Willem
Friso.*

Zag m', o verschrikk'lyk lot! in d'ugtend van zyn' dagen,

Door d'onweerstreef're dood, naar 't ys'lyk graf toe jaa-

Een dood die Nederland op't smart'lykst heugen zal, (gen.

Zoo lang de zon zyn' glans zal schenken aan 't heel-al.

De

De Jonge Oranje Held, die, in zyn' tedre jaaren,
 Zoo menigmaal den nood, der oorelogs gevaaren, *dezelve*
 In 't woedend' aanzigt vloog, toog 't glimment harnas uit, *neemt*
 Om naar den Hooffchen Haag te spoejen; een besluit *een be-*
 Tot Neêrlands ongeluk gefmeed, en laas voltrokken. *sluit om*
 De wintfcheen't gantsch' heel-al nu uit zyne as te fchokken; *naar den*
 Maria beeft van fchrik; en smeekt aan haaren Heer *Hage te*
 Om uitstel voor zyn reis: bezie 't onftuimig weer, *vertrek-*
 Myn Prins, dus spreekt zy, met de traanen op de wangen, *ken.*
 De lugt is met een kleed van bujën als omhangen. *Maria*
 (Net of zy giften kan dat haaren Mingenoot *tragt*
 Deeze' togt bekoopen zal met een' gewiffe doodt) *hem te*
 Ei 'k bid! stel voor een tyd uw opzet nog ter zyden? *weder*
 Wil dog 't gevaar, myn ziel, zoo veelgy kunt vermyden? *bouden,*
 Zulks kan niet zyn, Princes, beântwoord haar de Held, *bevreest*
 Hoe ik, die nimmer vreesde in 't ftrydbaar oorlogs veld, *voor 't*
 Zou voor een enk'le wolk van onweers vlaagen fchroomen? *yfelyk*
 Neen, myn gerekt besluit, voor lang reets voorgenoomen, *weder:*
 Dient eindelyk voldaan; het fcheiden valt my hart,
 En uwe afwezigheid baart my een bitt're smart;
 Maar na deeze eene keer zal 't my, zoo 'k hoop, gelukken
 Dat ik u zonder zorg zal in myne armen drukken:

Wanneer de vree, die ons van verre reets bestraalt,
 Met haar triumph karos, op 't aardryk nederdaalt.
 Streel u, doorlugte Vrouw, terwyl met die gedagten:
 En kort, met zulk een hoop, de slaapelooze nagten:
 'K zie u eerlang weerom; het pand van onze min
 Blyftu op't hoogst' vertrouwt: maar ach myn ziels vriendin
 'K zie dat gy traanen stort, helaas! waarom dit schreiën?
 'T is flegts een kleene wyl, dat ik van u moet scheiën.
 Toen 'k met het blinkent staal den vyand tegen gong;
 En tot in 't allerdiepst' der krygsgevaaren drong,
 Niet weetend' wat my door de Hemel was beschooren,
 Wist gy met mannen moed my zelf als aan te spooren:
 En nu is 't of de zorg uw' tedre ziel benart:
 Wat is, o schoone vrouw! dog d' oorzaak van uw' smart?

*droef
 beid van
 de Prin-
 ses.*

Maria zugt vol druk, en weet niet om wat reden,
 De traanen glyen uit haar' oogen naar beneden:
 Maar eind'lyk barst zy uit; beminnyke Helt,
 Helaas! 't is of die smart my weinig goeds voorfpeelt:
 Ach mogt ik u hier weêr op deeze plaats ontmoeten!
 En, met een welkom kus, omhelzen, en begroeten,
 'K waar beter vergenoegt. de veltheer op dit woort,
 Dat hy met deerenis uit haare lippen hoort,

Staat

Staat zelf vol angst, benaauwt, bekommert, en verflagen,

Als waar zyn grooten moed hem nu geheel ontdraagen.

Hy grypt haar in zyn arm, en drukt den lieven mond,

Nu hoorde ik eene stem weêrgalmen door het rond:

Omhels Maria 't zal u nimmer weêr gebeuren,

O neen, zy zal eerlang uw sterfgeval betreuren:

Het is voor 't laaft' dat gy haar zult uw' liefde biên:

Gy zult uw krooft, nog haar, o vorst! nooit wederzien.

(K voel, als ik dit herdenk', myn hart van droefheid bree-

De kleine vorsten telg, nog ongeleert te spreken, (ken;

Zag met een ted're lagch den veegen vader aan,

Als of het met den nood, hem naakend, was begaan.

Hy kust het menig werf, met duizend tederheden,

En drukt het in zyn' arm, in 't uiten van dees reden:

Bewaar Princes, bewaar, dees telg zoo teer bemint;

Maar zorg ook niet te min voor 't ongebooren kindt.

't Gevreeft vertrek genaakt, de tyd gebied te scheiën;

Men mag zig onderwyl met zyn te rugkomst vleien.

Vaar wel doorlugte ziel! vaar wel volmaakte bruidt!

Zoo spreekt de Prins, en treed ter ruime hofpoorte uit.

Maria oogt hem na, wyl 't einde van haar' reden

In droefheid als versmelt, door zugt op zugt bestreden.

*de Prins
om-armt
zyn Ge-
maalin;
en geeft
haar een
afscheids
kus.
een stem
voorspeld
zyne
dood.*

*'t ver-
trek ge-
naakt.*

*hy neemt
afscheid
van Ma-
ria:*

en spoeit voort. De Veltheer spoeit zig voort: o al te deerlyk lot!

Met welk een ramp bedreigt gy Neêrlands oorlogsgod! (zen,
 Zoo klaagde ik door de lugt, geprangt door duizend vree-
 Wyl't geen my was voorzegt naar waarheid scheen te wee-
 De treurgalm klom eerlang door lugt en wolken heen; (zen,
 Men hoorde wyd, en zyd, een yfelyk geweën:
 Elk riep, al schreiend', uit o hemel heb medoogen!
 Wees met de reine trouw, en huw'lyksband, bewogen!
 Een trouw korts door uw' wil geslooten voor 't altaar:
 Bescherm Prins Friso dog, o opperheer! bewaar
 Hem, die de Godsdienst op haar' zetel kan bewaaren,
 En steeds beveiligen voor kerk geweldenaaren.
 Bewaar de ted're spruit, die reets het ligt aanschouwt;
 En 't ongebooren krooft, Maria aanbetrout:
 Ei laaten ze in hunn' jeugt geen braaven vader derven;
 Stuit door uw gunst, o God! de rampen van zyn sterven;

*een En-
 gel be-
 vestigt
 de voor-
 spelling
 van zyn
 sterven.* Hier daalde een Engel op zyn vlugge veder neer:
 Hy sprak men weet' dat steeds Gods willen, en begeer',
 Op aard' voldaan moet zyn: dit is niet te weêrspreken;
 De banden die hy bind kan hy ook weêr verbreken.
 De Prins zal sterven, eer de dagtoorts zynen gloet
 Zal bluffchen in de zee: het uur genaakt met spoed,

Dat

Dat zyn' volmaakte ziel zal uit haar' kerker vlugten ;
 'T is waar gantsch Neêrland zal die maâr nog lang bezug-
 Maar zyne deugden door een elk al-om geviert, (ten ;
 Zyn ook te hoog bemint door hem die 't all' bestiert,
 Dan dat hy langer, in de wisselvalligheden,
 Van 's werrelts wuften stand, zou blyven hier beneden:
 Daar is een' plaats voor hem bereid, naast Godes troon,
 Daar hy een eeuw'ge vreugt zal smaaken, als het loon
 Van zyn Godvrugtigheid ; de trouw, korts eerst geklonken,
 Heeft reets zyn vorst'lyk huis een dierbaar pand geschon-
 En 'shemels gunst voorspelt een tweeden zegening, (ken
 O ja ! eer dat het jaar nog zynen ronden kring
 Zal sluiten, zal men uit Maria, 't puik der vrouwen,
 Een vorstelyke telg, een Helden spruit aanschouwen ;
 Die als een phenix uit zyn' afch' herleeven zal ;
 En die, als Nederland gedreigt werd met den val ;
 De vryheid door zyn hulp van onheil zal bevryden ;
 En 's Vaders dapperheid na streeven zal in 't sryden.
 Nu dreef de Godstolk op de wolken weder heen,
 En 't was of al myn hoop ten eenemaal verdween.

*en voor-
 zegt de
 geboorte
 van Wil-
 lem den
 IV.*

De Prins vervolgt zyn reis ; help nu myn toon bestieren *uit roe-
 ping.*
 Beschreide Melpomeên ; help my de loflauwrieren,

En

En pas ontlooke mirth, op Friso's hooft gelaân,

Men Door mengen met kamill', en lykcipresse blaân. (men,
naakt
het Stry- De tyd gaat vliegent voort, men naakt eerlang de stroo-
en Sas,
waar in Waar in de jonge vorst zoo deerlyk om zal koomen.
de Prins
zal om- Beef, Nederlanders, beef, voor 't yfelyk geval
koomen.

Eolus Dat u, eer dat gy 't weet, onzaalig treffen zal, (aderen,
zet de Zoo bromde ik door de lugt: de schrik vloog door myn
stroomen
op. Terwyl men 't sterfuur van myn Friso aan zag naderen-

Men Eöol vloekt als verwoed op 't vloeibaar element;
ontziet Een doodse schrik is op elks aangezigt geprent;
weer nog
wint, en Men spoeit zig egter in het vaartuig, onder 't woeden
gaat in
het vaar- Van zulk een felle Orkaan, die d' opgeblaaize vloedden
tuig.

De wa- Doed barsten tegen een: o God bewaar den Held!
zer Nim- Die, om uw kerkregt te bewaaren, trok te veld,
phen
treuren, Zoo schreeuwt een yder uit. de waternimphen treuren,
om 't lot
't welk Om 't ongeval dat in haar' plassen zal gebeuren;

den prins K weet zy beleefden nooit een stond die harder viel:
beschoo-
ren is. Hoe bromt d' ontroerde wint, hoe fuisbolt de kiel!
Ufelyk-
heid van O Goon! daar rukt een vlaag het vaartuig 't opperst' onder
de wint,
die 't
vaartuig
doet ver-
ongeluk-
ken.

Daar duikt myn vroome Helt, myn dapper oorlogs wonder,
Hy tilt het veege hooft, al stervende, uit het nat;
Tot dat hy eind'lyk, door het worst'len afgemat,

Het

Het jeugdig bloed voelt in zyn aderen verstyven.
 Hier moest de Faam als in haar' woorden steken blyven,
 Geknaagt door felle druk; ten lesten vaart zy voort,
 De Prins zinkt naar den grond, op 't uiten van dit woordt: *by ver-*
 OSchepper bergmyn' ziel! en meer konde ik niet hooren, *drinkt in*
 Wyl d' afgebrooke taal in 't water moest versmooren. *het stry-*
 Het jonge leeven smelt in 't midden van den vloet:
 De ziel klimt hooger op, en smaakt een heuchlyk zoet.
 Daar legt de dapperheid nu in het diep verzonken;
 Daar legt de deugt, helaas! nu deerelyk verdronken.

Men vergelyk nu vry het onmedogent Sas
 By d' ongemeete Zee, die in zyn' zilte plas
 De gulde zon ontfangt, naar dat zy door haar' straalen
 All' 't aardryk heeft verlight: O al te ontydig daalen
 Van Neêrlands heil zon, ach! wat scheidt g' een duifstre
 Dog stuit, ô Batavier! uw' doodse jammer klagt, (nagt! *uitroe-*
 Daar zal een andre zon door 's Hemels gunst' ontwaaken, *ping.*
 Die met den zelfden glans voor uw behoud zal blaaken;
 Zoo wiert een elk geveit met hoop in dit verdriet;
 Maar ach! Maria wist van 't wreede lot nog niet,
 Twelk haar' beminden Heer zoo deerlyk had doen sneeven;
 En wie, wie durfde, ô Goon! haar dit te kennen geeven:
 G Dog

men ver- Dog wyl die droeve maar al-om straks werd verspreid;
kondigt
Maria Wiert zy haar mede eerlang verkondigt, en gezeid.
zyne
dood: Wat is de kuische band der Huw'lyks liefde teder!

zy be- Maria zwymt van schrik, en valt in onmagt neder:
zwymt
op 't boe- Haar Maagden, schreiënd, met de vlegten los om 't hooft,
ren: Van alle lyfcieraad door droefheid gantsch berooft,
 Besteden alle vlyt om haar te doen bekoomen:

dog komt De spraak was door den druk haar t' eenemaal benomen;
weder
by: Dog eind'lyk barst zy uit, naar dat zy meer bedaart:

en als O dood! waarom hebt gy myn leeven dog gespaart!
baare
droef- Waarom hebt gy my niet met mynen Held verslonden,
heid, o-
ver zyn En op den zelfden tyd naar 't duister graf gezonden!
sterven.

Waarom verbreekt g' een' band, die ons zoo duur ver-
 En waarom bluste gy niet meê, ter zelve stond, (bond;
 Myn' leevens fakkel uit! dog 't is Gods wel behaagen,
 Te buigen voor zyn' wil; hy zal my onderschraagen,
 Zoo'k hoop, in mynen ramp: het Vaderlooze krooft (trooft
 Dat'k reets anschouw, en hoop te anschouwen, strekt tot
 Aan myn' bedroefde ziel. Zoo spreekt zy, wyl de rede
 Haar' tong, en hart, bestiert in 't midden van haar bede.
 Maar uit dien donkre wolk verrees, voor elks gezigt,
 Een aangenaamen dag, een schier aanbidd'lyk licht.

Men

Men zag eerlang een Prins, een Helden Spruit gebooren,
 Door's hemels gunst, tot 's lands bescherming uitverkooren,
 Waar in vorst Friso's beelt, naar 't leeven, was gemaalt:
 Waar door elks hoop op 't hoogst voldaan wierd, en betaalt:
 Dit is de braave Prins met wiens beroemde daaden
 Uw' Clio pronken zal, op haar Heldinne bladen.

Wyl nu d' Alzegenaar wel slaat, maar weder heelt,
 Zag m' in het kort de vree, die 't vergenoegen teelt,
 Verryzen uit een poel van buld'rende gevaaren:
 De woedende oorlogsstorm raakt eind'lyk aan't bedaaren:
 De harten smelten in een lieve eendragtigheidt:

De blyde vrede galm werd wyd, en zyd, verspreit. *Gradi-*
vus
 Gradivus zwol van spyt, en schuilde in 's afgronds kolken: *vlygt:*

De vrede zon verdryft de dond'rende oorlogs wolken: *en de*
 En 't stigtſche Atheene werd verkoozen, om 't verbond *vrede*
 Der vree te sluiten uit der afgezanten mond. (ven; *werd ge-*
sloten.

Wel aan, tragt nu met vlyt de Heirbaan op te stree- *de Faam*
 En melt, op heldentrant, den roem van WILLEMS leeven. *besluit*
 Hier sloot de Nieuws bodin het einde van haar reên; *haar*
 En vloog op haar karos door lugt en wolken heen: *verhaal.*
 Zy storte my in diep, dog aangenaam, gepéinzen;
 'K dagt 'k wil voor Phebus numyn yver niet ontveinzen;

aanroeping aan Maar zal hem smeeken om zyn' hulp, in deeze zaak.

Phebus. O Groote heerscher, strek myn Clio tot een' baak!

Wil my, geen kleene straal van uwen bystand weigeren,
 Op dat ik onbevreesd naar Pindus Choor mag steigeren.
 Sterk myn vermogen, door 't vermogen van uw' gunst:
 En stelt myn' vedel, op myn' bede, naar de kunst.
 Leer, leer, m', ô Groote Zoon van Jupiter, de daaden
 Van Neêrlands vrede Vorst afmaalen op deez' bladen.
 Helpt my den braaven Prins verzellen, daar de min,
 Met een volmaakte drift, gaat heerschen in zyn' zinn':
 En daar een Godd'lyk vuur zyn' boezem komt ontsteken:
 Leer, leer my, naar den eisch, van zyne deugden spreek.
 Verkwik my door een' straal van uw aanbidd'lyk ligt:
 Bestier, ten aanzien van de stof, myn Heldendigt. (lonken)
 'T gaat wel, uw' gunst schynt my van verr' reets toe te
 En doet myn ad'ren door een ed'le drift ontvonken.

Wel aan myn' digt Godes, volg nu den minnebrand;
 En meld hoe Cithere', met een fluweele hand,
 'S Helds zinnen kluijstert aan haar Goddelyk vermogen:
 De glans dier minne vlam verligt al reets uwe oogen:
 Geen vlam, door dartelheid, of wellust, voortgeteelt,
 Maar die de Godsyrugt zelf den kuifchen boezem streelt:
 En

En die, door 't hemels vuur der wysheid zelf ontsteken,
Mag roemen vry te zyn van smetten, en gebreken.

Einde van het tweede Boek.

WILLEM DE IV.

DERDE BOEK.

I N H O U D.

*De vierde WILLEM, uit het dierbaar helden bloed
Van Nassauw voort geteelt, door 's hemels gunst beschonken,
Met wysheid, en vernuft, kweekt in zyn fier gemoed,
Schoon hem Bellona streelt, de kuische minne wonken:
En vestigt 't minnend' oog op Eng'lands Kroonvorstin:
Hy spoeit naar Londen, om zyn liefde aan haar te ontdekken.
Der Britten Koningin begunstigt zyne min;
En tragt zyn beë by haar' gemaal tot hulp te strekken.
Haar wysheid, en beleid, gevoegt by WILLEMS deugt,
Doen Eng'lands Koning ras voldoen aan 's helds verlangen.
De vorst'lyke ANNA, steeds zyn Krooncieraad en vreugt,
Ziet zig eerlang in 't net der kuische min gewangen:
En stemt in WILLEMS wensch, tot Neerlands eeuwig heil,
Terwyl elks vrolykheid vast steigert boven 't peil.*

*Inlei-
ding.*

Geen drift, zoo als wel-er een griekfche digter
sprak,

Die een on-ed'le borst van Priams zoon ont-
ftak;

O neen een drift, geveft op goddelyke gronden;

Door geen onzaal'ge vlek van vals bedrog gefchonden,

Zal

Zal thans myn Clio's toon beftieren, en haar' lier
Doen klinken op den lof van WILLEMS minbanier.

De Vorft die nimmer dagt dan om naar roem te dingen,
Verlufte nu zig zelf met Mavors gunftelingen,
In 't veld by Oosterhoud, daar dappre Prins Eugeên,
En meerder Helden, naar de glory palmen ftreên:
Wanneer de Mingodes, met minnegoon omtogen,
Op 't aardryk daalde, om haar al-om gedugt vermogen
Weêr te beproeven: een roosverwig inkarnaat
Verfpreide zig op haar bekoorelyk gelaat:
'T fcheen of zy poogde, voor haar allerbeste fchigten,
Den moed, en dapperheid, en krygsluft, te doen zwigten:
Zy fprak Belloon dus aan, gy die fteets zegeviert,
„ Hebt, als my is bekend, lang WILLEMS hart beftiert:
„ Nu voegt het eens aan my uw' driften te weerftreven:
„ En weet de wysheid zelf heeft my tot raad gegeeven;
„ Dat ik de deugt, die fteets myn Helt van jongs af aan
„ Geleide, fmeeken zoude om dit myn groots beftaan
„ Te ftyven door haar hulp. Waar op zy, zonder draalen,
Weêr op haar fchulpkaros, naar Cypris ruime zaalen,
Door lucht, en wolken is getogen, om haar' zoon
Haar' wil te melden, in het byzyn van de goôn.

*Prins
Willem
de IV.
ver-
maakt
zig in 't
veld by
Ooster-
houd.*

*De min
daalt ne-
der:*

*En
fpreekt
Bellona
aan.*

*Spoeis
zig naar
Cypris.*

*En meld
haaren
zoon
haar
voorne-
men,* „Ik heb (dus sprak zy) niets kan thans myn vlyt betoomen,
„Ten doel van ons gezag, iets treff'lyks ondernoomen:
„Kom streef met my ter vlugt in Bato's daalen neêr ;
„Dog smeek de godsvrugt eerst, 't is tot ons beider eer,
„Dat z' u haar' fakkel leen ; men zal uw doen niet wraaken ;
„Dan kont gy 't kilst' gemoed in minne vuur doen blaaken.
„Doorboor Vorst WILLEMS hart met d'allerfelste schigt ;

*Vliegt
weder
uit zyn
oog:
't welk
hem ver-
baast.* Hier meê vliegt Citheré Cupido uit 't gezigt,
En klieft de dunne lucht met haar gezwinde vleugelen.
Hy roept hou stand ! dog kan haar vlugt geenzins beteuge-
De Schutter staat verbaast, maar op den zelfden tyd (len.
Grypt hy weêr moed, en denkt, 'k heb immers in den sryd

*Hygryp
moed:
en ber-
denkt
zyn groo-
te bedry-
ven.* Zelf menigmaal het hart een's dappren helds verövert,
En door een enk'le lonk van myn gezicht betovert:
'K heb immers meer dan eens iets loffelyks gewaagt ;
Ja zelf de goden door myn' listen wel belaagt.

Myn Moeder, die zoo trots op haar gezag durft stoffen,
Heb ik wel eer door 't oog van een Adoôn getroffen:
En d'opperste Jupyn kon, door myn stout bestaan,
Zelf het vermogen van myn' strikken niet ontgaan:
Diana, die steeds schuw gebleeven was voor 't minnen,
Moest mee die tedre drift gedoogen in haar' zinnen,
Wan-

Wanneer Endimeön, door zyn beminn'lyk schoon,
 Haar kluiſterde in den band dien zy ſteets was ontvloön,
 Daar hem in Latmus (door een' diepen ſlaap bevangen)
 Die blaakende Godin kwam in haar armen prangen.
 Geen Dido, hoe vermaard in ſtrafheid, kon myn' magt
 Weérſtreeven, op 't gehoor van Held Enëas klagt.
 Alleen op mynen wil werd Troje s' val beſlooten:
 Alleen door myn gezag, en kunſt, deed ik den grooten
 Achilles blaaken. 'k volg dan 't geen de min gebiedt,
 En vreez' den tegenſtand van WILLEM FRISO niet.

Nu ſpoeit de Jongen voort, op ongeboeide ſchagten,
 Om vaardig 't hoog bevel der moeder te betragten
 Hy volgt (zoo als zy had gelaſt) met vlyt den raad
 Der wysheid, en verkieſt 't gelei der deugt te baat.
 Nu ſcheen het of hy weér, door Dejanira's minnen,
 De knots van Hercules zou dwingen en verwinnen.
 Hy krygt den Vorſt in 't oog, ô Cypris! ſterk uw' Zoon;
 Schenk d' overwinning hem (dus barſt hy uit) tot loon:
 Laat my op Nasfauws Vorſt de glory thans behaalen;
 Verzeng zyn' fierheid, door den gloet van uwe ſtraalen.

Zy heeft terſtond den eiſch goedwillig toegeſtaan.

Hy loſt een ſchigt, en zegt, het is met u gedaan,

*Cupido
loſt een
ſchigt, en*

en trefst den Prins; O Prins! gy zult niet lang myn' wetten wederstreeven!
 De Vorst gevoelt iet vreemts in zynen boezem leeven:
 'tWigt snelt weêr Hemelwaarts, maar op den zelfden stond
 Verneemt de ontroerde Helt de diepe minnewond:
 Hy roept dus uit, o Min! woud gy myn hart regeeren?
 Neen eer zal Pafhos zelf nog 't onderst' boven keeren;
 Eer zal de goude Zon in 't oosten ondergaan;
die de min zoekt te weer- streuen. Eer zal de dag zyn' glans ontleenen van de Maan:
 Eer zal men op uw koets met gulde lett'ren schryven,
 Dees zal nooit als voorheen weêr op de wolken dryven.
 Ik wroong u liever nog de sceptor uit de vuist
 Maar zagt, herhaalt hy straks, ik spreek al t' onbezuift;
dog ver- geeft. Een onuitblusb're vlam doet reets myn ad'ren rooken:
 En heeft in myn gemoed een hevig vuur ontstookten.
 Waar heen nu heldenmoed! waar heen nu dapperheid!
 Die my zoo dikwerf met uw heusheid hebt geveit,
 Kost gy het stout bestaan der Mingodes niet staaken?
 O Hemel! wie zal dan haar Godd'lyk opzet wraaken!
 Help my, indien gy kunt, uit deeze ontroerenis.
 Dus zoekt hy hulp daar gantsch geen hulp te vinden is.
 De min krygt meerder kragt, en zonder veel te spreken
 Poogt zy het Jeugd'ig hart nog meer en meer t' ontsteeken.
 Dus

Dus vind de Jonge Held zig eind'lyk buiten raadt,
 Terwyl hy staam'lend zig deez' taal ontglippen laat:
 Zult gy, o fiere min! tot liefde my verpligten!

(Hy noemt haar fier die zelf zyn'fierheid heeft doen zwigten)

*de Prins
volgt
haare
bevelen:*

Welään ik wederstreef uw' wil nu langer niet:

'K volg, o gebiedster van 't heel-al! 't geen gy gebiedt.

Nu streelt zy, door gevlei, zyn pas verliefde zinnen;

En brengt ten zelve tyd, met yver, hem te binnen,

Dat Eng'lands vreugt, en roem Held Georges dierbaar krooft

Alleen zyn minne druk verstrekken kan tot troost:

Een Kroonprinses die, om haar deugd en brave zeden,

Door veele Vorsten word gemint, en aangebeden:

Gesprooten uit beroemt en edelmoedig bloed;

*en denkt
een mid-
del uit
ter ver-
kryging
van zyn
wensch;*

Door wysheid in het choor der Godsvrugt opgevoed.

De Vorst vleit zig met hoop, hy peinst by dag en nagten,

En kweekt een middel in zyn minnende gedagten,

Dat tot voltoojing van zyn' wensch hem 't beste schein.

Hy dringt als door een drom van zwarigheden heen,

*hy open-
baart
aan een
van zyn
Edellie-
den zyn
oogmerk;*

En openbaart zyn' wil aan een der Edellieden,

Die straks met diep ontzag zyn vlyt hem aan komt bieden,

Om te agtervolgen 't geen zyn oogmerk staaven kon.

't Was op een morgenstond, de lagchende ugtend Zon

Deed door haar straalen naauw't alvoedend aardryk gloejen,

en gelast Of onze Held beveelt hem vaardig heen te spoejen
bem

naar Naar 't overzeefche ryk, daar 't Koninglyke pand,

Engel- Dat hy eens, als zyn' bruid, hoopt van het Britsche strand
land te
spoejen;

Te voeren, zig bevind, om haar bekend te maaken

Hoe zig d' Oranje Vorst in kuifche min voelt blaaken.

't welk Men maakt zig voort gereed, en volgt zyn' last gezwint,
vaardig

werd Als of men heenen dreef op vleug'len van den wint.
wolvoert.

'T begunftigt altemaal het Godd'lyk minverlangen:

de afge- De Vorst'lyke afgezant werd gunftiglyk ontfangen.

zant Hy spoeit zig inderyl naar 't Koninglyk paleis,

word Om aan den Britschen Vorst het oogmerk van zyn' reis;

gunftig- En wat hem voeren mogt in Engeland te ontleden:
lyk ont-
fangen:

Welfprekende Mercurus werd door hem aangebeden:

Een diep ontzag geleid hem in des Konings zaal,

Daar aan zyn woorden, door een vriendelyk onthaal,

De weg gebaant werd tot vrymoedigheid in 't fpreken:

Nu mogt 'er aan zyn taal geen konft nog kragt ontbreken.

en ver- Ik weet, o Groote Vorst! dus fpreekt hy, dat de deugt,
klaart,

aan den Door haar bekoorlykheid, altoos uw' ziel verheugt;

grooten Dat u de wysheid door haar luiffter kan bekooren; (fchooren.
Koning,

Dit heeft, zoo 'k hoop myn'Prins 't heil van uw' gunft be-

Een

Een Prins die steeds de deugt naar haar gelang waardeert, het oogmerk
 En de ed'le wysheid als zyn trouwe voedster eert: van zyne komst:
 Een Prins wiens braave deugt elks deugden op kan wekken:
 Een Prins die Neêrland tot beschermer zal verftrekken,
 Wanneer 't zal zyn gedrukt door 't woedend krygs geweldt,
 Zoo als 't orakel heeft in 't Godendom voorspelt:
 Maar gy, ô Koning! weet hoe Nassauws braave Helden,
 In krygsbeleid, en deugt, steeds hunne glory stelden.
 De vierde WILLEM, uit dit zegeryk geflagt,
 By yder een gemint, geroemt, en hooggeägt,
 Heeft aan my d' eer van zyn' bevelen opgedragen:
 Naauwhoort de Britsche Vorst dien braaven Naam gewaagen
 Of zegt, vaar voort, vaar voort, ik kenn' d' Oranje Held,
 Men heeft my meer dan eens veel van zyn lof vermeld.
 Dit noopte de afgezant zig verder te verklaaren
 En's Princen bede, en wensch, met eerbied te openbaaren. en 's Princen bede.
 Hy doet het groots verzoek; de Troonzuil luistert naar
 Zyn' fiere woorden, met stilzwygende aandagt; maar
 Zoo ras hy hoort wat hem te kennen word gegeven, de Koning staat ver-
 Staat hy verbaast, en denkt, zal ik dit wederstreeven, baast. dog staat zyn
 O neen! ik agt deez' Prins myn' gantschen Rykstroon waart.
 Zyn deugt is 't die de deugt van ANNA evenaart;

voorstag niet af. Dog 'k dien in deeze zaak de Godheid raad te pleegen:
Hier meê besluit hy 't all', ik ben den eisch niet tegen.

men keert weder maar Holland. Men spoeit zig wederom naar Holland, om den Vorst,
Die 't kuische minnevuur nu koestert in zyn' borst,
Te melden hoe men by den Koning was ontfangen:

Men streelt met zoete hoop zyn keurig minverlangen.
Maar wyl de zorg hem als doorknaagt, by dag en nacht,
Werd d' uitgediende vreez wel haast ten eind gebragt:
Want Eng'lands Ryksmonarch kweekte, in zyn wyze zin-
Een opzet om dees' Prins te troosten in het minnen: (nen,
In 't kort, hy was op 't hoogst' zyn liefde toegedaan,

de Mingodes vleit zig met hoop. En bood eerlang hem zyn genegenheden aan.
Nu scheen de Mingodes zig reets met hoop te vleien,
Dat zy hem eenmaal zou naar 't Egtaltaar geleiën.

De Britse Koning zend terstond naar Nederland
Den braaven Anstis, om, het dierbaar onderpand
Van zyne liefde en gunst Prins WILLEM op te dragen;

de Britse Koning doet den Prins de Ridder order der Kousband aandie- Men ziet, al-om in 's landshistoryblaân, gewagen,
Met lof, en glory, van de Ridder-ordening
Des Kousbands, een band, die onze Helt ontving
Om Georges vriendschap, aan zyn vriendschap, te verbind-
Doghier zal myne Nimph zig zelf niet onderwinden, (den:

Iets

Iet af te maalen daar haar oog zig in verdwaalt.

Wyl nu 't geluk zoo heufch d' Oranje vorft beftraalt,

Geraakt zyn minnend hart, nog meer en meer, aan't blaaken: waar op
dezelve

Hy laat tot zyn vertrek de fchepen vaardig maaken: zig
vaardig

Elk volgt met vlyt terftond het geen hem is gelast: maakt
om naar

Men bind de wimpels aan het hoogfte van de maff. Londen
te ver-

Het vergenoegen ftreelt de harten veeler menfchen; trekken.

Die deez' verliefden Prins geleiden met hunn' wenfchen.

Men hoort al-om deez' taal weërgalmen langs de ree:

De Hemel voer' met fpoed hem veilig over Zee!

Daar moet hem ANNA met haar' wedermin bekroonen,

En met haar dier'bre hand, tot yders vreugt, beloonen.

Ja d' Echo, als bekoort door 't juichende geluit,

Galmt hem dus na, verkryg de Ryksprinces tot bruid!"

Terftond gebied de Prins de zeilen op te haalen; hy be-
geeft zig

Om op het hoog gewelf van Thetis ruime zaalen fcheep.

Te dryven naar de geen die zyne ziel gebied.

Neptunus wederftreeft nu zyne driften niet, en fpoer
voort.

Maar doet het pekelnat al golvend' heenen vloejen,

Opdat de Oranje vorft zig vaardiger kan fpoejen.

De kiel, die onzen Held op veil'ge fchoud'ren draagt,

Bruift vliegert door het nat, als door de min gejaagt:

Wyl

*Triton
verwel-
komt
hem op
Zee.*

Wyl Triton hem met vreugt verwelkomt op de stroomen,
En zynen aftogt blaast. Apol borduurt de zoomen
Der dart'le golfjes, met een vloeibaar diamant;
Als waar 't een wederglans van 's princen minnebrandt:
Ja 't was zelf of nu weêr een onweerstaanb're liefde
Zyn gloejend ingewant door haare pylen griede:
En of hy Dafne's koel en onbevlekt gemoed,
Weer zocht te ontsteeken aan zyn Goddelyken gloed:
En als de Nagt verschynt, om op zyn beurt te waaken,
Tragt WILLEM, door de rust, van zorgen zig te ontlaaken:
Maar al vergeefs Diaan joeg, door haar vriend'lyk ligt,
Hem steeds den zoeten slaap uit zyn verliest gezigt.

*de
Teems-
voogdes
begruet
hem.*

Naauw kwam ten tweede maal Apol Auroör begroeten,
Wanneer de Teemsvoogdes verscheen, om hem t'ontmoe-
Zy sloeg haar blanken arm straks om de kromme kiel; (ten:
't Welk aan Neptuin, en zyn Godinnendom, beviel.
Prins WILLEM lagt haar toe, de vreugt is op zyn weezen,
Naar 't leeven afgebeelt, en in zyn oog te leezen.

*de Prins
ontdekt
van ver-
re het
Britse
Ryksge-
biedt.*

Hy ziet eerlang van verr', al nad'rend, in 't verschiet;
De witte kruinen van het Britsche Ryksgebied:
Daar hy zyn ANNE als bruid wenscht in zyn arm't'ontfangen:
Een vriendelyke hoop begunstigt zyn verlangen.

Wat

Wat spel ik my veel heils van een volmaakte Trouw!
 Waar door ik reets den top van myn geluk beschouw!
 Dus barst hy uit. Men naakt de Brittenlandsche stranden, *en komt
binnen*
 Alwaar hem groot en klein met blydschap ziet belanden: *Londen:*
 Elk roept met vreugt, o Vorst! zyt welkom in dit Ryk;
 En geeft van zyn ontzag een ongeveinsde blyk.

Des Konings Ed'len, om zyn aankomst daar te ontmoeten,
 Gaan met eerbiedigheid dien braaven Prins begroeten:
 Elk pryft de voorspoed en de vlugheid van zyn' reis.
 Men begeleid hem naar het Sommerfeths Paleis, *werd
naar 't
paleis
van Som-
merfeth
geleid:*
 Het welk vervaardigt was, naar eisch van zyn belangen,
 Op't hoff'lykft' gestoffeert, om zulk een Vorst te ontfangen:
 De pragt en praal is daar voltooit, op 's Konings last;
 In 't kort, 't is een verblyf dat zulk een Minnaar past.

Het middagmaal, bereid met keur van lekkernyën, *alwaar
het mid-
dagmaal
voor hem
bereid is.*
 Verwagt den Held, die, nu omringt van alle zyën,
 Door 's Konings grooten, op het edelst' werd onthaalt,
 Terwyl de blydschap elk vol glans uit de oogen straalt.
 Een uitgekeurde hoop van hooffsche speeltrawanten, *by laat
aan 't
Hof
kond-
schap
van zyne
komst
geeven.*
 Verlustigt zyn gehoor, door konst, aan alle kanten.
 Hy vaardigt straks een van zyn Edellieden af
 Om kondschap van zyn komst te geeven aan het Hof. *De*

de Brit- De Britsche Vorst had lang gewenscht om hem te ontfangen,
sche
Vorst Nu ziet hy eens zig zelf voldaan in zyn verlangen:
zend
hem een Hy zend den Braaven Prins een heuschen welkom groet;
welkom
groet. Dit kweekt weêr nieuwe vreugt in zyn verliest gemoed.
 Vorst WILLEM spoeit naar't Hof, 't gejuich klinkt hem in d'oo-
 Lang leev' de Oranje Held, dus laat zig yder hooren. (ren,
waar op
de Prins Hy nadert het Paleis daar zig zyn heil onthoud, (schouwt:
zig naar
't Paleis En Eng'lands Throon-Monarch, die hem met vreugt aan-
van St.
James Hy werpt zig met ontzag ter neder voor zyn voeten;
begeeft:
 En zegt, o Koning! die 'k als Vader wensch te groeten,
 Wat eischt de gunst, die gy aan myne liefde bied,
daar by
door de Van myn verpligting en hoogschuldige eerbied niet:
Koning
op 'z Zoo is nu de aanvang van zyn welgepaste reden,
vriende-
lykste Die door den Ryksvorst, met gewoone vriend'lykheden,
word
ontfan-
gen: Beantwoord wierden, 'k wensch u welkom in myn Ryk,
 O Prins! dus is zyn woord, maar om nog hooger blyk
 Van zyne vriendschap by dit mond gesprek te voegen,
 Drukt hy hem in zyn' arm, vol teder vergenoegen.
 Hy werd, op Georges wil, straks naar een zaal geleid
 Daar Eng'lands Koningin (van wier genegentheid
 Zyn onbevleete deugt al reets mogt zegepraalen,
 Voor dat de Britsche Vorst zyn liefde wou bestralen

Met

Met zyn geneege gunst) hem met een bly gelaat,
 Waar op 't geheim van haar gemoed geschreeven staat, als mede
door de
Konin-
gin.
 Terstond begunstigt met een bly verwellekoomen;
 Als kennende haar vreugt en blydschap niet betoomen.
 Maar naauw had hy naar eisch dit vriendelyk onthaal
 Beäntwoord, of zyn oog streeft verder in de zaal;
 Hy ziet de Ryksprinfes, de Faam had lang gesproken hy ziet
de Ryks-
prinfes:
 Van haar volmaaktheid, 't welk zyn liefde had ontstoken:
 Nu wierd hy overtuigt, dat haar bekoorlykheid
 Ver overtrof het geen men daar af had gezeid.
 Hy ziet een godd'lyk schoon, een schier aanbidd'lyk weezen,
 Waar op de wysheid en de Godsvrugt is te leezen:
 Hy staat verstomt; een diep verwond'ren bind zyn tong, en ver-
wondert
zig over
haare be-
koorlyk-
heden.
 Wyl eerbied, en ontzag, tot in zyn' boezem drong.
 Zyn woorden smelten in betov'rende gedagten,
 Die zyn verliest gemoed straks in verwarring bragten.
 't Ontroerde hart zoekt lugt; hy spreekt dees reden uit,
 Al staam'lend, by zig zelfs, en met een zagt geluit:
 Aanbiddelyke min! uw overgroot vermogen
 Houd thans myn zinnen in uw' hemel opgetogen;
 Maar 'k bid help op dees stond myn driften wederstaan,
 Op dat de liefde zelf 't ontzag niet mag verraân.

Het vergenoegen schynt hem op die plaats te boejen;
 Dog de welvoeg'lykheid gebied hem Weêr te spoejen
 Naar zyn verblyf: hy groet de Grootte Koningin,
 Die hem begunstigde in zyn loffelyke min,
 Met een ontzag dat haar op 't allermeest behaagde,
 En een genegentheid, die d'eerbied onderschraagde.
 Maar welk een tederheid beheerscht zyn kuifsch gemoed;
 Met welk een vreugt word niet zyn liefde drift gevoed,
 Wanneer hy nadert om de Kroonprinses te groeten:
 Hy werpt zig neder, met veel yver, voor haar voeten;
 Gelyk een minnaar die om wederliefde smeekt,
 En op 't voordeeligst' van zyn harts geheimen spreekt;
 Dog't waaren de oogen die voor zyn belangen spraaken:
 Door 't onüitblusbaar vuur der min op 't felst' aan 't blaaken.
 Hy neemt, vol edele vrymoedigheid, haar' hand,
 Daar hy, ten blyk, en als een waardig onderpand
 Van zyn opregte trouw, een kus op heen laat glippen,
 Die lang gekerkert was gebleven aan zyn lippen.

*hy be-
geeft zig
weder
naar 't
Paleis
van Som-
merfeth.* Nu spoethy voort, dog hoopt eerlang haar weêr te zien,
 Om haar als dan zyn hart, en hand, en trouw, te bien.
 Men doet hem pragtig weêr naar Sommerfeth geleiden,
 Terwyl hy by zig zelfs dus spreekt, ô aak'lig scheiden!

Wat

Wat baart gy aan myn ziel een overgroot verdriet!
Gy weigert my 't gezigt van haar die my gebied!

De Mingodes volbrengt, in oeff'ning nimmer ledig,
En in 't bedenken van haar vonden wonder snedig,
Haar taak nu aan het Hof en teelt in 't fier gemoed
Van ANNA onverwagt een' onuitblusbren gloet.

*de Min-
godes
ontsteekt
het lief-
de vuur
in An-
nasborst:*

Zy die geen liefde kende, en nimmer dagt te minnen,
Voelt thans een tedre drift ontwaaken in haar zinnen:

Zy overpeinst al wat Prins WILLEM had gezeid;

En hoe hy haar, met een volmaakte eerbiedigheid,

Zyn ongeveinsde min te kennen had gegeven.

Nu dagt z' op zyn gelaat en oog, vol geest en leeven,

Op zyn bekoorlykheid, en hoffelyken zwier;

Dan op zyn deugd die haar in een aanbidd'lyk vuur

Deed blaaken; de eenzaamheid, geliefkooft door die minnen

Ontdekt dikwerf 't geheim van ymants hart, en zinnen;

De Ryksprinfes doorzocht nu 't binnenst' van haar borst;

En vond een liefde vlam ontstooken voor den Vorst.

*en ver-
pligt
haar toe
weder-
min.*

De min hielt, ten geval van WILLEMS heilverlangen,

Haar aangenaam geboeit, en voor altoos gevangen.

Maar wyl de Ryksprinfes den Slaaperigen nagt

Door 't zoet gedenken aan haar' minnaar overbragt,

Vliegt vast de Tyd al voort; schoon hy om haar te plaagen
 De drift en vlugheid, van zyn loop schein te vertraagen.
 De morgenfond breekt aan, en spelt een' lieven dag,
 Begroetende haar met een' vriendelyken lach.

Nu dagt zy (naauwelyks ter slaapkoets uit getreden)
 Dees dag zal my myn' Prins, zoo vol bekoorlykheden,
 Weër brengen onder 't oog. Apol zonk in de Zee;
 En de avont bragt het uur van WILLEMS vreugde mee:
 De pragt geleid hem naar des Konings ryke zaalen:
 De Blydschap staat gereed hem vrolyk in te haalen:

*Prins
 Willem
 komt
 weder
 aan 't
 Hof.*

En 't vergenoegen leeft by Georges Hofgezin.
 De braave Minnaar treed verheugt ter Hofpoorte in;
 En word, gelyk voor heen, op 't minnelykft' ontfangen:
 De galleryen zyn met lichten ryk behangen,
 Die 't flonkerent gestarnt' naar bootfen, aan den wandt
 Van 't Koninglyk gestigt. 't geslepen diamant,
 Doormengelt met safier, en gloejende robynen,
 Ziet m' aan den hoogen transder hooffsche zaalen schynen.
 Het groen, door konst geteelt, en 'twelk natuur braveert,
 Is tot vermaak van 't oog sestoenswys geschakeert:
 Terwyl een ed'le stoet van kunstryke gespeelen,
 Zig zelf bevytigen om oor en hart te streelen;

Maar

Maar al de pragt, en praal, hoe zeer z' ook elks gezigt
 Verlustigt, en tot diep verwonderen verplicht,
 Kan WILLEM Karel, door haar luister niet bekooren;
 Die heeft zyn hart, en oog, reets in de min verlooren:
 Hy schept nu geen vermaak, dan in 't verrukk'lyk zien
 Van haar, die voor altoos zyn driften zal gebiën.
 Hy nadert straks de zaal ('t ontzag straalt hem uit d' oogen,
 En geeft aan zyne min een goddelyk vermogen)

Daar hem de Ryksprinfes in eenzaamheid verbeid: en treed
in een
zaal

En treed haar te gemoed, vol heufche hoff'lykheid. daar An-
na hem
verbeid.

Nu is het tyd, myn Prins! uwe ongeveinsde liefde,
 En de ongeneesb're wond, die uwe borst doorgriefde,
 Te ontdekken; daar is niets dat uw geheimen stoort,
 En daar is niemant die uw redenen thans hoort.

Het was er stil; alleen de kleene minnekweeker,
 Vrouw cypris dart'le Zoon, die looze hart ontsteker,
 Verschool zig stout in een der hoeken van de zaal;
 En luisterde met ernst naar 's Prinsfen minne taal:
 Wyl hy de kragt van zyn vermogens schein te wetten,
 Om ANNA 's tegenstand in 't minnen te beletten.

De braave Helden spruit begint aldus zyn reën:
 Gedugte Ryksprinfes! wier ziels bekoorlykheên

by open-
baars
haar zy-
neliefde.

My

My lang verwonnen, door hun overgroot vermogen;
 Wil dog de ontdekking van myn tedre drift gedoogen:
 Begunstig de ed'le keur die myne liefde doet;
 En dult dat 'k met ontzag uw Hoogheid val te voet,
 Om, met eerbiedigheid, uw weêrmin af te smeeken:
 (De Vorst'lyke ANNA zigt; de Prins vervolgt met spreken)
 Ik had uw wyze deugd', door 't gantsch heel-al geroemt,
 En uw bekoorlyk schoon, dat elk aanbidd'lyk noemt,
 Lang hooren melden; 'twelk myn jeugt, steeds wars van't min-
 't Geheim der kuische min op eenmaal bragt te binnen. (nen,
 'k Ben straks gekomen aan dit koninglyke strand,
 Om u myn liefde en trouw te bieden, met myn' hand.
 Een liefde vast gegrond op wysheid, en op reden,
 Een liefde die niet doelt op snoô wellustigheden;
 Een liefde die de deugt tot haar geleidster kiest;
 En nooit de opregtheid uit het zuiver oog verliest:
 Die door haar billykheid, zoo 'k hoop, u zal behaagen:
 En door een kuische trouw de zege weg zal draagen.
 Nu leende de Prinses alreets een gunstig oor:

*zy leent
 een gun-
 stig oor
 aan de
 zelve*

De fierheid nam terstond de vlugt op dit gehoor,
 En Eng'lands Erfvorstin kon langer niet weêrstreeven,
 De vorstelyke deugt die z' in den Prins zag leeven

Zy

Zy had nu reets te lang de driften, die haar hart
Vermeesterden, ontveinst, en trotselyk gefart.

*en stemt
in zynen
wensch.*

Zy sprak, volmaakte Held! (in yver opgetogen)
Uw deugt heeft op myn ziel een alte groot vermogen,
Dan dat ik d' ed'le drift, die door uwe ad'ren zweeft,
En niet dan door Gods wil in uwen boezem leeft,
zou kunnen wederstaan; het bloed van Nassauws Helden,
Van welker lof de Faam al-om steets zal vermelden,
Zoo duur vermaagschapt aan myn Koninglyk geslagt,
Is om zyn grootheid al te veel by my geägt,
Om aan uw' bede, en wensch, meer tegenstand te bieden;
En 't geen d' Almagtige begeert moet hier geschieden:
Ik volg dan 't hoog bevel van d' Opper-Majesteit;
'k Hoop zyne gunst heeft ons een duurzaam heil bereidt.
Iet, dat met zynen wil en zin word ondernoomen,
Heeft nimmer voor gevaar nog ongeval te schroomen:
Ja 't is, doorlugte Prins! alleen op zynen raadt,
Dat ik door uwe min myn hart verwinnen laat.
De Deugden, die met ernst naar deze reden hoorden,
Verjongden, op 't gehoor van ANNA 's taal en woorden;
En juichten in de hoop der haast aannad'rende Egt,
Waar aan den grontslag in hun byzyn was gelegd.

*De deng-
den ver-
hengen
zig*

De

in de hoop De wysheid , die steeds lette op ANNA's handelingen ,
der aan- En die myn WILLEMS' zy gestadig mogt omringen ,
staande Als oorzaak van 't volmaakt en loffelyk besluit ,
egt, op Blonk d' ongeveinsde vreugt vol glans ten oogen uit.
het bren De vriend'lyke eendragt smolt in tien verliefde zinnen ,
van haa- En schiep een zoet vermaak in hun stándvastig minnen :
re rede- De wakkre blydschap zweefde , al dansend' , door de zaal ;
nen. En streelde zig op 't zoetste in de uitgesprooke taal.
De Brit- Nu heeft d' Oranje Vorst zyn' grooten wensch verkregen.
sche Vorst O heugchelyke dag! wat spelt g' een' dierb'ren zegen
stemt in Aan Neêrlands vryën Staat , door zulk een trouwverbond ,
't veree- En wat belooft men zig veel heil door deezen stond.
nen, en Het vergenoegen zwelt in 't hart der Edellieden.
steld den De Koning stemt wanneer 't verëenen zal geschieden ,
trouw- En kiest, tot yders vreugt, den grooten heildag uit,
dag vast. Die WILLEM KAREL zal verbinden met zyn bruid.

Einde van het derde Boek.

WILLEM DE IV.

VIERDE BOEK.

I N H O U D.

De zegenryke dag van WILLEMS egt verbinden
 Word door der Britten Vorst bestemt, en vastgesteld:
 De blydschap laat zig in het magtig Londen vinden:
 Men juicht, en is verbeugt, in 't heil 't welk onzen Held
 Bestraalt; maar naauw'lyks zag men, blaakende in verlangen,
 Het uur genaaken van het Vorst'lyk trouwverbond,
 Of ziekte, die de jeugt steeds vlied, komt WILLEM prangen;
 Dus stelt men 't egtfeest uit tot een gewenschter stond.
 Hy is eerlang berstelt; 't vereenen word besloten;
 Men viert den hoogen dag, met zwier, en hoff'lykheid;
 De zaalen, opgepropt met Ridder, en met Grooten,
 Weérgalmen van de vreugt, die zig al-om verspreid.
 Maar ach! de dood, die 't all' voor zyn geweld doet beeven,
 Kort onverhoeds den draad van Carolina's leeven.

Help my, ô Digtkunst! nu een' grooten ^{aanroeping.}
 heildag vieren!

Help my het dierbaar hoofd van Nas-
 sauws Held vercierren:

En leer m', ô Erato! op een' verheeven trant,
 Den lof beschryven van een' kuischen huw'lyksband;

En hoe de fakkel blaakt, die WILLEMS egtverëenen,
 Tot Eng'lands vreugt, met zoo veel luister heeft bescheenen:
 Geef myn vermogen kragt, op dat ik deeze trouw
 Met een' volmaakten zwier, en naar den eifch, ontvouw':
 Een trouw, die door de Faam al lang wiert uitgekreten,
 Wier roem nooit door den tyd zal worden uitgesleten:
 Waar aan God Hymen zyn volmaakste glory schonk,
 En die gantsch Nederland met vreugt in d' ooren klonk,
 Een trouw, niet als wel-eer't Ciconifch egtverbinden,
 Daar zig de Huw'lyksgod in 't bruilofts feest liet vinden,
 Niet om zyn' zegen uit te deelen aan het Paar;
 Maar om de huw'lyksvlam, ontstoken op 't Altaar,
 Te bluffchen, als een kwaad, en onheil spellend, teeken,
 Van nooit iet gunstigs voor dit huw'lyk uit te spreken:
 O neen de trouwtoorts, aan het on-uitblusbaar vuur
 Van een opregte min ontflooken, spelde 't uur,
 Het welk d' Oranje Vorst met ANNA heeft verbonden,
 Een heugchelyk geluk, geveft op vaste gronden.
 Help my, o Phebus! nu in dit myn stout bestaan:
 Kweek door uw onderftand myn tedre kennis aan.
 Vaar voort, myn zangheldin! volvoer uw vlytig poogen;
 De luister van de stof geeft u een heufch vermogen.
 Nu.

Nu zweeft de vrolykheid door Londens burgerfchaar,
 Op 't aangenaam gedreun der blyde Huw'lyks maâr.
 Het Jufferlyk getooi, vol hoffelyke zwieren,
 Werd konftig toegerigt, om 't hooge feeft te vieren;
 De heil'ge vreugde galm dringt door de ruime lugt:
 Elk is verheugt, en voor geen ongeval bedugt.
 Men telt met ongedult de traag verwylende uren;
 En denkt naauwkeurig uit hoe lang het nóg zal duuren,
 Dat WILLEM KAREL, met zyn Koninglyke Bruid,
 Den wil volbrengen zal van 't Goddelyk besluit.
 't Orakel klinkt aldus door 's Hemels wyde chooren,
 (Uit dees volzaal'gen tyd word Neerlands heil gebooren)
 Men wenfcht nu in in het kort de trouw volbragt te zien.
 De vreugt is algemeen, by groote en kleene liên:
 Maar, ach! niets kan op aard naar 't fchynt bestendig blyven;
 Een donderwolk kan ras den Zonneschyn verdryven:
 Naauw nam de gulle vreugt dus plaats in yders hart,
 Of zy verkeerdé in een onlydelyke fmart.
 De Minnaar, door de min geftreelt in zyn verlangen,
 Dagt nu de Ryksprinſes in zynen arm te ontfangen;
 Eer Phebus driemaal zyn Karos in 't weſten bragt;
 En driemaal zig verſchuilde in ſchaduw van den nacht:

*het juffe-
 ferlyk ge-
 tooiel
 werd ge-
 reed ge-
 maakt
 om den
 hoogen
 feeft dag
 te vie-
 ren:*

*en yden
 is ver-
 langende
 naar 't
 voltrek-
 ken der
 trouw.*

*de Prins
 word
 door een
 zwaare
 ziekte o-
 verval-
 len.*

Wanneer de ziekte wreed, en nors, met yz're handen,
 Hoe sterk de jongheid zy, op't snoodst' hem aan kwam randen.
 De kwaal nam hevig toe, men stuurde beê, op beê,
 Naar hem die 't all' bestuurt: het deed elks harte wee.
 Men riep den Hemel aan, om 't onheil af te wenden.

*elk
 smeekt
 den He-
 mel om
 zyne
 herstel-
 ling.* Hoe ras kan niet de vreugt verand'ren in elenden!
 Der Britten Ryksvorst knielt eerbiedig voor Gods Troon;
 En smeekt meê tot herstel van zyn' aanstaanden Zoon,
 Zoo teer van hem bemint: wanneer nu eene bede
*der Brit-
 ten Ko-
 ning
 stort me-
 de zyne
 beê voor
 Gods
 Troon* Gebooren word door deugt, door godsvrugt, en door rede,
 Weerstaat d' Almagtige, die elk in 't harte ziet,
 Door zyn goedgunstigheid, 't ootmoedig smeeken niet.
 En't was die Koning, die, door 't overgroot vermogen,
 Van zyne deugden, op Gods zegening mogt boogen:
 Dus leed het geenzins lang of Nasfauws braave Held
*dewelke
 verhoort
 word,
 zoo dat
 Prins
 Willem
 zig eer-
 lang her-
 stelt ziet.* Zag zig, tot yders vreugt, in voor'gen staat gestelt;
 Een frische Jongheid kan de ziekte ligt vergeeten.
 Men deed aan's Konings Hof zyn' bet'ren toestand weeten,
 't Is ligt te raaden hoe zulks daar in d' ooren klonk.
 Nu waar 't of weêr de zon met schooner glansen blonk.
 Dog om voor't hoog behoud van zulk een dierbaar leeven
 Nog meer te waaken, werd door hun die, wel bedreeven

In artsfeny kunst, voor den Prins all' hunne vlyt
 Reets hadden aangewend, geraaden, voor een' tyd
 De ryke Koningsftad, en 't pragtig Hof te ontwyken,
 (Ach laat zyn tedre ziel in 't fcheiden niet bezwyken!)
 Om in de Baden een ververfchte ligchaams kragt
 Te zoeken; alles word in vaardigheid gebragt,
 Om 't geen men aanprees op het spoedigst' uit te voeren.

De Prins neemt affcheid, met een innerlyk ontroeren, de Prins
neemt
affcheid
van de
Ryk:-
prinfes,
om zig
naar
Bath te
begee-
ven.
 Van zyn volmaakte Bruid: 'k ga, zegt hy, uit uw oog,
 (Terwyl vast zugt, op zugt, uit zynen boezem vloog;) Ryk:-
prinfes,
om zig
naar
Bath te
begee-
ven.
 Maar gy, o fchoone! houd myn minnent hart in handen;
 Dat blyft gekluifert aan de brittenlandsche ftranden:
 En wyl het blyven mag aan deez geroemde kuft,
 En in uw gunft, Prinfses! houd zig myn ziel geruft:
 'K wensch flegts't genoeg van een spoedig wederkeeren,
 Dit is myn waarde alleen myn innerlyk begeeren!
 Deez' taal vloeyde uit zyn' mond, met tederheid, waar in
 De kragt verfchulde van een regtgeëarde min.
 Ga, ga, myn Prins! ik volge u naa met myn gedagten
 En zal uw wederkomst verlangende verwagten!
 Zoo antwoord ANNA hem, Gods gunft beftiere uw reis
 En voere u veilig, weer herftelt, in dit Paleis.

Hy

*en geeft
haar een
afscheids
kus.* Hy kust zyn bruid vaar wel; de tyd noopt hem te scheiën:

De stemmen paaren zig van Londens burger-reiën,

En dragen zyn vertrek de zegen wenschen op:

Herkeer in 't kort, ô Prins! Zoo reis ons heil in top,

Dus schreeuwt een yder uit, en geeft een loff'lyk teken

Van liefde en agting voor den Vorst; 't was reets gebleeken,

Zoo ras zyn min hem had in Engeland gebragt,

Hoe hoog hy om zyn deugt wierd by den Brit geägt.

*haar af-
wezig-
heid ver-
driet
hem.* Nu ging d'afwezigheid van ANNA hem verdrieten;

Ach! denkt hy, mogt ik thans haar byzyn weêr genieten!

Hy grypt haar beeltenis, en kust het duizentmaal;

Waar op hy zyne drift, door 't uiten deezer taal,

*hy be-
schouwt,
haar
beeltenis.* Den ruimen teugel viert; ô schoonheid nooit volprezen!

O oog vol ed'le zwier! ô ziel verrukkent weezen!

Gy schaft aan myn gemoed een teer genoeg, en

Gy kweekt in my 't ontzag dat ik u schuldig ben:

Dog deugt en wysheid kan 't penseel geenzins bezeffen,

Die kan geen schilder, hoe vermaard, naar 't leeven treffen!

Dus was het dat de Held de treurige uren sleet,

Zoo lang tot alles weêr tot zyn vertrek gereed

Gemaakt was, om met spoed naar Londen weêr te keeren

Elk volgde zynen wil, en wat hy mogt begeeren.

Men

Men komt in korten tyd weêr in de Hoffstad aan.

*Men be-
vint zig
in korten
tyd we-
derom in
Londen.*

Nauw had de Britsche Vorst des Prinsen komst verstaan,
Of hy gelaft terftont aan een der Edellieden,

Om zyn begroeting aan dien Helden telg te bieden,

Tot teken van zyn gunst: de braave Vorsten Spruit

Spoeit zig op 't vaardigst naar zyn Koninglyke Bruid,

*de Prins
begeeft
zig naar
't Hof:*

Om haar met tederheid, en yver, te begroeten.

(Hoe zal dit byzyn nu het afzyn weer verzoeten!)

Des minnaars diep ontzag, en vreugt, kent perk nog paal,

Zoo ras hy ANNA ziet, in 't intreên van de zaal:

En in de ontmoeting werd geen plegtigheid vergeeten.

Nauw was een yder in het ronde neergezeten,

Wanneer de groote dag der trouw werd vast gestelt:

De Britsche troonzuil spreekt aldus, volmaakte Held!

*en Ko-
ning
George
steld den
trouw-
dag vast.*

Die zoo veel gaaven van d'Alzeeg' naar hebt verkregen,

Verkryg door uwen egt des Hemels milden zegen.

Ik heb uw beê voldaan, wyl hy, die 't all' bestiert,

Begeert dat gy, myn Prins! dit hooge trouwfeest viert:

Op dat de deugt, die elk ziet door uwe ad'ren zweeven,

Nog in uw nakrooft, met den zelfden roem, zou leeven.

Men hoort met aandagt hem deez woorden uit den mond;

En leegt een' beker, volgeschonken, in het rond.

*de Door-
lugtige
Bruide-
gam be-
dankt
hem voor
zulk een
gunst be-
wyf.*

De Bruigom dankt den Vorst, voor zoo veel gunst bewyzen;

En elk pryft nu 't besluit des Konings, waart te pryzen.

Het hoog gezelschap scheid; men keert verheugt van daar,

En deelt in 't zoet vermaak van 't vorstelyke Paar.

De guure winter was naar 't noorden pas geweken;

De nyvre landman zag zyn versch ontdooide strecken,

Ten loon van zyne zorg, naauw in het nieuw gekleed:

Men zag een jeugdig groen, dat oog en lust voldeed,

Door Chloris zelf voltooit, 'op beemd'en hoeven spreien:

't Verkleumt gemoed konde in die wellust zig verfreien.

De Lente scheen nu meê nieuwsgierig om den stond

Te aanschouwen, van het lang gewenschte trouw verbond;

Want zy begon met al haar' luister te herleeven,

Om bloem en kruiden hun vermogens weêr te geeven,

Wanneer 't voltrekken van dien gloryryken egt,

Tot elks genoeg, werd bestemt, en toegezegd.

Toen nu de blonde Auroôr, met aangenaamer glansen,

Dan naar gewoont', de kimm' borduurde, en's Hemels tranfen

Beverwde met een' gloed, die alles overtrof,

Klom ook de vrolykheid in top aan 's Konings Hof.

Men ziet 'er reets de palm en Mirthtapyten spreien.

Een ryk getooide stoet van hooffsche Bruiloftsreiën

Zweeft

*de Lente
ver-
schynt
om oog-
getuigen
van de
trouw te
zyn.*

*Aurora
geeft
schooner
glansen
aan de
kimm:*

*terwyl
de blyd-
schap aan
het Brit-
sche Hof
in top
klimt.*

Zweeft in en uit de zaal, voor 't hooge feest bereid;
En yder volgt zyn' last, vol van opmerkenheid.

Het heuglyk uur genaakt, 't welk WILLEM zal verbinden: *het brui-*

Elk laat in praal gewaadzigt in het trouwchoor vinden. *lofs uur*

De Jonge Bruigom, met zyn Koninglyke Bruid, *genaakt;*

Treed, onder 't groots muzyk van konstig snaar geluit, *en de*

Ter hooge Kerkpoorte in; men knoopt de huwlyksbanden, *Prius*

En smeekt d' Alzeeg'naar, door eerbiedige offerhanden, *treed*

Dat hy zyn' zegen wil doen daalen op deez' egt; *met zy-*

Zoo werd de grontslag hier aan Neêrlands heil gelegd!

De huw'lyksfakkelt gloeit, en stookt de liefde vonken;

De kuifche trouw word aan de duurzaamheid geklonken.

Dus werd de plegtigheid, door Godes afgezant,

Verrigt, terwyl de vlam der huw'lyksliefde brand;

En WILLEM KAREL heeft, door 's Hemels milden zegen, *de Pleg-*

Tot loon van zyne deugd', zyn' fieren wensch verkregen. *tigheid*

De Postbodin blaast elk de blyde maâr in 't oor, *word*

En brengt den vreugdegalm de gantsche werreld door. *verrigt*

Heel Londen juicht en zingt: men wenscht aan de Egtelin-

Een ongestoort genot van Hemelzegeningen. (gen

Elk is op 't hoogst' verheugt: de hoffelyke schar *Gantsch*

Stort haare wenschen uit op 't vorstelyke Paar. *Londen*

juicht

van

vreugt.

Hoe leeft de vrolykheid by Georges onderdaanen?

Hoe dondert het gefchut langs de uitgerolde vaanen?

Op 't vieren van een feest, dat niet dan heil voorspelt.

*men
viert het
huw'lyks
feest.*

Nu treed de Kroonprinfes, met haar' volmaakten Held,

Gevolgt door de ed'le floet, in een der rykfte zaalen:

De fpyes werd opgedift in goude of zilyre fchaalen:

Het vorfelyk banket is voor den fmaak bereid:

De Hofknaap grypt een kruik, met braave vaardigheid,

En fchenkt den Nektar in den kelk, tot aan de boorden;

Elk leegt hem tot den grond, terwyl hy deeze woorden,

Leef lang, o WILLEM! met uw Koninglyke Bruid!

Met diepe eerbiedigheid, en gulle opregtheid, uit.

*pragtige
buffelyk-
heid*

De keur verdwaalt zig in het kiezen van de fpyzen,

*van 't
zelve af-
gebeeld.*

Dewylmenaan den fmaak zoo veel verfchiet kan wyzen.

Men tapt het bruiloftsvogt, in bekers van robyn,

Of vult z' op Konings laft met uitgêkeurden wyn.

De marm're wand, gefiert met pas ontlooke bloemen,

Schynt op denieuwe gunft van Vrouw Natuur te roemen.

De fiere jufferrei, getooit in ryk gewaad,

Vertoont een ed'le vreugt in 't ongeveinfte gelaat;

't Gekrulde hair, bezaait met keur van diamanten,

Het praalkleed, geborduurt met goude of zilyre kanten,

Begünstigen het schoon, dat, vol bekoorlykheid,
Met zoo veel luister op het aanschyn is verspreit.

Het hofmuzyk vermaakt het oor van alle zyden:

Elk viert het Huw'lykfeest, met een gewenscht verblyden:

Maar 't is nu middernagt, Apollo slaapt nu zelf;

Een donker floers bekleed het Hemelsche gewelf:

De starren blinken van de hoog verheeven tranen,

En tarten 't zonnelyk door hun volmaakte glansen.

't Legt all' bedolven in een aangenaame rust,

En elk is door de vreugt in zagten slaap gefust.

't Word tyd, myn Prins! uw Bruid naar 't Ledikant te leien,

Daar reets de Godsvrugt toeft om 't Bruiloftsbed te spreien:

Daar de Eendragt, zagt van aard, u met verlangen wagt,

Verhoopende al hun heil uit deez' gewenschten nagt.

Nu tred de Braave Prins, met zyn Prinsses, naar binnen;

Gevolgt van al de stoet der hooffsche speelnotinnen.

De Wysheid, de oorzaak van dit heilryk trouw verbond,

Omsingelt met haar' sleep de blyde Huw'lyks spond;

Terwyl de trouwzaal krielt van Ridders, en van Grooten,

En een ontelb're hoop van hooge feest-genooten,

Die zig nog streelen door de zoete vrolykheid,

Zoo lang tot weêr de zon haar' glans op 't aardryk spreit,

't is mid-
dernagt
Apollo's
zelf in
rust.

Prins
Willem
geleid
zyne
Bruid
naar 't
huw'lyk
Ledi-
kant.

Ter-
wyl de
trouw-
zaal
krielt
van hoor-
se feest-
genooten.

*die zig
aldaar* En bloem, en veldgewas, den morgendauw doet zweeten;

*vermaa-
ken tot* Zoo word die groote Nagt in vrolykheid verfleeten.

*den mor-
gen-
stond.* 't Doorlugt gezelschap scheid; men sluit de Bruiloftszaal;

En elk is wel voldaan door 't Koninglyk onthaal.

Nu schuift Latona's zoon de donkere gordynen

Weêr van het bruine zwerk, en doet den nagt verdwynen:

*Aurora
spelt een* De blonde Auroor spelt ons, met eenen nug'tren mond,

*aan ge-
naamen* Een schoonen dag uit een bekoorlyke ugent stond.

dag. De Oranje dagtoorts schynt met meerder gloed teglimmen,

En schenkt een' held'ren glans en luister aan de kimmen:

De blyde Apol, getorst op de inkarnaate koets,

Belooft door zyn gelaat den sterveling iet goeds;

Geen wonder! hy ontwaakt om WILLEM te begroeten;

En met een morgenwensch de Ryksprinses te ontmoeten.

*Apollo
dringt* Hy dringt nieuwsgierig in het pragtig slaapfalet,

*in't slaap
vertrek* En wenkt het Vorst'lyk Paar van 't kuische Huw'lyksbed.

*van 't
Vorst'lyk* Straks doet zyn gloejent oog, door yver als aan 't blaaken,

*Paar, en
doet hun* Vorst WILLEM KAREL, en zyn schoone Bruid, ontwaaken:

*ontwaa-
ken.* Zy treden hand, aan hand, ter hooffsche slaapkoets uit;

de Edel- Wyl 't oor genodigt word op konstig snaar-geluit.

lieden Men ziet een ryk getal eerbiedige Edellieden

*bieden
hun den
Morgen* Gereed om 't Vorst'lyk Paar den morgengroet te bieden:

groet.

Elk

Elk toont nu, met ontzag, en groote vaardigheid,
 Tot wel volbrengen van zyn' pligt zig zelf bereid:
 En Georges Hof weêrgalmt van al de zegen wenschen,
 Die m' uit hoort spreekken door veel meer dan duizent men-

De Britsche Koning treed, met zyne Gemaalin, (schen. *De Brit-*
 De vreugt blinkt uit hun oog, ter grootfche Hofzaal in: *sche Ko-*
 Hy grypt des Prinzen hand, als hem op't hoogft' genegen, *ning*
 d'Almagtige bekroon met zynen dierb'ren zegen *grypt zy-*
 (Dus spreekk hy) uwen egt, beminde, en braave Zoon! *nen Zoon*
 En gy, ô pronkjuweel! ô paerel van myn Kroon! *by de*
 Behoud des Hemels gunft, op dat g' uw heilverlangen *hand, en*
 Altoos voldaan moogt zien, en van zyn' hand ontfangen, *wenscht*
 Een vast gegrond geluk, tot vreugt van dit gewest: *hem*
 En gy, Myn WILLEM! leef voor Neêrlands vrye best; *'s He-*
 Zoo kunt gy, als wel eer uwe onvolpreeze Vaderen, *mels ze-*
 Wier vorftelyke moed u leeft en zweeft door de aderen; *gen.*
 Als WILLEM HENRIK, uit uw zegeryk geflagt,
 Die hier als Koning wiert bemint en hoog geagt,
 Wiens deugd' men weêr in U op't loff'lykst' mag ontdekken, *besluit*
 Aan Neêrlands Vryheid tot een trouw befchermer strekken. *zyne*
 Hier fluit de Groote Vorft het einde van zyn reên; *redenen:*
 Die door Prins WILLEM, met ontelb're hoffykheên, *die door*
de Prin's,
met er-
kentenis

En.

*worden
beant-
woord.* En gulle erkent'nis, met ontzag, beäntwoord wierden.
 Maar wyl de Britten nog den grooten trouwdag vierden,
 En d'edle vreugt nog duurt, werd door d'Oranje Held
*'t ver-
trek
naar
Vries-
land
werd
vastge-
stelt.* 't Vertrek, met zyne Bruid, naar Vriesland vastgesteld:
 Dit opzet overlaad den onderdaan met smarten;
 De vrolykheid verkeert in droefheid, in de harten;
 't Besluit staat nogthans pal; 't volvoeren werd gesmeed;
 Men maakt het alles tot des Prinsfen reis gereed.
 't Uur word gebooren dat men Londen zal verlaaten;
*het volk
verga-
dert op
de staa-
ten om
het Vor-
stelyk
Paar uit
geleide
te doen.* Het volk vergadert by elkander op de straaten,
 Op dat men naar den eisch Vorst WILLEM, met zyn Bruid,
 Al wenschende gelei ter groote Ryksstad uit.
 O digtkonst! leer my hier een tedre ontroering maalen!
 Men neemt straks afscheid, aan het Hof, in 'sKonings zaalen;
 De Britsche Rykstelg grypt haar' Vader by de Hand,
 En kust dien menigwerf: 'k ga, zegt zy, uit uw Land,
 Gedugte Vorst! maar houde altoos 't ontzag in waarde,
*men
neemt
afscheid
aan 't
hof:* Dat myn opregte liefde en pligt steeds evenaarde.
 'k Verlaat dit Ryk, Vorstin! die, door uw wyze deugt,
 De dierbaare oorzaak zyt, dat ik in myne jeugt
 Zoo veele deugden tell'; 'k wisch' nooit uit myn gedagten,
 Hoe hoog ik u daar voor in myne ziel moet agten.

De

De Prins, naar 't voorbeeld van zyn vorstelyke Vrouw,
Barst uit, O Koning! die 'k door een gewenschte trouw
Als Vader eere, 'k zal nooit mynen plicht vergeeten;
De dankbaarheid word nooit uit myne borst gesleten.

*de Prins
en Prin-
ses bewy-
zen hun-
ne dank-
baar-
heid aan
hunne
Koning-
lyke Ou-
ders.*

Grootmagtige Vorstin! die ik als Moeder groet,
Ik val met dankbaarheid uw Majesteit te voet!

U, die de zon myn 's heils zoo vriendelyk deed ryzen,
Blyf ik altoos verplicht, voor zoo veel gunstbewyzen.

Elk werd bewogen op het uiten deezer taal;

De zugten vliegen heen en weder door de zaal:

De Ryksprinses blyft in haar Moeders armen hangen;

Men kust elkaar vaarwel, met traanen op de wangen.

't Paleis zwelt van 't geweene, en bitter oog-geschrei,

En door de klagten van de hooffsche jufferrei.

Elk knielt met eerbied neêr, om 't vorst'lyk Paar te groeten,
En stort een' zegenwensch al weenend' voor hun voeten.

*de stond
die voor
't ver-
trek is
vast ge-
stelt be-
gint te
naderen.*

De stond genaakt, die voor 't vertrek is vast gestelt:

De galm lang leef de Bruid! met haar' volmaakten Held!

Vervult 'de groote Stad: vaarwel getrouwe schaaren!

Zoo spreekt het jeugdig Paar, God hoede u voor gevaaren!

Terwyl de staatsie koets uit yders oogen toog.

Elk stuurt zyn bede vol opregtheid naar omhoog,

*'t Vor-
st'lyk
Paar be-
geeft zig
op reis :*

M

En

En smeekt den Hemel, om zyn' zegen te doen daalen
Op hunne reis, en met zyn gunst hun te bestraalen.

Het jaargety, dat nu elks lust verzaad en streelt,
Schept een' volmaakten dag; de zon, die't voedsel teelt,
Dat bloem, en kruiden, op hun struiken houd in weezen,
Is schooner dan voorheen ter kimmen uitgerezen:
't Verheugt gevogelt' heft een' eersang in hun choor,

en komt in veiligheid te Gravezande aan: En schenkt een zoet vermaak aan 't vorstelyk gehoor.

Des Konings Edelen verzellen 't Paar, uit agting,

alwaar zy zig aanboort begeuen. En toonen elk hun vlyt, in deeze pligbetragting.

Men komt te Gravezand', naar weinig toeven, aan,

Daar 't jagt vervaardigt legt: men hegt een gloryvaân,

Van agt'ren aan het schip, tot eer van de Egtelingen;

En doet het grof geschut door lugt en wolken dringen.

Dus spoeit men zig aan boort ('t gejuich klinkt langs de reë,)

En vliegt in veil'gen vaart al dobb'rende over zeë.

Eer nu de zon driemaal haar toorts in't zout ging dooven

Hollands water-Nymph Stak Hollands water Nymph de natte vlegten booven;

Gesiert om 't jeugdig hoofd met krink'lend watergroen,

op't cierslykste opgetoos, Om aan haar gloryzugt en luister te voldoen;

En met een' blaauwen rok, wiens opgeplooiden kanten

Onägtzaam zyn doorstikt met vlocib're diamanten,

Ge-

Gegort om 't blanke lyf, spoeit zy door 't stroomgeraas
 Der frissche golven van de dartelende Maas,
 Om WILLEM KAREL, met zyn ANNA, op die stroomen,
 Te gaan begroeten, met een bly verwelkomen.
 Naauw komt die Vorst, met zyn volmaakte Ryksprinses,
 Op Hollands kusten aan, of deze Stroomvoogdes
 Vloeit, vol ontzag, op haar' kristallen waterwagen,
 Het vorst'lyk Paar in 't oog, met de armen uitgeslagen.
 Zy sprak d' Oranje Vorst met deze woorden aan,
 Door ed'len yver op zyn aankomst aangedaan;
 Wees welkom, braave Prins! men wenscht reets metverlan-
 In Hollands Koopstad U, met uwe Bruid, te ontfangen! (gen
 De vreugt is algemeen by myne Burgerfchaar!
 Naauw heeft zy dit gezegt, of 't hoog doorlugtig Paar
 Bevind zig voor de stad: 't geschut bromt van de muuren,
 Verpoost door 't grofmetaal der schepen, die steeds vuuren,
 Ter eeren van den Held, en zyn volmaakte Bruid.
 't Volk spoeit ter vlugt naar boord, de gantsche Stad loopt uit:
 De Burgerheeren treên, in hunne staatsie kleden,
 Om 't vorst'lyk Paar, ten blyk van hun genegenheden,
 Te gaan begroeten; elk buigt neder tot den grond;
 En wenscht Prins WILLEM, met zyn heilryk trouwverbond,

*komt de
 Vorste-
 lyke Eg-
 telingen
 begroet-
 sen.*

*'t geschut
 verwel-
 komt
 hun voor
 de stad
 Rotter-
 dam.*

*de Bur-
 gerhee-
 ren bie-
 den
 Prins
 Willem
 en zyne*

*Bruid
honne
zegen-
wen-
schen.*

Geluk en zegen toe: de Vorst bedankt de Vadersen,
Met gulle minzaamheid; en noopt hun om te naderen
Tot zyne Gemaalin, die hunnen welkoomft groet (doet.
Beloont met vriend'lykheid, 't welk hun op 't hoogft vol-

Nu was naar't fcheen reets, door de vorst'lyke Egtgenooten,
De aannad'rende ugentstont tot hun vertrek beslooten;

*'t ver-
trek
naar
Vries-
land
werd
voortge-
zet.*

Men vint in weinig tyds zig zonder 't minst' belet,

(Eöol had aan de kiel meer vlugheid bygezet)

Te Leeuwaarden gebragt; wie kan de vreugt bedryven,

*Op de aankomft van den Held, en zyn Prin-
fes, beschryven!*

Op de aankomft van den Held, en zyn Prin-
fes, beschryven!

Nauw ftapt het Paar aan land, of elk fchreeuwt vrolyk uit,

*men
komt op
't spoed-
digfte te
Leen-
waar-
den aan.*

Zyt welkom braave Prins, met zulk een fchoone Bruid!

Maria spoeit zig, met een innerlyk verlangen,

Om haar' beminden Zoon, met zyn Prin-
fes, te ontfangen.

Men spant de koetsen in; 't Paleis weergalmt van vreugt;

En elk is door de komft van zynen Vorst verheugt.

De Jufferlyke floet, getooit in pronkgewaaden,

In welker ryken zwier zig 't oog nauw kan verzaaden,

*het Vor-
stelyk
Paar
word
aldaar
pragtig
ontfan-
gen.*

Vermeerdert al den fleep. de trouwe Burgery,

Met waapenen bestuwt, fchaart zig aan weder zy,

Langs d' opgepronkte ftraat, gefiert in nieuwe kleden;

En de oorlogs helden staan, in blinkende geleden,

Tot

Tot aan het Hofpaleis: 't kartouw, tot meerder praal,
 Roemt op des Prinzen komst, met donderende taal!
 Zoo komt men in het Hof; de marm're galleryën,
 Verfiert met jeugdig groen rond om aan alle zyën,
 Staan ryk beladen met Mariaas Hofgezin.

De Prins treed, met zyn Bruid, ter vorst'lyke eerzaal in:

Maria staat verstomt, door de bekoorlykheden,
 Die z' in de Ryksprinses ontdekt. met deeze reden,
 Ontsluit zy eind'lyk haaren mond; beminn'lyk paar!
 Zyt welkom in dit Hof! naauw was de blyde Maâr,
 Van uw' voltrokken egt, my in het oor gekomen,
 Of 'k wenschte om u te zien; 't verlangen, niet te toomen,
 Wies langs hoe meerder aan; nu zie 'k myn' wensch betaalt!
 Zoospreekt zy, wyl de vreugt, elk een uit de oogen straalt.
 Roem vry, beminde Zoon! roem vry op's hemels zegen,
 Gy hebt de schoonste vrouw van zyne hand verkregen!
 Nu drukt zy ANNA in haar' arm, met tederheid;
 De vreugde traanen zyn op haar gelaat verspreit.

*Maria
 Louiza
 verwon-
 dert zig
 over de
 bekoor-
 lykeden
 van de
 Ryks-
 prinses;
 verwel-
 komt
 de Egt-
 lingen:*

Zy doet het jeugdig Paar op 't vorstelykste onthaalen:
 Men wenscht elkaâr geluk, met volgeschonke schaalen:
 Het keurlyk hofbanket bekoort den ed'len smaak;
 En elk bemoeit zig niet dan met een heusch vermaak.

*en doet
 hun op
 't Vorste-
 lykste
 onthaa-
 len.*

maar Maar naauw'lyks is de vreugt dus hoog in top gestegen;
naauwe Of Nassauws Vorst, tot kryg, en oorlogs roem genegen,
lyks is Besluit, op 't voorbeeld van den wydvermaarden Held
die Eugeên, met moed bezielt, te streeven naar het veld;
wreugde Wyl't hevig krygsvuur was in 't Keizerryk aan 't blaaken:
dus in Elk poogt hem door zyn' raad dit opzet te doen staaken;
top geste- Maar al vergeefs, het nooit volpreeze Heldenbloed
gen, of Van zyne Vad'ren leeft op nieuw in zyn gemoed.
de Prins Het godd'lyk vuur der min is naauwelyks aan 't branden:
besluit De vastgeklonke knoop der kuische huw'lyksbanden,
om te Zoo korts gestrengelt voor Gods oogen; hoe vol kragt,
veld te Op WILLEMshart; hoe duur, en hoog, by hem geägt,
trekken. Is niet bekwaam om zyn besluiten, af te keeren:
 Geen dreigent lyfs gevaar kan zyne krygsluft weeren.
men Zyn dierb're gemaalin bemint de dapperheid;
poogt Maar egter spreekt zy, wylz' een beek van traanen schreid,
hem van Uw' moed bekoort m', ô Prins! dog't moet my deerlyk smar-
dit opzet Dat gy den dood dus zoekt in 't aangezigt te tarten! (ten
afte Ik weet dat de oorlogs vlam in u die drift ontsteekt;
brengen, Maar dat de tedre band des huw'lyks die weêr spreekt.
dog ver- De Veltheer aarzelt, op het uiten dezer reden,
geeft. Nooit wiert zyn ziel zoo fel als op deez' stond bestreden;
zyne Ge-
maalin,
bewee-
nende
zyn
voornee-
men,
tragt
hem te
bewegen
om zyne
krygs-
drift te
over-
winnen.

Dan zet de gloryzugt hem eens tot ftryden aan;
 Dan fchynt de liefde weêr zyn drift te wederftaan.
 Een felle tweeftryd brant, en woelt, in zyne zinnen;
 Dog egter kan de trouw zyn' krygsluft niet verwinnen.
 Ik fpell' my grooten lof, door 't moedig oorlogsftaal!
 Dees woorden vloejen hem, met afgebrooke taal,
 Al zugtend uit den mond; 'k moet, zonder teegen ftreeven,
 Het zagte huw'lyksbed voor korten tyd begeeven;
 Maar hoe! een huw'lyksbed, zoo jong verleên gespreid,
 En een volmaakte bruid, wier zoete tederheid
 Myn ziel zoo zeer bekoort, verlaaten! neen, 't vermogen
 Van myne min kan zulk een opzet niet gedoogen!
 Zwig, zwigt, Belloon! verlaat de zyde van uw' Held;
 En kluifter my niet meer in uw verwoed geweld:
 Verlaat, verlaat my! op de treurige gedagten,
 Van ANNA's tegenzin voor 't ftryden, en haar klagten,
 Ontvlie m', uit eerbied voor de min, die 'k meer waardeer
 Dan allen oorlogsroem! de krygsvoogdes nog meer,
 En meer, beluft deez' Held in haare magt te krygen;
 Dwong zynen wil terftond voor haar belang te zwygen.

*de liefde
doet hem
aarze-
len.*

*by gebied
de krygs-
voogdes
hem te
verlaa-
ten;*

*dog ver-
geef.*

*de Ryks-
prinfea*

't Volbrengen van 't besluit word eind'lyk opgeftemt:
 De Ryksprinfea, door druk en wreede zorg beklem,

Wenscht

wenscht Wenscht nog de krygsdrift van haar' Heer te wederstreeven;
nog zyne Maar al vergeefs, hy werd tot stryden aangedreeven.
krygs- Ten lesten spreekt zy hem met deeze woorden aan;
drift te 'k Zal uw geneigtheid, Prins! niet langer wederstaan!
weder- Uw wil is myne wil; dus zal ik slegts verlangen
streeven, Om u naar weinig tyds weêr in myn' arm te ontfangen;
dog kan Maar om de droefheid van uw afzyn, waarde Heer!
hem van Te ontwyken, zal ik my bereiden om een' keer
zyn 'Te doen naar 't Britsche Hof. ô welk een lieve vreugde
voorne- Zwelt nu in 's Prinsen borst; dit woort, dat hem verheugde,
men niet Stelt zyne ziel geruft. men wenscht, vol tederheid,
afbren- MARIA nu vaarwel, terwyl men van haar scheid;
gen: En komt in 's Graaven Haag, alwaar straks alle grooten
 Hun wenschen bieden aan de vorst'lyke Egtgenooten.

waar op 't Verblyf duurt daar niet lang; de Prins geleid zyn Bruid
zyen Tot Hell'voetfluis, eer dat hy streeft naar 't leger, uit:
besluit Men scheid ontroert van een, en hoopt met zegen wenschen
neemt, Elkander op, verzelt van meer dan duizend menschen.
om, tot De schepen dobb'ren voor de paalen op de reê:
verzoe- De Ryksprinses stapt in, en 't jagt glyd in de zee.
ting van De zeilen zwellen aan de masten, op de baaren;
zyn af- En WILLEM tragt het schip in de oogen te bewaaren;
zyn, *voor een* *korten* *tyd naar* *Londen* *te kee-* *ren:* *welk* *voorne-* *men de* *Prins* *bebaagt.*

de Ryks-
prinses
stapt te
Helle-
voetfluis
in het
jagt; al-
waar

Maar

Maar, ach! het dryft ter vlugt uit zyn verliest gezigt,
En stuift vast over 't zout, gelyk een' blixem schigt.

Nu spoeit myn Held ten ftryde, en by de dappre benden;
Hy gort de ftaale kling kloekmoedig aan de lenden,
En komt in 't leger aan: Eugeên ontfangt den Held,
En wenscht hem welkom, in het woelend oorlogs veld.
Elk moet den braaven Vorft eerbieden, en hoogâgten.

Philipsburg, reets berent, door Vrankryks oorlogsmagten,
Zag zig in korten tyd verwonnen door geweld;
Waar op de dappre Eugeên, en Nassauws edle Held,

Met al hun benden, naar den kant van Bruchfal trekken,
Om Duifland door hun magt, en krygsbehulp, te dekken.
Verscheide keeren tart men Vrankryk tot den ftryd;

Maar al vergeefs; tot weêr de guure winter tyd
Den fieren legerknaap het vegtperk deed ontwyken.
De Oranje Veltheer keert te rug, met hooge blyken
Van lof, en zege door zyn' heldenmoed behaalt:

Eugeên, wiens gryze kruin met groene lauw'ren praalt,
Bedankt hem voor zyn vlyt. Zoo keert de Held met glory,
En vest zyn daân in 's lands vereeuwigde history;

Terwyl de Postbodin alôm zyn' roem verbreid,
Tot eer van zyn geslagt. De Britsche Majesteit

N

Hoort

*Waar op
hy zig te
veld be-
geeft en
in het
Leger
aankomt.*

*Philips-
burg door
Vrank-
ryk be-
rent.*

*Eugeên
en Oran-
je trek-
ken naar
Bruch-
fal.*

*De Win-
ter doet
den Sol-
daat het
vegtperk
ontwy-
ken:*

*en Prins
Willem
keert te
rug met
lof en
glory:*

Hoort van zyn oorlogszugt, met een gewenscht genoegen;
Dit dringt dien Troonzuil hem zyn loffpraak toe te voegen.
Zoo steigert ANNÁS vreugt, met WILLEMS roem, om hoog!

De Britsche Ryks Prinses, ontmoet, en verwelkomt hem. Men meld haar 's Prinsen komst: 't was of zy heenen vloog,
Op vleug'len van den wind, om, met een bly begroeten,
Haar' duurbeminden Vorst te omhelzen, en te ontmoeten:
Een vloeibaar kristalyn glyd langs haar kaaken neêr,
Zoo ras zy zig bevind in de armen van haar' Heer:

Het Vorstelyk Paar begeeft zig naar 't Loo; Men ziet de kuische min, hun beid' uit de oogen straalen;
Dog om hun wederzydsche ontroernis af te maalen
Voegt best een Phoenix schagt: de vreugt zwelt in elks hart,
Vergoedende op het hoogst' de korts geleede smart.

en ten tweede maal naar Vriesland. Men spoeit naar 't Loo, en zoekt een aangenaam verblyven
Op't Vorst'lyk lust gestigt; wie durft zyn pragt beschryven!
Dog 't lyd niet lang of 't Paar begeeft, ten tweede maal,
Zig weêr naar Vriesland, daar Maria, door 't onthaal,

de Prins word tot Baron van Bre. da aangesteld: Het zoet genoegen van de Vorst'lyke Egtgenooten,
Vol van genegenheid, en gunst, tragt te vergrooten.
Nu werd eerlang de Held verkoozen tot Baron,
Van 't wydvermaard Breda; de vrolyke eergalm kon

Vreugde bedryven hier o. ver, Niet hooger steig'ren; vlag, en wimpel ziet men waajen
Van top, en toorentrans: de oranje standaarts zwaajen
Door

Door 't midden van de Stad, alwaar de ruime straat *in Vries-*
 Met eerepoorten pronkt: elk roept met een gelaat, *land ge-*
 Waar op de blydschap heerscht, de Hemel rekke uw leeven, *pleegt.*
 En wil ons uit uw' Egt nog veele Telgen geeven,
 O wel gezegent Paar! terwyl de jonge Vorst,
 Met zyn Prinses, in een karos vol pragt getorst,
 Zig naar het hof begeeft, dat, om hun wel t' ontfangen,
 Alöm met praalsieraad, op 't keurigst' is omhangen.
 De straalen klimmen naar om hoog, als waar 't robyn,
 Dat vloeibaar zig herschept in keur van rooden wyn,
 Ten dienst van 'tjuichend volk. de vreugde vuuren blaaken,
 En 't kaarsligt schynt by nacht den dag te doen ontwaaken.
 De zwavel rook klimt tot de hooge wolken op. *de Faam*

Maar naauw'lyks rees die vreugt zoo vriendelyk in top, *met*
 Wanneer de blonde Faam, met donker rouw omtogen, *rouw*
 Door een bedroefde maâr, tot in de ziel bewogen, *omtogen*
 Met een verbleekt gelaat op 't aardryk nederzong, *daalt op*
 Om, wyl haar stem dikwerf in traanen als verdronk, *'t aard-*
 Te melden hoe de dood, die niemant kan weêrstreeven, *ryk ne-*
 Den draad had afgesneên van CAROLINA's leeven, *der;*
 Van CAROLINA, de eer van 't magtig Engeland; *en ver-*
 Door 't gantsch heel al geroemt, om haar volmaakt verftand; *kondigt*
den dood

Vorst Georges lust, en vreugd, de luister aller vrouwen,
 Daar de ed'le Godsvrugt al haar glory op mogt bouwen.
 Hoe treft die wreede slag Prins WILLEM, in het hart!

welker
 Naam,
 en deugt,
 in's Prin
 sen kroost
 wederom
 moet
 herlee-
 ven.

Wat baart hy ANNA niet een deerelyke smart.

Dog in hun Kroost, zoo als 't orakel heeft geschreeven,

Zal, methaar' grooten Naam, ook haare deugt herleeven.

Einde van het vierde Boek.

WIL-

W I L L E M D E I V.

V Y F D E B O E K.

I N H O U D.

De wyze Koningin van 't magtig Engeland
 Is Naauw'lyks door den dood ter werreld uitgedraagen;
 Of Nassouws Vorst geniet, door 's Hemels milde band,
 Een telg, waar van Euroop steeds zal met lof gewagen.
 Maar ach! de vrede, die steeds den Batavier verblyd,
 Verdwynt; de twistgodes nooit moé de rust te ontrusten,
 Jaagt de eendragt uit Euroop, en stookt een' fellen stryd.
 Men denkt een' Schutsbeer uit, een' Temmer van snoó lusten;
 Een' Prins, een' vrede Vorst, een' Helt, een' Toeverlaat,
 Die door zyn wys beleid 's lands regt helpe onderschraagen:
 En neemt het groots besluit in Neérlands wysen Staat,
 Om hem 't Stadhouderschap, met eerbied op te dragen.
 Dus stelt men 't hoog bestier van 't zinkend Nederland,
 Tot beil der vryheid, in Vorst WILLEM KARELS band.

erlang werd ydershoop en grooten wensch
 vervult, elks wensch word vervult,
 Aurora had de kim met blinkent goud ge-
 hult,

Om aen een Vorsten telg het eerste licht te schenken: (ken:
 Gantsch Leeuwaarden ontwaakt met vreugt op haare wen-
 N 3 Vorst

Vorft WILLEM KAREL, met zyn Koninglyke Bruid,
Geniet van 's Hemels gunst, een lieve helden spruit ;

door de Een spruit, in wier gelaat, en pas gebooren trekken,
geboorte
van Prin Men Carolina's aard, en deugt reets konde ontdekken.
sesse Ca-

rolina. Dus geeft men ook deez telg, dien wyd beroemden naam,
Een naam met lof verbreed, door't melden van de Faam.

De Hofstad juicht van vreugt, ontelb're vriesche schaaren

Gaan zig uit vrolykheid langs markt, en straat, vergaaren.

Men wenscht elkaâr geluk met zulk een dierbaar heil,

En d' eergalm klimt om hoog, ja steigert booven 't peil;

Elk roept nu heeft men, door des Hemels milden zegen,

gantsch Naar onze beede, en wensch, een Erfprinses verkregen,
Leen-

waarden Die d' ed'len lof van haar geslagt voltoojen zal.
juicht

van Het blaakend krygsgeschut broemt van den hoogen wal,
vreugt

over de Om 't hoog geboortefeest te vieren; de Edellieden,
zelve.

Gekleed in praalgewaad, gaan hunne wenschen bieden

Aan 't Vorstelyke Paar : O zegenryke tyd!

Wat is thans Nederland nog in uw heil verblyd.

Maar ach ! men smaakt niet lang 't genot der lieve vrede,

het oor- En 't woedende oorlogszwaart raakt weder uit de scheede.
logs

zwaart Vorst Janus tempeldeur barst van de grendels los,
raakt uit

de sche- En schokt uit haare kier, met een verwoed geklos.
de.

De

De krygsgalm klimt in top, de moord trompetten schreeu-
Niet dan van fellen stryd, het oorlogsvolk, als leeuwen; (wen,

Door 't woeden van Belloôn, tot wraaklust aangezet,

Bereiden zig ten stryd; het moedig staal gewet,

Om bloed te plengen, drukt's helds zy; god Mavors dronken

Van moordzugt, doet alôm het oorlogs vuur ontvonken,

En spoort de braaven aan met een gedugt geweld;

De Legerknaap streeft, zoet op glory, weêr te veld.

't Gevegt neemt een begin, de fransche benden vallen

Op Cortryk hevig aan, en dond'ren op de wallen,

Van 't beevend Warneton; en in een' korten tyd,

Is Harlebeek mede in hun handen, wyd, en zyd,

Blaakt nu de felle vlam. de vyand trekt naar Meenen,

't Geluk schynt aan zyn' wensch een gunstig oor te leenen.

De sterke vesting is eerlang in zyne magt,

Terwyl de Burgery hun doodsche jammerklagt

Langs markt, en straat verspreit, om de geweld'naryën,

Die nu regeeren in de stad, aan alle zyën.

Het Lelyvolk spant t' zaam en stort het menschen bloed:

Elk wenscht nu om den dood, terwijl hy sterven moet.

De wreetheid kent geen regt; men schend's lands vrye wet-

De Koning Lodewyk laat Yperen bezetten,

(ten. Koning
Lode-
wyk laat

De Oor-
logs bei-
den be-
reiden
zig ten
stryd.

't Gevegt
neemt
een be-
gin.

De fran-
sche ben-
den val-
len op
Cortryk
aan.

Warne-
ton en
Harle-
beek ko-
men in
hun han-
den.

Meenen
bevind
zig mede
eerlang
in hun
magt.

Met

*Tperen bezet-
ten ;* Met een gedugt getal van volk: de dappre Held
Prins Prins Hessenphilipsthal, steeds winnaar in het Veld,
*Hessen-
philips-
thal ver-
weert de
stad dap-
per ; dog
moet ein-
delyk de
zelve
winnen
laaten.* Verweert zoo lang hy kan, aan 't hoofd van zyn soldaaten,
De Stad, dog moet in 't eind dezelve winnen laten.
*de win-
ter doet
den stryd
eeneinde
neemen.* Het fort de Knokke word door Vrankryks magt berent,
En eer Apol driemaal zyn koets naar 't zuiden zent,
Is 't in des Vyands hand. O Hemel! stort uw' zegen
Op Neerlants knegten uit, dus kermt men aller wegen.
De winter naakt, men steekt het krygszwaart in de scheê,
En zoekt door kou verkleumt een veil'ge legerstee.
De schepen dryven op de baaren naar de kusten;
Op dat de Zeeheld van zyn' arbeid uit zou rusten;
*dog voor
een kor-
ten tyd.* Dog slegts voor weinig tyds; de stryd vangt weder aan,
De storm was slegts gestilt om feller op te staan.
*'t fort St.
Anthony
geeft zig
over.* 't Fort St. Antony door de woedende banieren
Des Vyands aangetaft, ten spyt der Batavieren,
Geknevelt door geweld, moest meê tot de overgaaf
Besluiten, want hoe vol van dapperheid, en braaf,
Zig Neêrlands Helden, in die tyden, ook verweeren;
Geen groote krygsmagt is met weinig volks te keeren.
*Doornik
word
mede
verwon-
nen.* En Doornik word eerlang verwonnen door den stryd;
Schoon elk zig voor 't behoud van zyne vryheid kwyt.
Zoo

Zoo scheen de lely-Vorst te zullen zegepraalen;
 Wanneer des Hemels gunst, met goddelyke straalen,
 Door 't naare duister van die nevelwolken brak,
 En weer de heilvlam voor ons Nederland ontfak.

*En de
Lely-
Vorst
schynt te
zullen
zege-
praalen;*

De Brit, by elk geroemt als dapper in het sryden,
 Trof nu Vorst Lodewyk, op 't zwaarste van ter zyden;
 En kreeg Louÿsburg, by dien Troonmonarch geëgt
 Als d' ingang van zyn ryk, met glory in zyn magt.
 Dees slag treft hem in 't hart, en dwingthem spoed te maaken,
 Om 't zugtend Nederland in krygs-vuur te doen blaaken.

*Louis-
burg
word
door de
Britten
ver-
vert.*

Zyn legermagt valt by verrassing straks in Gent;
 Waar na hy Damme, als meê 't Fort Plasfendael, berent:
 Die door zyn over magt zig ras verwonnen geeven.
 Men moord all' wat men ziet, door wreetheid aangedreeven.

*Vrank-
ryk valt
by ver-
rassing
in Gent:
en berent
Damme,
en wint
Plasfen-
dael.*

Veel Plaatsen worden ras verövert, en, helaas!
 Men hoort door gantsch Euroop het woedent krygsgeraas:
 De lugt word als bestormt door zwarte zwaveldampen:
 Maar, wyl men dobbert op die Zee van oorlogs rampen,
 Sluit Pruiffens Koning de verbonden van de vree,
 Met Hungaryen, en Keurfaxën; dit voldeê (branden
 Aan Vrankryks wenschen niet; zyn haat reets fel aan 't
 Stoof nu nog hooger op: hy dreigt de Nederlanden,

*Veel
Plaatsen
worden
door hem
ver-
vert.
De Ko-
ning van
Pruiffen
sluit de
Vreede
met
Honga-
ryen en
Keur-
faxën.*

Met zwaarder ramp, op ramp; 't ontrufte koopgenot;
Reets aan het zinken, smelt in 't ys'lyk oorlogs lot:

*Nelyke
gevolgen
van den
Oorlog.*

De goudkantooen staan gegrendelt, en geslooten;
De Koopgod word op't wreedst' van zynen troon gestooten,
(Terwylhygantsch bezwymt) door vrankryks Koningshand:

Men hoort een' naaren kreet weêrgalmen door het Land:

De burgers schreiën om hun slaapend handel dryven;

De winkelier heeft nu geen zaaken aan te schryven;

En d'uitgeteerde winst verzwakt reets meer en meer:

Elk dankt zyn' huurling af, en legt zyn voordeel neer.

O aakelige tyd! wat kweekt g' al angst en zorgen!

De nyvere arbeids man, die steeds van dat de morgen

Hem't licht kwam bieden, zweette om zynen sobren kost,

Vind nu, helaas! zig zelf verstootten uit zyn post.

De kas word leeg getelt om lasten aan te draagen,

*De Lely-
Vorst
brengt al
zyne
water-
magt
aan
boort:
de Zeeu-
wen be-
reiden
zig tot
tegen-
meer.*

Waar doormen is verpligt's lands nooden te onderschraagen:

De Burgertwift verryft: de Lelyvorst gaat voort

Met stryden, en brengt al zyn watermagt aan boort.

Zyn rykbemande vloot verbaast den moed der Zeeuwen,

Die egter zig ten stryd vervaardigen, als leeuwen,

Om dapper tegenstand aan 't magtig heir te biën,

Zoo ras het aan die kust zig zelf zal laten zien.

Vorst.

Vorft Lodewyk krygt nog veel veftingen in handen; *Hy krygt
nog veele*
En, ach! 't gevaar groeit aan, het krygsvuur, fel aan't bran. *Veftingen in
handen.*
Krygt meer en meerder kragt: een yfelyk getal (den,

Van knegten ziet men reets zig fchaaren voor den wal *Een
groot
getal*
Van BergenopdenZoom, om, buiten elks verwagten, *knegten
fchaaren*
Die fterk bemuurde ftad te deerlyk te verkragten; *zig voor*
Maar 't krygsvolk keert te rug, en zonder te beftaan *Bergen
op den
Zoom;*
Om aan de vefting een moedwill'ge hand te ftaan. *dog kee-
ren te*

Graaf Löwenthal valt, met zyn onvertzaagde benden, *rug zon-
der daar*
In 't ftaatsche Vlaand'ren; nu beginnen ftraks de elenden, *aan de
hand te*
In top te klimmen: Sluis werd in een' korten tyd *fiaan.*
Door hem verwonnen, met een' onweêrftaanb'ren ftryd. *Löwent-
hal valt,
met zyn*

Die donderende maâr was naauw'lyks opgerezzen, *Leger in
Staats*
Of angft en droefheid is gemaalt op yders weezen. *Vlaan-
deren,*
Gantsch Zeeland word voor ramp en zwaarigheên bedugt; *en Sluis
wert*
En wyd, en zyd, hoort m' een verfchrikkelyk gezugt. *door hem
over-
wonnen.*

Nu fcheen het of een ftem kwam daalen uit de wolken, *Een ftem
daalt ne-
der uit de
Wolken,*
Die zig aldus verspreide, in 't midden van de volken,
Stilt, braave burgers! ftilt, uw' doodsche jammerklagt,
Daar is nog trooft voor u, fchoon gy u trooft'loos agt.

Het is aan elk bekend hoe Naffauws braave Helden
Wel eer hun leeven voor u in de waagschaal ftelden:

*En pryft
's Lands
Vaderen
Willem
de IV.
aan tot
Stadhou-
der.* De vierde WILLEM leeft! draag hem 't Stadhouderschap
O Burger Vad'ren! op; verhef hem op den trap,
Die door zyn' voorzaat zoo roemrugtig wierd betreedden;
Hy zal u slaaken uit uw droeue zwarigheden:

En 't is Gods wil dat gy dien vorstelyken Held
Tot een' beschermer kiest, voor 't yfelyk geweld
Van Vrankryks wreede magt: hy zal uw' wensch betaalen;
En door beleid en moed de fransche drift bepaalen:
Hy zal de felle vlam, die 't vreedzaam Nederland
Dreigt te verdelgen, zelf uitbluffchen met zyn Hand:
Hy zal aan 't schip van Staat ten Palinuur verstrekken,
En weêr de lieve rust in elks gemoed verwekken:
Ja de eendragt zal weêrom herleeven, als voorheên,
Zoo ras dien Held den top van glory zal betreên:
Hy zal Bellona voor elks oog in kluiſters binden;
De Maagt van Holland zal by hem haar toevlugt vinden:

*Dezelve
vergade-
ren zig
by een
en over-
wegen
wat tot
's lands
welzyn
dient ge-
daan te
worden:* Hy zal den godsdienst ſteets beſchermen, en 's lands regt;
Door hem word eer men 't wagt het krygsgeschild beſlegt.
De Goden van den Staat, tot zulk een zaak genegen,
Vergaderen by een, om ernſtig te overweegen,
Wat tot behoudenis van 't Land moet zyn gedaan.
Het Raadhuis is omringt door burgers, die, belaan

Met

Met liefde voor den Prins, een' goeden uitkomst hoopen:
Elk ziet nu reets de deur tot zyn' gelukstaat open.

De Catoos spreken dus met volle monden uit,
Wel-aan men doe terstond den braaven Helden spruit
Verheffen; door zyn deugt, die't all' schynt te vermogen,
Word Vrankryks Koning ligt nog wel tot vreë bewogen.
En 't is wel billyk, dat men zyner vad'ren deugt
Met zulk een' grooten blyk van dankbaarheid geheugt:
Zy, die den strengen band der Spaansche dwing'landyë,
Ontknoopten, en ons uit de onzaal'ge slavernyë
Verloften; wilden dat men aan hun nakrooft zou
Erkennen, hoe men bleef verbonden aan hun trouw:
't Is nu de regte tyd om tot 's Lands heil te toonen,
Op welk een wys men vlyt en groote daân moet loonen.
Dees Held, voor ons behoud gesprooten uit dien stam,
Zal ons bevryden voor de blaakende oorlogs vlam.
't Woord is geklonken; en men meld de burgerschaaren,
Die, om den uitslag ras te ontdekken, zig vergaaren,
Voor 't hooge Staatenhuis, dat onze braave Held
Tot Neêrlands veltheer is verhoogt, en aangestelt:
Dat hem 't Stadhouderschap, met algemeen behaagen,
Als 's lands beschermmer is vrywillig opgedraagen:

*En ver-
heffen
den Held
tot Stad-
houder
Admi-
raalCa-
pityn
Generaal
der Zee-
venPro-
vincien.*

En Zeeland word eerlang gevolgt in dit besluit;
 Dus roept men wyd, en zyd, straks zyn verheffing uit.
 De vreugt is onbepaalt, men doet aan alle kanten
 Op hooge tranfen nu d' Oranje standaardt planten:
 De klokken brommen met een vrolyk feestgefchal:
 De krygs-toon klinkt van vreugt, en dondert van den wal.
 De veege vrolykheid herleeft weêr in de harten:
 d' Oranje zon verdryft de duiftre wolk der smarten,
 Van Neêrlands fchreiend oog. lang leef d' Oranje Vorft,
 Die nu 's lands hoog bewint op zyne fchoud'ren torft:
 Lang leef hy voor 't behoud, en heil, der zeeven Staaten!
 Zoo fchreeuwt het bly gemeen, aljuichend, langs de ftraaten:
 En, fchoon de nagt genaakt, de vaale fchaduw zwigt,
 En ruimt de fteden, voor het gloejend fakkel ligt.
 De pekton brant en blaakt op de einden van de wegen:
 De vuurpyl vliegt om hoog, en daalt in eenen regen
 Van goud, en diamant: de lugtbal, fel van gloed,
 Braakt blaauwe vonken uit; terwyl de burgerftoet
 Door alle wyken zwiert, met blinkende banieren,
 Om Neêrlands heildag naar den eifch te helpen vieren.
 't Muzyk ftreelt yders oor; men blaaft aan allen kant
 Des vierden WILLEMS lof op een' verheeven trant.

Elk

Elk fiert zig nu met een gelieft Oranje teeken:
 Ja de agting voor myn' Held is niet om uit te spreekē:
 En, schoon men uiterlyk hem op het hoogst' bemint;
 Het hart is nog veel meer deez' braaven Prins gezint.
 Elk bied zig aan, met hem, voor 't regt te willen sryden;
 En wenscht hem goed, en bloet, en leeven toe te wyden.
 De burger twist bedaart; d' alstrelende eendragt zwelt,
 In ieders hart, uit liefde en agting voor den Held.

Een hoog gezantschap word op 't vaardigst afgezonden, *Een*
 Om hem die groote maâr met eerbied aan te konden: *hoog ge-*
 Gantsch Leeuwaarden is uitgelaaten van de vreugt; *zant-*
 En in de glory van zyn' Erfprins hoog verheugt. *schap*
 Het Britsche Ryk weêrgalmt van all' de vreugt bedryven; *word af-*
 In 't kort de blydschap is onmoog'lyk te beschryven. *gevaar-*
 Maar vrangkryks Koning word getroffen in zyn ziel, *digt ons*
 Als of een dondersteen op hem ter neder viel. *dien*
 Hy sprak, 't is nu gedaan! myn' aanslag dient verbroken; *Vorst*
 En de Oorlogs vlam, zoo korts in Leeuwendaal ontstoken, *zulks*
 Dient weder uitgebluscht, de krygsdrift vreesst een' vorst *aan te*
 Die steeds de vrede heeft gekoestert in zyn borst; (fnuiken *konden.*
 Maar neen! herhaalt hy straks, 'k moet Neêrlands hoogmoed
 'k Moet Hollands dappren Leeuw voor myn geweld doen
 duiken; En

En 't vrygekogt geloof vernielen, door myn dwang,
 Dit eifcht myn trotsche magt; dit eifcht myn staats belang!
 'k Moet gantsch Europa aan myn kroon en fcepter hegten;
 't Ontwaakte ftrydgefchil is nu niet te beflegten,
 Dan door een' grooten froom van dapper Helden bloed:

Vrank-ryk vermeer- De Batavier tart my nog daag'lyks door zyn' moed.

dert zyne krygs- Hy laat zyn legermagt verfterken, en zyn benden

magt: Vermeerd'ren in getal, om in ons land te zenden.

dewelke Zy vallen met geweld op 't Fort den Zandberg aan:

op 't Fort den De Batavier moest aan zyn magt, niet te weérftaan,

Zandberg aan Zig onderwerpen, Hulft komt meê, door 't ys'lyk branden

vall. Van kogel en kartouw, wel haaft in zyne handen:

Sas van Gent En SasvanGent, door hem op 't hevigfte berent,

werd veroverd Geeft met veel tegenweer zig over in het eind.

De Prins van O- Myn Prins fpoeit in der yl zig naar de Nederlanden,

ranje be- Om de oorlogs vonken, op het yselykft' aan 't branden,

geeft zig naar Te bluffchen door zyn hulp, en vorftelyk beleid.

Holland. Een ieder toont terftont, vol van eerbiedigheid,

Elktoom En liefde tot den Vorft; een innerlyk verlangen,

zyn keufch Om Neêrlands Admiraal, en opper hoeft te ontfangen

verlan- Aan Amftels blyde kuft: terwyl het fcheepryk Y

gen om hem te Op hooge toonen dreunt, zoo ras hy van naarby

begroeten.

De groote Koopstad naakt: de Burgerheeren treden
 Hem vlytig onder 't oog, om hun genegenheden
 En wenschen, vol ontzag, aan deezen Vorst te bien:
 Nooit heeft men hier de vreugt zoo hoog in top gezien. (gen,
 Hy spoeit naar 's Graaven Haag, daar elk hem met verlan-
 Wenscht met zyn Gemaal in vorst'lyk Krooft te ontfangen. *komt in*
 Zoozwoegt en slooft myn Held om Neêrlands vryën staat, *den Ha-*
 Te helpen steunen, door zyn wysheid, en zyn' raad. *ge,*
 's Lands grooten treden, ryk met staatsie kleên omhangen, *alwaar*
 Terwyl de blydschap is geschildert op hun wangen, *hy door*
 Met diepe eerbiedigheid, hunn' veldheer te gemoet, *'s lands*
 Om hem te omhelzen met een heuschen welkom groet. *opper-*
 Men leid het Vorst'lyk Paar in een der rykste zaalen *hoofden*
 Van 't Hof, en doet hen op het hoffelykste onthaalen: *met blyd-*
 De stad weêrgalmt al-om van 't juichend vreugtgeschrei, *schap*
 En van het handgeklap der haagsche burger-rei. *word*
 Elk toont zig nu bereid om goed, en bloed, en leeven, *verwel-*
 In WILLEMS krygsgezag vol moeds ten best te geeven; *komt.*
 Ja elk ontsluit zyn kas, en bied blymoedig aan, *hy wort*
 Om met zyn' laaften schat nu Neêrland by te staan. *met al-*
 De legermagt groeit aan, want yder is genegen *le huffe-*
 Om, onder 's Helds banier, den Lelykoning tegen *lykheid*
onthaalt.
elk is be-
reid goed
en bloed
aan hem
op te of-
feren.
de leger
magt
groeit
aan.

P

Te

Te trekken, en zig stout te waagen voor 's lands regt,
En roem en glory te behaalen door 't gevegt.

Een heilige yver doet nu d' ingewanden blaaken
Van onzen Veldheer, om voor 's Lands behoud te waaken.

De Goden van den staat vergaderen by een,
En bogen op zyn hulp in all' hun zwarigheên:

Hy tilt de zorg gelyk een' Atlas op zyn schouderen,
Terwyl hy't voetspoor volgt van zyn volzaalige ouderen:

En deelt (tot opperhoofd van 't krygsvolk aangestelt)

Zyn waakende orde meê aan 't bloedig oorlogsveld.

*d' een-
dragt be-* Hy stiert de hulk van 't Land naar wysheid en naar reden,

*gint we-
derom te* Dus ziet men de eendragt weêr herleeven in de steden:

*berlee-
ven.* De burgertwift is straks ten eenemaal gestilt;

Maar Neêrlands Schutsheer, die nog tyd nog vlyt verspilt,

*zyne
Hoog-
heid be-* Begeeft zig inder-yl naar Zeelands veege kusten;

*geeft zig
naar* Zoo mogt men overal op zynen arm beruften!

Zeeland: Hoe hy door elk daar werd ontfangen, en ontmoet,

En met eerbiedigheid verwelkomt en begroet,

Is met geen pennen naar behooren te beschryven:

Men zag gantsch Middelburg nu niet dan vreugt bedryven!

Dees liefde tekenen verlustigen den Vorst,

Maar, wyl de zorg voor 't land steeds woelt in zyne borst,

Kan

Kan hem een onderzoek naar kryg, en oorlogs zaaken, en doet
een on-
derzoek,
naar de
krygs-
zaaken;
 Veel meerder dan 't genot van vrolykheid vermaaken.
 Hy gaat de Battery en schanssen zelf bezien;
 Op dat men vaardig zy om Vrankryk 't hoeft te biën;
 En of het grof gefchut, geplant rond-om de wallen,
 Naar eifch gefchikt is om den vyand aan te vallen.
 Hy flaat naauwkeurig agt op 't kruidhuis, daar het loot,
 De donderbus, en 't ftaal, bewaart werd voor den nood:
 En of men is voorzien van kogels, handgranaaten,
 En bomben, om geruft zig zelf op te verlaaten
 En op dat m' in den ftryd geen oorlogs tuig ontbeer',
 Indien men werd genoopt tot kryg en tegenweer.
 Zoo waakt myn Held voor 't heil der zeeven vrye landen;
 En elk wagt zyn geluk en zegen van zyn handen.

Hy keert weêr naar den Haag; zyn dierbare vorftin, keert
wederom
naar den
Hage te
rug.
 Gelyk een tedere en getrouwe Gemaalin,
 Had naauw den wederkomst van haaren Heer vernomen,
 Of vliegt hem te gemoet, met bly verwellekomen:
 De opregte min ftraalt haar ten vriend'lyke oogen uit; De Prin-
fes ver-
welkomt
hem.
 Verrukt op 't zien van dees doorlugte Heldenfpruit.
 Zy drukt hem in haar' arm! o leeven van myn leeven!
 Wat hebbe ik lang verlangd om u deez' kus te geeven!

Dus barft zy yv'rig uit. Nu ftreeft men zy, aan zy,
het Vor- Door dubble ryën van de haagsche Burgery,
stelyk
Paar En komt weêr in het Hof, daar alle de Edellieden
komt we-
der in Hunn' Prins den heufchen groet eerbiedig komen bieden.
het Hof.

Maar keer, myn Clio! weêr naar 't bloedig oorlogsveld,
 By 't buld'ren van 't kartouw, en woedent kryggeweld;
 Doorzoek den woesten aart van Mayors heldenfpieren:
 Verzel de braaven, met hun dappre krygsbanieren:
 Zing, op een' wapentoon, hoe 't zugtent Nederland
 Op 't wreeft' verzenft word door den fellen oorlogsbrand.

De Brit- De Britsche Koning ruft het puik van zyne vlooten
sche Ko-
ning ruft Tot onzen byftand uit, en doet het tal vergrooten
zyne
vlooten Van Neêrlands knegten, door een dappre legermagt:
uit. Zoo vond de vyand zig eerlang in 't naauw gebragt.
 Men zag een' grooten hoop van zyne watersloten,
 Door't bulderent kartouw, in 't grond'loos diep gefchoten:
felle De Branders vloogen met hun zeilen in de lugt;
krygs
stormen En vrangkryks zee volk, sneeft met deerelyk gezugt.
op Zee: De masten dryven op het midden van de baaren,
 Geflingert van het fchip, door 't woeden der gevaaren;
 De rompen, door het loot doorboort met wond, op wond,
 Verzinken snel van vaart tot op den diepen grond:

Dog

Dog, was het pekkel dus door 't oorlogsvuur aan 't rooken,
't Veld zag die felle vlam ook niet te min ontfoken:
Men deed een groot getal van kogels, groot, en klein,
Kardoezen, Bomben, en granaaten, onder een,
Weerkaatsen door de lugt; de krygsraad werd gespannen;^{en te}
De moed zwelt in de borst van Neêrlands srydb're mannen:^{land.}
't Buigt alles naar den wil van 't vorst'lyk Opperhoofd,
Van wiens beleit men zig niet weinig heil beloof.

De fransche Vorst beveelt terstond zyn lelybenden,^{de fran-}
Om, met een groote magt, zig naar Maastrigt te wenden,^{sche Ko-}
Dog Cumberland, de roem der Brittenlandsche kroon,^{ning}
De Alcides van zyn' tyd, des grooten Georges Zoon,^{zend zy-}
Weet door zyn krygsverstand den vyand af te keeren.^{ne ben-}
^{den naar}

Men doet het staatsche heir by Herderen kampeeren,^{en trekt}
En had nu Wilre, en 't dorp Lavelden, sterk bezett'^{in per-}
Met manschap van den staat; en 't krygszwaart streng gewett,^{soon te}
Om vrankryks Legermagt te kunnen weêrstand bieden:
Een ed'le vlyt ontfteekt den moed der oorlogs lieden.

De fransche Lodewyk trekt met zyn heir te veld;
Om zyner Helden moed te sterken, by 't geweld
Desnaderenden sryds; dus ziet men straks zyn knegten
In aantogt, om 't gesterkt Lavelden te bevegten,

En Wilre, en Vlittingen, te krygen in hun magt:

De Batavier Men bood een' tegenweer; die niemant had verwagt:

bied een' Driewerven zegepraalt Vorst Lodewyk in 't sryden;

dappren Driewerven mag zig weêr de Batavier verblyden

tegen- In de overwinning; maar 't wangunstig oorlogslot

weer; Draait tot ons nadeel uit, en dryft op 't wreedst' den spot

Met onze braaven, die dog eind'lyk, naar veel blyken

Van dapperheid, en moed, voor 's vyands magt bezwyken;

Want, naar het bieden van een' grooten tegenstand,

de plaat- Geeft m' al die Plaatsen op, en stelt z' in 's vyands hand;

sen moe- Die dog een groot getal van srydbaar oorslogs knechten,

zen zig By deze zege, zag bezwyken onder 't vegten.

nogthans De Veldheer van den Staat hoort nu het naar gerugt

overgee- Dier ys'lyke oorlogstwift; het deerelyk gezugt (deel,

ven. Klinkt hem op 't wreedste in 't oor, daar hy met vlyt, en oor-

Het wyze hoofd belast met zorg, tot Neêrlands voordeel;

Terwyl zyn boezem in een' heeten yver gloeit,

Om 't zinkent Leeuwendaal, door kryg, helaas! vermoeit,

Te slaaken uit een' poel van buld'rende gevaaren.

het Het binnenlandsch krakeel is naauw'lyks aan 't bedaaren,

krygs- Of 't hevig kryggewoel ryst langs hoe hooger op:

krakeel De woede van Belloôn klimt in den hoogsten top.

ryst meer

en meer

der op.

De

De strenge Moordzugt zwerft door al de Nederlanden:
 Men ziet nu wyd, en zyde, 't onzaalig krygsvuur branden;
 Dit vuur onfteekt eerlang de vreêgezinde borst,
 En 't moedig ingewant van myn' beminden Vorst;
 Hy gort het harnas om, het krygswaard aan de zyde; *De Prins*
 En maakt, door moed geperst, zig zelf gereed ten stryde. *maakt*
zig ge-
 De Vryheid, nat beschreit om haaren veegen staat, *reed ten*
stryde.
 Beeft, als zy 't opzet hoort van haaren Toeverlaat. *De Vry-*
heid
 Bekommert, en benaauwt, geprangt door duizent vreezen, *beeft*
voor zyn
 Terwyl de doodverw is geschildert op haar weezen; *opzet:*
 Vliegt zy, door drift gezweept, in de armen van haar' Held:
 Nooit was haar ziel zoo fel als op deez' stond beknelt.
 Myn Schutsheer! (barst zy uit) Maar, ach, de traanen beeken
 Versmelten haare stem en stuiten haar in 't spreken;
 Dan eind'lyk gaat zy voort, helaas! wat vergt ge my!
 Moet ik u bloot zien aan Bellona's razerny! *ensmeekt*
hem om
 Bedenk, bedenk, myn Vorst! dat Neêrlands vrye staaten *het zel-*
ve aan
 Aan U 't bestier van 't land alleen bevolen laaten: *een zyde*
te stel-
len.
 De rust en 't heil van 't volk eifcht daag'lyks uw gezag;
 En, zoo gy streeft te veld, ik zie myn' laatsten dag
 Gebooren; laat, o Prins! myn smeeken u beweegen!
 (Zoo spreekt de Maagt de drift van haar beschermmer tegen.)

Nog

Nog vergt van u te regt de onkwetsb're huwlyksband,
 Waar aan g' uw leeven hebt voor 't egtaltaar verpand,
 En uw beminn'lyk krooft, dat g' uit uw fiere zinnen

*welke
redenen
haar
daar toe
bewee-
gen.*

Dien dapp'ren oorlogs lust zult bannen, en verwinnen.

De binnenlandsche rust van 't zinkent Nederland

Hangt van uw zorgen af: uw raad, uw wys verstand,

In 't wigtig staatsbestuur, belooft m' een' dierb'ren zegen:

Dus staa myn bede, en klagt, o Vorst! niet langer tegen!

Hier eindigt de ed'le Maagt haar' treurtoon: en 't geweent

Dringt door het binnenst' van 's Helds tedren boezem heen:

*De Held
geeft ge-
buur aan
baare be-
de, en
weder-
streeft
zyne
krygs-
drift.*

En, diep getroffen door haar droeve jammer klagten,

Bant hy de krygsdrift voor een' tyd uit zyn gedagten.

Hy geeft haar nieuwen moed, en bied haar vriend'lyk aan,

Om tot den laatsten nood haar altoos by te staan.

Zoo moest de dapp're Vorst zyn krygsdrift wederstreeven,

Om dees bedrukte Maagt haar' luister weêr te geeven! (hal

*De
Graaf
van Lö-
wentbal
trekt
met zyn
Leger
voor Ber-
gen op
den
Zoom.*

Gantsch Neêrland beeft van schrik; de Graaf van Löwent-

Trekt, met een' grooten hoop van krygsvolk, voor den wal

Van een vermaarde Stad, wier onverwinb're muuren

Gegrondvest scheenen om alle eeuwen te verduuren:

Een vesting, die 't gevaar kloekmoedig 't hoeft mogt biên,

En die haar' vyand stout mogt onder de oogen zien:

Een

Een stad, daar Nederland al zyne hoop op bouwde,
 En die men voor 't gevaar onwinnelyk beschouwde:
 't Was Bergen op den Zoom, een vesting, welkers naam
 Door gantsch de werreld zweeft op wieken van de Faam.

Hier moest g', ô Krygs-Voogdes! al uwe magt besteden,
 Om moed te ontsteken in de slydende geleden.

*De slyd
 neemt
 een aan-
 vang:
 en de
 Vyand
 dondert
 op den
 muur:*

De wapenstorm breekt los; men dondert op den muur
 Van Neêrlands wonderstad, met een vervaarlyk vuur.

De loopgraav' opent zig; de zwaveldampen rooken;

De lugt staat als in vlam, door 't oorlogsvuur ontstooken:
 De wal, rondsom beplant met zwanger krygsmetaal,

*vind by
 de bele-
 gerde
 dapperen
 tegen-
 stand.*

Ontfangt den Vyand met een doodelyk onthaal:

Men zengt zyn'grooten moed aan't vuur der handgranaaten;

Of doet hem door 't kartouw het veege leeven laten:

Men smyt de kogels hem in 't woedent aangezigt;

En 't loot vliegt door de lugt, gelyk een' blixemschigt.

Prins Hilbourghausen, vol van ed'len moed in 't slyden,

En Hessenphilipsthal, de roem van hunne tyden,

Ziet m' in het midden van die oorlogs zwarigheên,

Als Herculeffen, aan het hoofd der benden treên.

Men slegt de loopgraav', door de fransche pas ontslooten.

De hooge toorentrans, door gloênde donder-klooten

*Prins
 Hil-
 bourg-
 hausen
 en Hes-
 senphi-
 lipsthal
 bevinden
 zig in 't
 midden
 van 't
 vuur.*

*De
 Tooren
 geraakt
 in brand.*

Getroffen, raakt in brand; Gods Kerkgestigt verzengt,
Terwyl men 't heldenbloed met ruime maaten plengt.

*Yfelyk-
heid van
dien Oor-
logs-
storm.*

Het grof geschut, geplant op hooge batteryën,
Schroeit borstweer en banket, en blaakt van alle zyën:

De Stad schynt nu herschept in Etnaas zwavelpoel,
En ieder schrikt, en beeft, voor 't hevig kryggewoel.

*De
Kruid-
Maga-
zyenen
des Vy-
ands
worden
in de
lugt ge-
slaagen.*

Men werpt de bomben in de pas gebouwde schuuren,
Geladen met fransch kruid, en jaagt door 't ys'lyk vuuren

Het alles in de lugt: de schrikkelyke slag

Klinkt gantsch Europa door, als wierd de groote dag,

Die eens d' onmeetbre kloot uit haaren as zal rukken,

Gebooren; wyd, en zyd, verspreiden zig de stukken

Van 't uitgebarsten tuig: hier ziet m' een groot getal

Van blauwe kogels neêr geworpen op den wal:

*en de
stukken
versprei-
den zig
wyd, en
zyd,*

Daar ziet men het Rondeel bezaait met handgranaaten,

Gefchikt om Neêrlands volk het leeven te doen laten:

*'t welk
hem een
groot
verlies
aan-
brengt.*

Ja 's vyands heir zag zig, door 't yfelyk geweld

Des fellen vuudreuns, in een' flegten staat gestelt.

Zyn tenten, om de stad geplant, en neergeslaagen,

Bevond m' in stukken van de plaats afgedraagen.

Hier lag een romp, waar uit de ziel reets was verhuift;

Daar zag m' een menigte van beenderen vergruift.

En

En 't fransche heir moest zulks met groot verlies bekoopen:

Dit zet vorst Lodewyk de deur tot wraakzugt open.

Men stormt nu feller op den sterk gebouwen muur; (vuur,

Maar Cronstrom, nooit vervaart voor 't blaakent oorlogs

Weet door zyn' grooten moed zyn knegten aan te spooren, *Held*

En laat in 't hevigt van 't gevegt aldus zig hooren; *Cron-*

Vegt, vegt, ô Mannen! bied standvastig tegenweer: *strom*

Houd moed, verwerft uw' Naam een eeuwigduurende eer. *spoor*
zyne
benden
aan.

De gryze Generaal had naauw dit woord gesproken,

Of yder voelt den moed in zyne borst ontstooken.

Men staat als leeuwen pal; de fransche Löwenthal

Spreekt dus zyn benden toe, al stormende op den wal:

Vaart voort, O Helder! eer Apol zyn goude stralen

In 't schuiment pekkel van de zee zal onderhaalen,

En moede in Thetis arm verzinken in het west,

Moet ik my meester zien van dees vermaarde vest!

De wallen dreunen op dat woort aan alle zyden;

Nooit zag men zoo verwoed en fel een stad bestryden: *De wal-*

Het all' vernielent loot vliegt door den hoogen muur; *len der*

En waar men de oogen wend men ziet een vreeslyk vuur, *stad*

Gebraakt door 't krygsmetaal: de droeve burgers beeven, *dreunen*

Uit vrees dat zig de vest zal moeten overgeeven. *door 't*
hevig
schieten.

*en een
yselyke
kreet
verspreit
zig in de
lugt.* Een yselyke kreet verspreit zig door de lugt;
 En yder word op 't hoogst voor 't naakent lot bedugt.
 De maagden zwerven bleek en treurig langs de straaten,
 Door druk gepynigt, schoon geen droefheid hun kan baaten:
 De vrouwen, vlugtend', met hunn' zuigeling op d' arm,
 Doen straks de ontroerde stad weérgalmen van 't gekarm:
 De traanen glyden neêr langs blaauw besturve wangen.
 De bruid blyft in den arm van haaren minnaar hangen,
 En kust hem voor het laatst'; terwyl men 't uur verwagt,
 Waar in den levens loop zal zyn ten eind gebragt.

De dappre tegenstand der stad noopt vrangkryks benden
 Om, zónder oorlogskans, of hoop, in 't stryden te enden.

*De fran-
sche
krygs-
raad
komt te
zaamen:* De fransche krygsraad komt te zaamen in het veld,
 En raadpleegt wat 'er nu best dient in 't werk gestelt;
 Een schreeuwt 'er uit den hoop, men moet hier list gebrui-
 Zoo zal men best den trots der Nederland'ren snuiken. (ken:

*en raad-
plegen
wat 'er
best dient
in 't
werk ge-
stelt te
worden.* Welaan men talm' niet lang, dewyl men dog de vest
 Niet anders winnen kan, zoo vind men zig geprest
 Tot krygsverradery; wy moeten alles waagen,
 Wat ons de zege nog zou kunnen weg doen draagen.
 Zoo spant het lelyvolk te zaamen om den wal
 Der sterke vesting, die 't vernielent krygsgeval

Steets.

Steets dorst braveeren, met hun woede te overstromen,
Het lyd niet lang of 't woord word vlytig naar gekoomen.

De fransche veldmaarschalk, om d'aanslag, pas gesmeed,
Met schyn te zien bekleên, hielt wel zyn heir gereed
Voor't nad'rent krygslot, maar gebied zyne oorlogs magten,
Om alle loosheid in dit opzet te betragten,
En niet, of weinig, nu te schieten op de stad,
Op dat de Batavier zyn oogmerk niet bevatt',
En minder zorgen voed. De vrees geraakt aan 't vlugten,
En elk verband eerlang zyn' angst en treurig dugten;
Maar op dien dag volgt straks een yselyken nagt.
Verheft, o burgers! vry uw' doodschen jammerklagt.

Naauw was Apol met zyn karos in 't west gezonken; *De Zon*
Naauw had hy 't viertal aan den yz'ren band geklonken; *zinkt*
De zilvre maan blonk, met een' vriendelyken glans, *in 't*
Met duizent starren, aan den hoog verheeven trans. *westen.*
Of Löwenthal deed zyn ontzagchelyke benden, *en de*
Begunstigt door den nagt, stil naar de vesting wenden: *Graaf*
Het staatsche leger, door den schyn in slaap gefust, *van Lö-*
Hield op de sterkte van hun krygsmagt zig gerust, *wenthal*
En zonder zorg, wanneer 't gevaar begon te ontwaaken; *trekt*
't Alarm klinkt door de stad; de dood beverwt de kaaken: *met zyne*
benden
op de
vesting
aan.

't Alarm klinkt De krygsklaroen steekt op; 't geschut braakt vlam op vlam,

door de stad, Waar op het fransche heir verwoed ter poorte in kwam,

terwyl het fransche heir Berg u, ô Batavier! geef vry den moed verlooren!

ter poorte in Of 'k zie te dezer uur uw' laatsten stond gebooren;

stuipt, ende stad innemt. Berg, berg u, zoo gy nog het zugtend Nederland,

In het vervolg, tragt te bevryden met uw hand!

Vlugt, Hessenphilipsthal! vlugt, Cronstrom! berg uw leeven,

Men mag zig aan't gevaar niet nood'loos overgeeven,

Indien men 't kan ontgaan; de gryze Held spoeit voort;

En vlugt, met tegenzin, door de Steenbergse poort,

En bergt zoo 't moedig lyf, reets afgeslooft door 't stryden,

De Hel-den ver-weeren En zwak van ouderdom; o droevigste aller tyden!

zig dapper, en over-winnen veele van de fransche benden. Prins Hessenphilipsthal, en Evertsen, om stryd,

Betoonen, schoon vergeefs, hun dapperheid en vlyt:

De al-om beroemde Deutz, aan't hooft van zyn banieren,

Dringt speer en beukelaar door 's vyands woefte spieren

En stort 'er veelen vol van moed, met eigen hand;

Gelyk een' Hercules, ter neder in het zand.

De Steenbergse straat is opgepropt met Lyken. Men staat voor 's vyands magt als leeuwen, zonder wyken,

En de Steenbergse straat word digt bezaait met lyken.

Prins Hessenphilipsthal, gestyft door woede, en kragt,

Verwint een groot getal van fransche legermagt,

En

En dryft hun menigwerf al ftrydend rugwaarts heenen:

De kogels vliegen door de lugt , als hagelſteenen:

O yfelyk toneel! de ſtad zwemt in een zee

Van drabbig heldenbloet; een ziel verſchrikkent wee

Verſpreid zig wyd, en zyd; de burgerschaaren zweeven

Al kermend langs de ſtraat, en wagten aan hun leeven

Een deerlyk einde; moord, en wreede tyranny,

Is nu 't onzaalig lot van Bergens burgery.

Men ziet eerlang de veſt herſchept in puin en ſteenen; *de ſterke*

't Gewrogt der bouw orde is op 't oogenblik verdweenen. *veſting*

Men ſteekt de woningen in brand; of ramt ze neêr, *word in*

Met een verwoed geweld, door beukelaar en ſpeer. *puin*

Zoo zag men eene ſtad, die 't oorlog dorſt braveeren,

Door 't woedend vuur verrast, in rook en puin verteeren!

Hoe bly klonk deeze maâr vorſt Lodewyk in 't oor!

Hoe heug'lyk kwam hem zulk eene overwinning voor!

Veel ſterktens kwamen hem nu mede nog in handen: *Vorſt*

Men hoort een' naaren kreet door-al de Nederlanden, *Lode-*

Op 't wreed verbreiden van dit yfelyk gerugt; *wyk*

En elk word meer en meer voor 't krygskrakeel bedugt. *krygt*

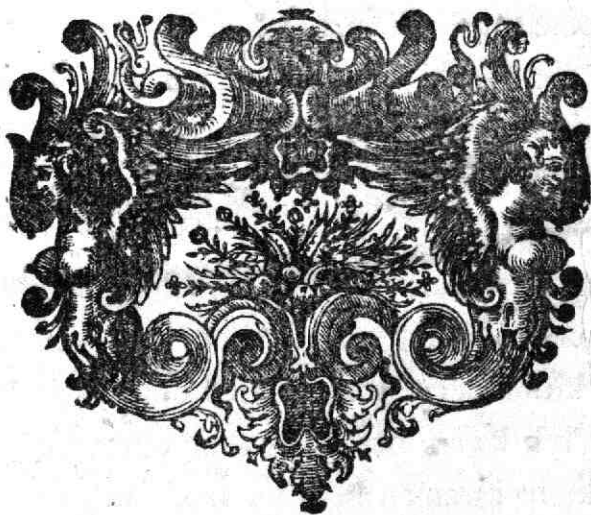
Gradivus brult verwoed, en doet in de ingewanden *nog veele*

Van zyn begunſtigers het twiſtvuur feller branden. *ſorten in*

De *handen.*

De ftryd groeit vrees'lyk aan, en dreigt het gantfche Land
Te doen verzwelgen door dien wreeden oorlogsbrand.

Einde van het vyfde Boek.

WILLEM DE IV. ZESDE BOEK.

I N H O U D.

Het hoog *Stadhouderschap*, Prins **WILLEM** opgedragen,
Word erfelyk verklaart door Neêrlands wyzen Staat:
Men pryft dit groots besluit, met een gewenscht behaagen;
Latona's zoon verryft, met blydschap op 't gelaat,
En vol nieuwgierigheid, uit Thetis zilte baaren,
Om Nassauws tweede Telg het eerste licht te biên.
De woede van Belloón raakt eind'lyk aan 't bedaaren:
De Vreë daalt neder, om dien kleinen Prins te zien.
Men boort nu nergens meer de krygskartouwen kraaken;
De Welvaart leeft op nieuw; de helsche Tweedragt vlied:
Men ziet nu 't zwavelvuur niet dan van vreugde blaaken;
Maar, ach! de dood, die deugt, nog moed, nog magt, ontziet,
Doet Nassauws Ed'len Held voor zyne woede bukken,
En stort dus Neêrland in een zee van ongelukken.

Nassauw was het krygsallarm dus hoog in top
gestegen,
Of Neêrlands wyze Staat, naar ernstig over-
weegen,
Vond goed, de Vryheid, en haar duur verkregen erf,
Tot in alle eeuwen te beschermen voor 't bederf:

R

Men

Men heeft hier toe een' Held, een' Opperhoofd van nooden;
 Dus roept men al den raad by een, en nood de Goden
 Van 't Land te zaamen, om, met wyzelyk beleid,
 Te zorgen voor elks nut, en heil, en zekerheid.

*Het
 Stadhou-
 derfchap
 word
 erfelyk
 ver-
 klaart:*

't Stadhouderyk gezag, 's lands veldheer opgedragen,
 Word door de Hoofden, met een algemeen behaagen,
 Voor eeuwig toegewyd aan 't vorstelyk geslagt,
 Van dien beroemden Held, die maâr, gantsch onverwagt,
 Klonk ras door 't ruime rond; men zag aan alle kanten
 Nu weêr d' oranje vlag op 't hoogst der toorens planten.
 De liefde en 't heusch ontzag voor dien volmaakten Vorst,
 Op 't allerdiepste reets gewortelt in elks borst,
 Kreeg meer en meerder kragt: de muitzugt werd verdreven:
 En de eendragt schynt op nieuw door gantsch Euroop te
 't Vernoegen groeit, door een'zoo zegenryken tyd, (leeven.
 En bant de zorgen, door den fellen oorlogsftryd
 Geteelt in elks gemoed, ter vlugt uit de gedagten:
 Men schynt nu niet dan heil en voorspoed te verwagten.

Uitroeping.

Juich nu, ô Nederland! want 's hemels gunst ontwaakt;
 Vreest nu geen rampen, schoon het krygsvuur brand en
 De grootste dag word haast tot uw geluk gebooren: (blaakt,
 De Alzeeg'naar zal in 't eind uw bede, en wensch verhooren.

All'

All' wat op aard is lag in diepen slaaf gefust,
 Apol, in Thetis arm gezonken, sliep gerust,
 En was nog niet gereed om op zyn' gouden wagen
 't Alvoedend morgenligt den sterv'ling aan te draagen.
 Men hoorde geen geschreeuw van trommel of trompet;
 Mars zag zyn wapentuig verworpen of verplet.
 Maar niemant scheen 't geluk nog zoo naby te wagten.
 O aangename tyd! ô zaligste aller nagten!
 Gy, die een wondertelg aan ons hebt meêgedeelt,
 Vergun dat zig myn Nymph nog met uw glory streelt!

Voordat de morgenzon nu blonk aan's hemels transen,
 En met haar gloejent root, vol schitterende glanssen,
 't Heel-al bestraalde, rees de lieve vreugde Zon
 Van Nederlands geluk uit de onüitputbre bron
 Vans's Hemels gunst: de galm blaast straks elk een in de ooren
 Nu is de heldenspruit, nu is de Telg gebooren,
 Waarom d'Alzeeg'naar door 's lands zughtende algemeen,
 Met zoo veel vuurigheid, reets lang wierd aangebeên.
 De blyde maâr werd ras de wereld rond gedraagen;
 Men hoort nu wyd, en zyd, niet dan van vreugt gewagen,
 De zaalen dreunen van al 't volk, dat, met ontzag,
 Hun wenschen komen biên aan 't Hof. de blyde dag

*Geboorte
 van den
 Jongen
 Erf-
 stadhou-
 der.*

*Vrolyke
 bedryven
 hier over
 gepleegt.*

Kwam, vol nieuwsgierigheid, 't heel-al met glans bestraalen ;
Men zag de vreugde vaân van top en tooren praalen.

Prins Willem knielt en dankt den He- mel voor zulk een zegen. 'sLandsSchutsheer knielt ter zy, de deugt straalt uit zyn oog;
Hy stuurt zyn dankbaarheid met eerbied naar om hoog:
'kZie, spreekt hy, met de vreugt geschildert op zyn wezen,
O groote Heerscher! hoe myn smeekingen, voor deezen

Zoo menigwerf gestort voor uw' gedugten troon,
Verhoort zyn; gy verleent my, op myn bede, een' Zoon,
Die 'k wensch dat steeds de deugt, gunt gy hem tyd van leven,
Zal houden in het diepst' van zyne borst geschreeven,
En die, ô Schepper! als een werktuig in uw hand,
Als my de ziel ontglipt, tot heil van Nederland,
Tén nut van kerk, en staat, en regt, zal blyven waaken:
Ach! laat de wysheid hem steeds strekken tot een baken.

Elk pryft d' Almagtigen nu voor dien zegening:
Gantsch Neêrland juigt van vreugt in die verandering.
De klokken brommen van het hoogste van den tooren;
't Metaal laat zig uit vreugt aan alle zyden hooren:

De vreugt is wyd en zyd onbeschryfelyk. En, waar men zig begeeft, de blydschap van 't gemeen
Is onbeschryfelyk op 't land, en in de steên.

De straaten zyn versiert; men ziet de zwaveldampen,
Nu niet door krygsgeweld, of dond'rende oorlogs rampen,

Geteelt

Geteelt, maar door de vreugt, verspreiden in de lugt:
 Het blinkent handgeweer, met stuivent kruid bevrugt,
 Geeft telkens slag, op slag; de vuurpyl klimt naar booven,
 En daalt weêr neder om zyn vonken uit te dooven.

Naauw is die groote Maâr door Leeuwendaal verspreid,
 Of de edle Vreê, bemint om haar zagtzinnigheid,
 Daalt op een koets, bepronkt met flonkerdiamanten, *De Vreê*
 Op 't lagchend aardryk neêr; men hoort aan alle kanten *de ver-*
schynt,
 Dees aangename taal, die vloeide van haar tong,
 En tot in 't binnenst van elks hart en boezem drong.

„Pas was de heil'ge galm my in het oor geklonken,
 „Dat Neêrland met een telg van Nassauw werd beschonken,
 „Of 'k steeg ter wolken uit, om 't vorst'lyk Kint te zien, *om dees*
 „En hem myn eeuw'ge gunst en vriendschap aan te biên: *vorstely-*
ke Telg
 „Langhoordeikin Euroop, geschokt door oorlogswonderen, *te aan-*
schou-
wen.
 „Met een beklemt gemoed de krygskartouwen donderen;
 „Maar nu dagt ik, 't is tyd om met myn eige hand
 „Den gloet te blusschen van dien yfelyken brand: (gen
 „Belloôn heeft reets te lang geheerscht; haar krygs vermo-
 „Heeft uit; 'k wil langer nu haar woede niet gedoogen!
 „Berg, berg, ô Krygsvoogdes! uw wapentuig en speer,
 „En buig, met diep ontzag, voor FRISO's voeten neêr!

„ Treed nu, ô Helden! niet aan 't hoofd van uw banieren;
 „ Maar helpt, op myne komst, 's lands grooten heildag vieren.
 „ Dingt, dingt nu langer niet naar bloedige eere palm;
 „ Blaast op den krygsklaroen nu lieft den vreedegalm!
 „ Zwig, norse tweedragt! met uwe schrikkelyke spooken,
 „ Naar 't binnenst' van de hel: het vrede vuur, ontstooken
 „ Door WILLEM FRISO's hand, verzengt uw kout gemoed:
 „ Vlugt, vlugt, voor eeuwig, want de kryg heeft uitgewoed.
 „ Gradivus ziet zyn' helm gekneust in duizent stukken,
 „ En moet, hoe dol van spyt, voor myne voeten bukken.
 „ Op 't wenken van myn oog: de Maagt van Nederland
 „ Krygt een nieuw leven, door het blusschen van dien brand.
 „ De landman zal zyn vee weér door de velden jaagen;
 „ En vrugt, met nieuwen lust, van welige akkers draagen,
 „ Door 't buld'rent krygsgerugt niet meer tot vrees geprest;
 „ Zoo streel' de voorspoed weér 't Batavische gewest!
 De braave Rynhert, niet bezorgt voor krygsgevaaren,
 Versiert zyn' groenen hoed met vette olyvenblaaren;
 En dreunt, terwyl Auroôr de dagpoort open sluit,
 Den lieven vredezing op zyne herdersfluit.
 Lucinde, en Digtlied, door de trouw te zaam verbonden,
 Zyn door die vrolykheid meê veldewaarts gezonden,
 Gevolgt

*Gradi-
vus moet
voor ha-
re voeten
bukken.*

Gevolgt van al de Jeugt van 't omgelegen Land,
 En dansen op den toon der vrede hand aan hand.
 Men heft een vrolyk lied voor WILLEM van Oranje;
 En zingt ter eeren van de Rykstelg van Brittanje:
 Roept Carolina's lof met volle monden uit;
 Of blaast een' eeregalm voor WILLEMS jongste Spruit.

De vree schynt boumans vlyt op nieuw als op te wekken,
 Om aan 't getelde vee tot hoeder te verstreken.

De zorgen vlieden voor de vriendelyke rust;

De voorspoed scheidt al om een' aangenaamen lust;

De velden, nog zoo kortst bestookt door de oorlogsvonken,

Zyn nu door vrouw Natuur met overvloed beschonken:

't Smaakt all' de lieve gunst der zagt ge-aarde vree;

En't zwaart, nog heet van moord, raakt weder in de schee.

Men ziet het goudgeel graan, en de andre veldgewassen,

Nu niet verdrinken in een' stroom van purpre plassen:

De schuuren worden tot de toppen vol gelaan:

De kas, reets leeg getelt, groeit van de winsten aan:

De Koopgod word op nieuw weer op den troon verheven,

En krygt bevryd van zorg terstond een ander leeven.

Zwaait straks als heerscher weêr zyn' opgeheeven' staf,

En wagt de hulde van vier werreld deelen af.

De

*De wel-
vaart
berleeft
in de
Neder-
landen.*

*Heugly-
ke gevol-
gen van
de vrede.*

De god des oorlogs, moê van 't flooken van de vonken,
 Legt nu in Venus arm geruſt ter neêr gezonken:
 Zyn wapentuig en ſpeer, met heldenbloed begruift,
 Heeft hy voor eeuwig nu geworpen uit de vuift.

De Maâr vliegt in het rond, men laat de krygſtrompetten,
 Door 't oorlogskreet vermoeit, op blyde toonen zetten:
 De krygſgalm dondert nu tot een bewys van vreugt,
 Die nimmer hooger klom, zoo ver 'teen' menſch geheugt.
 't Is ras vergeeten hoe gantſch Neêrland dreunde en kraakte,
 Toen 't heilloos krygsvuur zoovol woedelbrande en blaakte:
 En hoe de blixem van 't kartouw floof door de lugt:
 De welvaart dryft den ramp en 't onheil op de vlugt:
 Het krygsvuur is gebluſt, en 't vredeligt ontſtooken:
 De zee zal nu niet meer van heete vlammen rooken.
 Men zal weer eenen trits zeefloten, ſterk gebouwt,
 Van de een naar de andre kuſt, zien ſtuiven over 't zout,
 Om Nederland, door een' roemrugtig handeldryven,
 Met vremde ſchatten in de koopmanſchap te ſtyven.
 De voorſpoed ſpelt aan elk, met een verheugt gelaat,
 Een aangener tyd, en vergenoegder ſtaat.

*Aanvoe-
ping.*

Wys my, ô Phebus! nu olyven en lauwrieren,
 Om 't wys ſtaatkundig hoofd van mynen held te fieren:

Hy

Hy, die de Vreê heeft uit den doodslaap opgewekt,
Eifcht dat men zyne kruin met eenen lofkrans dekt.

Nu ziet men overäl de vreugdevuuren blaaken,
En 't buld'rend krygsgefchut een' drang van vlammen
braaken.

Men zend den vuurpyl, ryk van glansen, naar de lugt,
En oogt, zoo lang men kan, hem naa in zyne vlugt.

De zwermopot barft van een, en geeft ontelb're flagen; *Vreugde*

Men ziet de lugtbal naar den hoogen hemel jaagen: *bedry-*

Het vuur verëent zig met het vloeibaar element; *ven o-*

Het is thans Vrede, daar 's geen vyandschap bekend: *Vrede*

De waterkaarfen ziet men branden op de ftoomen, *gepleegt.*

Die zig uit grooter gunft in hunnen vaart betoomen:

De vonken vliegen uit de paffen naar om hoog,

En fchaffen door hunn' glans een zoet vermaak aan't oog.

Men ziet alöm de ftraat met eerepoorten praalen,

Om de ed'le vreugt, die ons de vreê brengt, in te haalen;

Terwyl de Stad weergalmt van 't juichend feestgeluit.

De pekton gloeit, en blaaft zyn heete vlammen uit:

De bruine duifternis moet voor de toortfen zwigten:

De huizen glimmen door een menigte van ligten.

's Lands Heilbezorger, door die blydschap aangefpoort,

Terwyl hy wyd, en zyd, zyn' lof verbreiden hoort,

S

En

*De Stad-
huder
begeeft
zig met
zyne Ge-
maalin
door den
Hoge,
om de
vreugde
te aan-
fchou-
wen.*

En hoe een yder hem bemint, en is genegen,
Begeeft zig door den Haag, langs de opgepropte wegen,
Met zyne Gemaalin, om 't bly gewoel te zien.
Nu streeft de vreugt in top, by groote en kleene liên.
Het Hof dreunt van 't muzyk; de vrede toonen klinken.
Zoo ras men god Apol ziet in het pekel zinken.
Men schenkt de bekers in, en leegt ze tot den grond,
Ter eeren van de Vreê, gezeten in het rond;
Enwenscht den wyzen Vorst, waar doormen zulk een'zegen,
Van's Hemels milde gunst, op 't heuglykst heeft verkregen,
Een langen leeftyd toe, op dat hy door zyn' raad
Nog lang een Schutsheer blyv' voor Neêrlands vryën staat:
En dat zyn dierb're Vrouw, die paerel der Vorstinnen,
Zoo vriendelyk, zoo heusch, zoo rein, zoo trouw in't minnen,
Die door haar kuisch gestreel zyn zorgen steeds verpoost,
Nog lang, met hem, verstrekk' ten voorbeelt van haar krooft,
Zoo doet myn vroomme Held alôm de rust ontwaaken;
De Godsdienst mag nu weer zyn heilige offers blaaken,
En onbezorgt zig zelf herstellen in de rust;
Myn WILLEM heeft het vuur des oorlogs uitgebluft.
Hy blyft altoos bevryd van 't woên der krygsgevaaren:
En de yver leeft op nieuw by Neêrlands Christenschaaren

Elk

Elk toont nu liefde en trouw voor zynen Vorst en Heer:
Dus wint d'Oranje Held eene eeuwigduurende eer ,
Die eens den Nazaat zal met lof in de ooren klinken :
ô Ja! zyn Naam zal steeds met gulde lett'ren blinken.

Hy slaaft, en zwoegt, en ploegt, ten nut van't Vaderland;
't Boogt alles op de hulp van zyn volmaakt verstand.
De vorst'lyke ANNA, om zyn' arbeid te verzagten,
Bant door haar tedre min de zorg uit zyn gedagten;
Of onderschraagt hem in het wigtig Staatsbestuur,
Terwyl haar boezem gloeit van loflyk yveruur.

Als nu god Phebus ligt in 't westen neêrgezonden,
Naar dat hy't ruim heel-al heeft met zyn' glans beschonken,
En zig in de armen vleit van Thetis, zyne bruid;
Als hy, het waaken moê, de slaap'rige oogen sluit;
Dan legt de Oranje Zon, naar dat hy door zyn stralen
Een' gloed van zegen deed op Neêrland nederdaalen,
Gedooken in den arm van 't Britsche Ryksjuweel:
Daar stoort hem in zyn rust geen bloedig krygskrakeel.
De slaapkoets is bepronkt met slonk'rende sasieren;
Terwyl de deugden langs de hooffche bedspond' zwieren;
Zy waaken voor het heil van ANNA, en haar' Held;
En houden 't vorst'lyk Paar steeds in hun magt beknelt.

Nu klimt de morgenzon, met nieuw gebooren glansen;
 Uit Nereus pekelpas, en gloeit aan de oostertranfen:
 De schaduw krimt in een: de dagtoorts glimt en blaakt;
 En WILLEM, door't belang van 't land gewekt, ontwaakt.
 De Britsche Kroonprinses ontsluit haar vriend'lyke oogen;
 Zy ziet haar' waarden Heer naauw aan den slaap ontoogen,
 Of z'opent met een' reeks van wenschen haaren mond;
 Des hemels gunst verzell' deez' blyden morgenfond!
 Zoo spreekt z'. Een groote sleep dienst-vaardige Edellieden,
 Zyn nu bereid om hun den morgengroet te bieden.

Het Paar, verryzende als de purpre dageraad,
 Spreid op hun komst een' gloed van vreugt op elks gelaat.
 Het vergenoegen heerscht by al de staatjongvrouwen,
 Zoras't hun geoorlooft is om haar Prinses te aanschouwen.

loffelyke Een vuur van goedheid blinkt uit ANNA's zagt gezigt,
boedaa- En elk gevoelt een' straal van dat betov'rend ligt.
nigbe-
den van Een heilzaame artseny vloeit van haar reine lippen,
Haare
Koning- Als zy slegts maar een woord daar af laat heenen glippen:
lyke
Hoog- Ja yder, die haar taal en wyze red'nen hoort,
heid:
waar Word tot de min van deugt, en wysheid, aangespoort.
door
yder tot Zoo kan z' een voorbeeld aan haar lieve telgen strekken,
deugt
word op- Die daag'lyks meerder nut uit haar orakels trekken.
gewekt.

Zie

Zie CAROLINA, daar z' in 't eelfte van haar jeugt
 Door ANNA's zorgen word gekoestert van de deugt, byzon-
 der de
 De gulde lessen van haar wyze lippen leezen: (zen. Prin-
 cesse Ca-
 rolina.

Terwyl de kleine Prins, Vorst WILLEMS jongste spruit, De Jong-
 ge Prins
 liefkoost
 Om's Moeders lieven hals de tedere armpjes fluit. zyne
 door-
 luchtige
 Moeder.
 ô Ziel verrukkend krooft! ô dierb're huw'lyks panden!
 Wat spelt g' een' zegen aan de vryë Nederlanden!

Maar, ach! wyl nu de vreugt zoo heusch de harten streelt;

Terwyl de welvaart niet dan vergenoegen teelt,

Barst de onverzaad'bre dood uit zyne nagtspelonken;

Hy spoeit naar 't Britsche Ryk, met de uitgeteerde schonken,

En dringt in's Konings Hof; nog deugt, nog moed, nog magt,

Blyft voor zyn' haat bevryd; een doodsche jammerklagt

Verfpreid zig door de lugt, en laat zig rond-om hooren:

De Faam, met rouw bekleed, blaast yder straks in de ooren,

Met een bedrukt gelaat, dat Georges oudste Zoon,

Een Prins vol ed'le deugt, de roem der Britsche Kroon, Dood
 van den
 Prinse
 van
 Waller.

O yfelyk geval! in 't midden van zyn dagen,

Wyl Eng'land beeft van schrik, werd naar het grafgedraagen,

Maar ach! die wreede ramp voorspelt nog grooter druk!

Beef, beef, ô Nederland! voor 't nad'rend ongeluk.

de zaalen zyn met rouw behangen. De zaalen van het Hof zyn nu met rouw omtogen:
 De vreugt, op't zien van zulk een schouwspel, is vervloogen.
 Dog naauw'lyk wifcht de tyd de droefheid uit het hart,
 Of't wreede lot bereid nog vreeselyker smart.

een droefzig voorfpoek door de Nederlanden. Een ys'lyk voorfpoek zwerft door al de Nederlanden;
 De dood woelt om, en om, en knarft op zyne tanden:
 Zyn hongerige lust is nog niet gantsch voldaan:
 Hy moet, tot Neêrlands schrik, nog weêr iet wreeds bestaan.
 Kon, dagt hy, Georges krooft zyn magt niet wederstreeven,
 Hy moest nog eenen Prins berooven van het leeven.

Myn Held, myn WILLEM, die, tot voordeel van den Staat,
 Nu dag, op dag, het hoofd met zorgen overlaad,
 Ziet naauw het bly gevolg van zyn bestier ontwaaken,
 En hoe zig yder in de welvaart mogt vermaaken;
 Of't wyze hoeft, vermoeit door al te zwaaren last,

's Land Stadhouder bevind zig in een zwakken staat. Word door de zwakheid, ziekte, en pynen, aangetaft.
 Een trits van Artsen, in geneeskunst wel bedreven,
 Vind zig op't hoogft gelast om voor dit dierbaar leeven
 Te zorgen zoo 't behoort: een yder schrikt, en beeft:
 't Is nu of elk den moed geheel verlooren geeft.

nitroeping. ô Rykstad Aaken (die, zoo lang de zon zal gloeijen,
 De Faam door 't melden van uw glory zult vermoeijen,
 Om

Om dat de vrede, voor ons Leeuwendaal zoo duur
Gekogt, bevestigd wierd in uw' verheeven muur:

't Voegt u, voor eeuwig, roem te draagen op dien zegen!

Maar denk, ô Stad! door wien hebt gy dien roem verkregen!

Het is d'Oranje Held, die, door zyn groot verstand,

De vreê herleeven deed, tot heil van Nederland.)

Bereid u, om dien vorst in uwen wal te ontfangen!

Het is voor 't laaft, deeze eer zult gy nooit weêr erlangen!

Hy zoekt geneezing, in uw bronnen, voor zyn kwaal:

Gun, gun, hem dan nog eens een vriendelyk onthaal.

*de Held
begeeft
zig naar*

De vorst'lyke ANNA kust haar' Heer vaar wel, op 't schei-

Aaken,

De hemel, spreekt zy, wil u op uw' togt geleiden! (den,

*om de
baden te*

En spaare een leven, ô beminnellyke Held!

*gebrui-
ken; en*

Waar in gantsch Nederland zyn hoop en zegen stelt.

neemt

Hy wil u wederöm in voor'gen staat herstellen!

*afscheid
van zy-
ne Ge-
maalin.*

Zy zugt, en, ach! haar hart schynt haar niets goets te spellen.

Nu spoeit's lands Schutsheer voort, maar ach! hy zal de

Der dood niet wederstaan; hy word met alle pragt (kragt

Ontfangen in de Stad: elk is als opgetoogen.

De maan had naauw'lyks nog haar horens rond gebogen,

*keers
weder*

Of WILLEM, voortgezweept door liefde, en kuische min,

naar den

Spoeit vol verlangen weêr naar zyne Gemaalin:

*Hage te
rug;*

Zyn

*en word
met
blyd-
fchap
ontfan-
gen.* Zyn aankomft fchept een' gloed van blydfchap op haar wan-
Zy blyft een'langen wyl hem in zyne armen hangen: (gen;
Hy drukt een groot getal van kusjes op haar' mond.

Nu flaat hy 't vriend'lyk oog vol yver in het rond;
Hy ziet, verrukt van vreugt, zyn lieve huw'lykspanden:
De fchoone CAROLYN kuft vol van drift zyn handen:
't Genoegen ftraalt haar ter bekoorlyke oogen uit.

Vorft WILLEM KAREL grypt nu ook zyn jongfte fpruit

*uitroe-
ping.* In de armen, om hem aan zyn teder hart te drukken:
(ô Dood! zult g' aan dit Kint dien Vader dan ontrukken!)

Vergun hem 't leven, die dees Telgen 't leven gaf!

De lagjes glyden van de ted're kaakjes af;

De Vader vangt ze met verrukking in zyn oogen.

Maar ach de dood, met trouw, nog reine min, bewogen,

Vliegt ftraks al brullende de hofpoort in, en uit:

En, als de zwarte nagt de daggordynen fluit,

Ziet m' een vervaarlyk fpook door al de zaalen dringen:

Het dorgeraamte jaagt een' fchrik in de Edelingen:

*yfelyke
voorte-
kenen in
te: Hof.* De ravens kraffen op de toppen van het Hof:

De Nagtuil gilt, en vliegt de tranfen op en of:

Een naare kreet word door het hofgewelf gedreven;

Dat zelf de muuren ftaan te fidd'ren en te beeven.

Stort

Buig onder 's Hemels wil , myn zegenspellend Krooft
Zal u, in uwen ramp, verftrekken tot een' trooft:
Bewaar in uwe zorg, Vorftin! die lieve panden,
'k Stel hun en 't hoog beftier van Neêrland, in uw handen,
De Dood verbreekt den bant, die ons zoo duur verbond;
Buig, buig voor eene magt, die gy niet wraaken kond;
En fchik u willig naar 't Almagtig welbehaagen;
'k Word door den dood flegts maar van myne zorg ontflagen.
Ik zie reets door een' drang van heilige Eng'len heen;
Zy daalen op een koets van wolken naar beneên,
Om, op Gods wil, myn ziel naar 't hoog gewelf te brengen:
De een heeft een fakkel, om myn' levensdraad te zengen,
Die weder fpreid een' geur van wierook door de zaal,
En zend dees woorden uit twee lippen van koraal.
„ De Vorft der Vorften heeft aan ons den laft gegeven,
„ Om u te voeren uit het zorgenvoedend leven,
„ Voor zyn' gedugten troon: de Telgen, uit uw bloed
„ Gesprooten, zien u daar reets vrolyk te gemoed.
„ Daar zult gy't zalig loon van alle uw deugden fmaaken.
Zou nu myn ziel niet naar die Hemelwelluft haaken!
Ik zie de Dood ftapt reets met ruime fchreden aan,
Trooft u, myn waarde Lief! het is met my gedaan!

Stort nu uw klagten uit, myn Clio! ween, ei ween; mitroeping.
 En volg den treurtoon van de ontroerde Melpomeën!
 Uw Heldenveër moet hier een deerlyk schouwſpel maalen!
 En melden hoe 's lands Zon met zyn vergoode ſtraalen
 Verzinkt in 's werrelts nagt: zyn all' verkwikkend licht
 Heeft u, tot op deez' ſtond, geflonkert in 't gezigt:
 Gy moet eerlang dien gloed, die hemelvonken miſſchen;
 Dog nooit zult gy zyn' roem uit uw gedagten wiſſchen.
 Wie waapent u met moed, om zulk een' zwaaren ſlag
 Te kunnen wederſtaan; en hoe kunt gy den dag
 Zien nad'ren, die u zal uw'braaven Held ontrukken!
 Die ramp zal u, zoo 'k vrees, te zwaar op 't harte drukken.
 Maar gy verzelde alöm zyn vorſtelyke zy:
 Welään gryp moed, en blyf tot in den dood hem by.
 De middagzon verſpreid haar bleek beſturven' glansen
 Nu naauw op 't aardryk neër; de ruime hemeltranſen
 Zyn overtrokken met een donkere onweerswolk.
 De buiën klimmen uit hun aakeligen kolk;
 De Starren glimmen niet, maar ſchynen zelf te treuren:
 De zilvre Maan durft naauw het hoofd ter zee uit beuren;
 't Is geen Endimeön die haar, in Latmus woud,
 Nu in de ſtrikken van de min gevangen houd:
 T Geen

Maar laat ik ook myn Krooft nog eens in de armen drukken,
Eer my de Dood zal uit dit aardfche leven rukken!

*als mede
de Prin
ses Caro-
lyna,* Kom hier myn Carolyn! roemwaardig onderpand,
Van myn volmaakte trouw, ô vreugd van Nederland!

Kus voor den laatften keer uw 's Vaders veege lippen;
Gy zult eerlang zyn ziel zien uit haar' kerker glijpen.

Volg, volg de lessen van uw wyze Moeder op;

Zoo reize Neêrlands heil met uw geluk in top!

Laat steeds de Wysheid en de Godsvrugt uwe zeden

Bestieren: voeg de deugt by uw bekoorlykheden:

Zoo klinke uw Naam, met lof, van 't westen tot aan't oost:

*en den
jongen
Prins.* Streck, strek uw Moeder, naar myn sterven, tot een' troost.

Myn teêr beminde Zoon, ô Welluft van myn leven!

Laat ik u voor het laatst' ook mynen zegen geeven:

'k Had wel gewenscht, dat ik 't geluk had mogen zien;

Om uwe tedre jeugt myn lessen aan te biên;

Dog't is Gods wil, en't voegt ons niet dien te weêrspreken;

'k Weet ook, het zal u nooit aan goede zorg ontbreken,

Zoo lang de Hemel myn Vorstin het leven geeft:

En 'k zie dat reets de deugt in uwen boezem leeft:

Dit schaft m'een zoete hoop. Leef lang, bemin de vrede,

En hou zoo lang gy kunt het krygszwaart in de schede.

Erf

Geen tedre liefdedrift stuit nu haar' vluggen wagen;
O neen, de druk alleen kan haaren loop vertraagen.

De braave Oranje Held, de steun van Nederland,
Bestryd nu reets den dood op 't vorst'lyk Ledikant.

De ziekte knaagt, en dringt door al zyn leden heenen:
En alle hoop is reets by 't Hofgezin verdwenen.

De Deugden zwieren om de bedspond heen en weêr,
En wagten 't levens eind van hunnen Voedsterheer.

Prins De Held gevoelt nu reets zyn zalig sterfuur naderen;
WILLEM
voelt zyn Dog't vuur der Godsvrugt houd het bloed nog warm in d'a-
sterfuur
naderen. Hy ziet met vrolykheid den dood in 't aangezigt, (deren.

En vrees niet voor 't gevaar van zynen fellen schigt.

Zyn trouwe Gemaalin vervult met haare zugten

De droeve jammerzaal: ô deerlyke ongenugten!

Zy beeft voor 't mischen van haar' duurbeminden Heer:

Wat is de kuifche min en huw'lyks liefde teêr!

Myn WILLEM barst dus uit, met stamelende woorden;

Die, eer hy ze uitede, in de zwakheid als versmoorden.

Myn lieve Zielsvriendin! gy ziet myn sterfuur naakt;

en Dog 'k bid dat gy uw' druk en jammerklagten staakt!

spreekt De ziel moet yder eens, 't zy vroeg, of laat, ontglippen.

zyne Ge-
maalin
aan; Kom druk dan voor het laatst' myn bleek besturven' lippen.

Buig

Erf, erf de dapperheid van uw beroemt geflagt:
 Zoo blyve uw groote Naam, alle eeuwen door, geägt!
 Maar 'k zie dit woord kan reets uw teder zieltje treffen:
 Zoud gy ook d' invloed van myn reed'nen al bezeffen!
 ô Ja! uw jeugdig brein bevat reets veel verftand;
 De wysheid heeft voorlang haar gunft aan u verpand.
 Gy weent, myn tedre Telg! ei wil uw traantjes droogen!
 Heeft ook de druk op u al zulk een groot vermogen!
 Doorgriefft u myne taal! bedenk, myn vorft'lyk Kint!
 Uw Vader is door hem, die 't all' beftiert, bemint:
 Hy zal om Hoog, al rukt hem 't graf in zyne kaaken,
 By 't zalig Eng'len tal, zig onbezorgt vermaaken:
 De hemel zegene u! hier zwygt myn vroome Vorft;
 En drukt zyn Telgen aan zyn Vaderlyke borft.
 De traantjes rollen langs vier kinderlyke wangen:
 Zy blyven beiden in zyn ftervende armen hangen.
 De fchoone CAROLYN drukt 's Vaders bleeke hand;
 En zwymt door droefheid neêr, by't naare Ledikant.
 De Jonge WILLEM kuft zyn' Hoeder, menigwerven:
 Ach! zegt hy, moet ik nu myn' lieven Vader derven!
 Hy fpreid, hoe teêr van ftem, zyn klagten in de lugt:
 Elk is met hem begaan. Myn ANNA kermt, en zugt,
 En

*Teder-
 heid door
 deze
 Vorft-
 lyke Tel-
 gen, voor
 hunne
 Door-
 lugtige
 Vader
 betoont:*

En slaat haar oogen door de Treurzaal heen en weder :
 Zy valt , al schreiënde , op het stervend ligchaam neder :
 De brakke traanen , als gesmolten diamant ,
 Bevogtigen de spond van 't aak'lig Ledikant.

Dan eind'lyk barst zy uit; ik moet u dan verlaaten ,

*ook van
de Ryks-
prinses ,
die haare
klagten
uitstort.* Myn Prins! en klagen , nog gekerm kan my niet baaten ,
 Gy sterft , en laat my in een' duldeloozen rouw :

ô Heerscher van 't Heel-al! bescherm de kuifche trouw !
 's Lands Vredevorst zwygt stil; de zwakheid stuit zyn spreek-

Men ziet zyn frische verw van uur tot uur verbleeken:(ken;

De vriendelyke glans van zyn gezigt verdooft :

Het hoofd zinkt neder , door de pynen afgeslooft.

Zyn kragten krimpen in de doodelyke vlaagen

Der krankte , en al den moed is yder nu ontdraagen.

Het beevend Hofgezin zweeft kermende in het rond ;

En wagt het laatste woord van zynen wyzen mond.

*Prins
Willem
spreekt
zyne
laatste
redenen.* Bewaar , ô Hemel! (spreekt hy eind'lyk , onder 't sterven)

Haar , die my door uw gunst het leeven deed verwerven ,

Troost haar , ô Opperheer! in 't nad'rend ongeval

Van mynen dood , 't welk haar veel ramps verschaffen zal.

En gy , myn Gemaal! droog uw beminn'lyke oogen ,

Myn sterfuur nu te ontgaan is niet in ons vermogen ,

En

En 'k zie reets met vermaak hoe d'Oppermajesteit,
 Gezeten op zyn' troon, vol pragt en heerlykheid,
 My in zyn Hof verwagt; een floet van Cherubynen
 Zweeft door de Hemelzaal; de blaauwe starren schynen,
 En scheppen door hunn' glans een eeuwigduurend ligt:
 Gods troon is enkel van Robynen toegerigt.

Stuit dog, doorlugte Vrouw! uw bittre jammerklagten!
 d'Alzeeg' naar zal zoo'k hoop uw' droeven ramp verzagten!

Hier eindigt de ed'le Held zyn stamelende taal.

Een yselyke kreet rolt door de doodsche zaal.

De ligten, die men ziet ontstooken aan de wanden,

Verflaauwen op deez' stond, en schynen naauw te branden.

De roode maan verbleekt: de starren, aan den trans

Des Hemels, flikk'ren niet met hunn' gewoonen glans.

Een duistere onwêerswolc verryft uit's afgronds kolken:

Een yslyk spook verschynt de Nederlandsche volken,

In 't midden van den nagt, en stoort hun in de rust:

Waakt op, dus spreekt het, want uw heil word uitgeblufcht:

Uw Zegenzon zinkt op haar' middag naar de kimmen;

Een nagt van ramp schynt uit het oosten op te klimmen.

Nu zwygt de wyze mond, die door zyn' trouwen raad

Zoo dikwerf zegen schafte aan Neêrlands vryën staat.

*De
 zwak-
 heid
 stuit zyn
 spreken.*

De

De ontzagchelyke Dood, met opgesperde kaaken,
Breekt uit zyn' kerker los, om mynen Held te slaaken.
Hy blaast het levend root van zyne lippen of,
En velt met eenen slag al Neêrlands hoop in 't stof.

*Hy geeft
dengeest.* Men vangt den laatsten snik: all' de Edellingen beeven,
En zien, met schrik, het eind van zulk een dierbaar leeven.

De zaal'ge ziel vliegt nu in stilte naar om hoog.

De traanen vlieten elk met stroomen uit het oog.

Myn ANNA zwymt van schrik; zy valt ter neêr in de armen

Van haaren Hoffstoet; en vervult de zaal met kermen,

Zyne Zoo ras zy weêr bedaart. Dit yfelyk geval,

*Gemaal-
lin valt* Dat Nederland nog lang met druk geheugen zal,

inzwym. Klinkt ras door gantsch Euroop: men hoort nu niet dan klaa-

De vergenoeging is weêr uit het Land gedraagen. (gen:

*algemeen
ne rouw* Men ziet nu niet dan rouw, waar dat men de oogen wend:

by't Hof- De droefheid staat nu op elks aangezigt geprent.

gezin. De lykkipres dekt de tapyten, in de zaalen

Van het bekommert Hof. Men ziet, by flauwe stralen,

Van 't bleek besturven, en verdoofde fakkellicht,

In 't aaklig Lykvertrek, de naarheid in 't gezigt.

Hier leid 's Lands hulp en troost, de stigter van de Vrede,

Die 't krygszwaart door beleid kon jaagen in de schede;

Een

Een Vorst, alöm vermaart om zyn volmaakt verstand,
 Het leven moé, gespreid op 't zwarte Ledekant.
 De wanden zyn bezaait met beenderen, en schonken,
 En hoofden, die door konst uit marmer zyn geklonken,
 Om 't yslyk sterfgeval te schild'ren voor elks oog.
 De droeve Melpomeên vertoont zig zelf om hoog,
 En doet, in 't heffen van een' treurtoon welbedreven,
 De hooge tranfen door haar naare galmen beeven.

Men kan de treurigheid nu leezen in 't gelaat
 Des jufferlyken stoets; geen hoffelyk sieraad
 Versiert nu 't minn'lyk schoon: de rouw omgord de Leden:
 Het pragtig tooifel word nu met den voet vertreden.

De Faam kleet zig in 't floers, en vliegt de werreld rond,
 En meld aan yder, met een bleek besturven mond,
 Hoe zy d' Oranje Held zag uit het leven voeren,
 Een woord, dat Neêrland moest tot in de ziel ontroeren.
 'k Heb, sprak zy, wyl haar hart door droefheid was beknelt,
 Altoos de daaden van Prins WILLEM opgetelt,
 En zal, zoo lang de zon in 't oosten op zal daagen,
 Zyn' nooit volpresen lof door gantsch de werreld dragen.
 Ik weet hoe hoog hy wierd om zyne deugt geägt;
 Dat hy de glory was van zyn beroemt geslagt;

*de Faam
 verken-
 digt alom
 zyne
 dood.*

besluit. Nooit zal de tyd zyn' Naam uit myn geheugen slyten;
Zoo lang, tot de aardkloot zelfs zal van elkander splyten.

Einde van het zesde en laatste boek.

Drukfeilen aldus te verbeteren.

Bladzyde	9	Regel	6	ftaat	gewaande	lees	gewaanden
—	27	—	1	—	plofte	—	plofte
—	38	—	8	—	feestgenooten	—	feestgenooten
—	49	—	12	—	zyn	—	haar
—	50	—	21	—	dien	—	die
—	84	—	16	—	uitgêkeurden	—	uitgekeurden
—	85	—	7	—	van	—	aan
—	89	—	2	—	die	—	dien
—	119	—	6	—	geperft	—	gepreft
—	146	—	10	—	der	—	van

De Dichteres erkent geen Exemplaren voor de Haare,
als die zy eigenhandig ondertekent heeft.

M. G. van der Werken.

Gedrukt ter Drukkerye
van
WILLEM DE GROOT.

